

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎNCHEIERE
Ședința publică din data de 10.02.2026
COMPLETUL CONSTITUIT DIN:
PREȘEDINTE: GEORGEANA VIOREL
GREFIER: ELENA LĂCRIMIOARA BOTEA

Pe rol se află soluționarea cererii de chemare în judecată formulate de reclamanta **SILVIA USCOV** în contradictoriu cu pârâții **PREȘEDINTELE ROMÂNIEI și DACIAN COSMIN DRAGOȘ**, având ca obiect *anulare act administrativ - decret nr. 774/08.07.2025*.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă reclamanta, personal, pârâtul Președintele României, prin consilier prezidențial Cosmin Alexandru Soare-Filatov și consilier prezidențial Alexandru Ciurea, care depun împuternicire și pârâtul Dacian Cosmin Dragoș, prin avocați Tuleasca Luminița și Andrei Țoca, care depun împuterniciri avocațiale.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței că pârâtul Președintele României a depus întâmpinare și înscrisuri, în 3 exemplare, pârâtul Dacian Cosmin Dragoș întâmpinare și înscrisuri, într-un exemplar, iar reclamanta a depus note scrise, într-un exemplar, după care:

Se procedează la legitimarea reclamantei Silvia Usco, datele de identificare fiind consemnate în caietul grefierului de ședință.

La interpelarea instanței dacă a luat cunoștință de întâmpinări, reclamanta, personal, precizează că i-au fost comunicate și le-a studiat.

Curtea acordă cuvântul pe competență.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, domnul Andrei Țoca, depune note de ședință, pe care le comunică și celorlalte părți. Invocă excepția necompetenței generale a instanțelor judecătorești.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, depune o cerere prin care invocă excepția inadmisibilității cererii de suspendare a executării Decretului nr. 774/2025 cu efecte pentru trecut, pe care o comunică și celorlalte părți.

Curtea pune în discuție, cu prioritate, excepția necompetenței generale.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, domnul Andrei Țoca, solicită admiterea excepției necompetenței generale a instanțelor judecătorești și respingerea cererii de chemare în judecată, prin care se solicită atât suspendarea executării decretului, precum și anularea acestuia. Apreciază că instanțele judecătorești nu sunt competente din punct de vedere general cu privire la interpretarea dispozițiilor constituționale. Astfel, reclamanta prin cererea de chemare în judecată solicită ca instanța de contencios administrativ să ofere o interpretare, o dezlegare a unor termeni din cuprinsul prevederilor constituționale. Sub acest aspect, în cuprinsul paginii 28 din acțiune, cu mențiune expresă la ce înseamnă partea dedicată suspendării

executării actului administrativ, se face referire la faptul că pârâtul nu îndeplinește condițiile vechimii de 18 ani în activitatea juridică, în ceea ce privește învățământul juridic superior, acesta nu constituie învățământ juridic în sensul constituțional și legal al noțiunii.

Astfel, în opinia sa și prin raportare la prevederile Deciziei CCR nr. 459/16.09.2014, instanțele judecătorești și cele de contencios administrativ sunt competente să analizeze și să verifice condițiile obiective ce sunt prevăzute de lege. Mențiunea expresă „de lege” nu face referire la înseamnă partea de prevederi constituționale. Pe de altă parte, învederează că există în cuprinsul Legii nr. 47/1992 o prevedere asemănătoare, cuprinsă în art. 61, care face referire la statutul judecătorilor Curții Constituționale, iar nu la condițiile de numire, care se află în cadrul piramidei legislative în vârful acesteia, respectiv în cuprinsul prevederilor din Constituție. Or, plecând de la acest raționament, aceste condiții din legea de organizare a Curții Constituționale nu pot să fie interpretate altfel decât în modalitatea în care acestea ar rezulta din însăși prevederile constituționale, pentru că însăși Constituția este izvorul cu privire la toate prevederile legale, cât și infralegale din sistemul juridic românesc.

Consilierul prezidențial, domnul Alexandru Ciurea, susține admiterea acestei excepții.

Reclamanta, personal, solicită respingerea acestei excepții, raportat la faptul că art. 38 din legea Curții Constituționale pur și simplu copiază textul prevăzut de Constituția României. Precizează că așa cum a făcut mențiune și în cererea de chemare în judecată, se raportează la dispozițiile constituționale, care se regăsesc oricum și în legea specială de reglementare a Curții Constituționale.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, domnul Andrei Țoca, în replică, susține că problema rezidă în faptul de a interpreta. Asta se solicită. Nu se solicită ca instanța să verifice alte condiții prevăzute de lege, ci modalitatea în care acest termen, statuat în Constituție, trebuie să fie interpretat. Or, singurul organ abilitat din România să se pronunțe cu privire la interpretarea sensului, noțiunea unor prevederi din Constituție este Curtea Constituțională a României.

Reclamanta, personal, în replică, menționează că a făcut mai multe referiri la competența Curții de Apel București în cuprinsul cererii de chemare în judecată, prin raportare și la natura juridică a decretului prezidențial de numire, dar și la obiectul controlului jurisdicțional. Susține că a făcut referire la Decizia CCR 459/2014. Subliniază faptul că instanța, Curtea de Apel București, a mai analizat și cu altă ocazie îndeplinirea condițiilor în cazul altei numiri, respectiv a judecătorului CCR Daniel Morar, la solicitarea unei asociații de magistrați. Prin urmare, există deja practică consolidată, inclusiv Curtea Constituțională a reținut că este competentă să soluționeze o astfel Curtea de Apel București.

Consilierul prezidențial, domnul Cosmin Alexandru Soare-Filatov, învederează că ipotezele sunt fundamental distincte. Raportat la cazul indicat de către reclamată și, în esență, dacă înțelege bine raționamentul propus de către pârât, îl găsește ca fiind unul corect fundamentat logico-juridic. Premisa numărul 1 se referă la faptul că avem un text constituțional, respectiv art. 143 din Constituția României, care privește o anumită condiție pentru ca o persoană să fie desemnată, numită în calitatea de judecător constituțional. Premisa numărul doi, critica esențială a reclamantei din prezenta cauză, respectiv faptul că exact acea condiție care vizează numirea unui judecător constituțional nu ar fi îndeplinită, sens în care propune o interpretare proprie a acestei dispoziții de rang constituțional. În aceste condiții, așa cum însăși reclamanta a menționat în mod expres, premisa numărul 3, în cursul ședinței de judecată de astăzi, dispoziția legală este identică cu dispoziția constituțională. Motiv pentru care, indiferent din ce perspectivă s-ar privi lucrurile și din ce perspectivă ar dispune instanța de judecată analiza sa, fie pe fondul cauzei, fie strict pe suspendare, care face obiectul discuției de astăzi, direct și indirect, expres și implicit instanța de judecată va ajunge să se pronunțe cu privire la modul de interpretare al unei dispoziții constituționale. Drept urmare, concluzia logică care se desprinde din primele trei premise este aceea că în mod corect se invocă de către pârât excepția necompetenței generale pentru soluționarea prezentei cauze, nu de plano, pentru că trimiterea reclamantei la cauza Morar este corectă doar pe jumătate, în sensul că un decret emis de către președinte este un act

administrativ care poate face obiectul controlului de legalitate din partea instanței de judecată, însă raportat la cadrul procesual dedus judecării și felul în care, potrivit principiului disponibilității reclamanta a înțeles să investească instanța din prezenta cauză cu interpretarea sau modul de interpretare a unei dispoziții constituționale, în mod limpede atrage o necompetență generală a instanțelor de judecată, singura autoritate la nivel național fiind desigur Curtea Constituțională de a se pronunța cu privire la modul de interpretare a unor dispoziții constituționale.

Reclamanta, personal, în replică, specifică faptul că din punctul său de vedere decizia Curții Constituționale este cât se poate de clară. La fel și prevederile, atât constituționale, cât și textul preluat ca atare în legea specială. Precizează că nu este obiectivul său să se facă o altă interpretare decât cea care a fost dintotdeauna cu privire la vechimea necesară pentru numirea unui judecător la Curtea Constituțională. Susține că pârâții sunt cei care intenționează să dea o altă interpretare acestor dispoziții.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, domnul Andrei Țoca, în replică, precizează că a făcut referire la mențiunile existente în cuprinsul cererii de chemare în judecată la pagina 28, de asemenea se referă și la pagina 11, care privește exclusiv partea dedicată suspendării, iar mențiunile înscrise la pagina 28 privesc cererea de anulare. Or, privind global, holistic, întreaga cerere de chemare în judecată, rezultă faptul că reclamanta solicită, în esență, Curții de Apel București să ofere o interpretare proprie cu privire la ce se înțelege prin sintagma învățământului juridic superior, aflată în prevederea art. 143 din Constituția României.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, solicită admiterea excepției așa cum a fost formulată, iar instanța să se declare necompetentă general în soluționarea prezentei cauze.

Reclamanta, personal, subliniază susținerea Curții Constituționale cu privire la competența instanțelor judecătorești să soluționeze astfel de cauze, în sens contrar nu ar mai avea dreptul de acces la justiție pentru a contesta o astfel de numire.

Consilierul prezidențial, domnul Cosmin Alexandru Soare-Filatov, menționează că este un raționament fundamental eronat pentru că pornește de la o premisă falsă. În parte este adevărat, Curtea Constituțională a afirmat în mai multe rânduri, așa cum a făcut-o inclusiv în Decizia nr. 458/2024, în sensul că decretul președintelui de numire a unui judecător constituțional este un act administrativ, motiv pentru care, din această perspectivă, recunoaște că poate face obiectul verificării legalității unei instanțe de contencios administrativ. Susține că reclamanta a înțeles să investească instanța de judecată cu modalitatea de aplicare și interpretare a unei dispoziții de rang constituțional, nu doar legal, pentru că dacă aceasta își întemeia pretențiile pe o dispoziție de rang strict legal, nu și constituțional, față de solicitarea acesteia cu privire la identitatea perfectă între textul legal și textul constituțional, ar fi investit instanța de contencios administrativ cu modul de înțelegere, aplicare și interpretare a dispoziției constituționale din art. 143, respectiv sintagma „vechime în ceea ce privește învățământul juridic superior”, sens în care automat însăși reclamanta a condus acest demers al său litigios să îmbrace o formă care nu este aptă să răspundă rigorilor de verificare a unei instanțe de contencios administrativ, ci care intră strict și exclusiv în competența Curții Constituționale. Dacă temeiurile sale de fapt și de drept ar fi trimis la aspecte suplimentare și strict care să creeze raportul de verificare a legalității între actul administrativ supus atenției instanței, respectiv decretul și legea strict, precizează că era perfect de acord din perspectiva competenței admisibilității. Însă câtă vreme acest raport sare pasul legalității și trece direct la verificarea actului administrativ din perspectivă constituțională, înseamnă că aceasta este consecința firească din punct de vedere logic și juridic, respectiv aceea că doar Curtea Constituțională se poate pronunța din această perspectivă a articolului 143.

Lând concluziile părților, Curtea, deliberând asupra excepției necompetenței generale invocată în prezenta cauză de către pârât, o respinge ca neîntemeiată. Curtea apreciază că, având în vedere obiectul prezentei cauze, verificarea condițiilor constituționale și legale pe care trebuie să le îndeplinească persoana numită în funcție de judecător constituțional poate fi supusă verificării instanței de contencios administrativ, fără ca, în opinia instanței, aceasta să însemne că instanța de contencios administrativ se subrogă prerogativelor pe care le are Curtea Constituțională.

Curtea acordă cuvântul asupra competenței materiale și teritoriale.

Reclamanta, personal și apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, având pe rând cuvântul, susțin că instanța este competentă.

Consilierul prezidențial, domnul Cosmin Alexandru Soare-Filatov, arată că, din punct de vedere material este convins că instanța este competentă, însă din punct de vedere teritorial are în continuare o urmă de îndoială, față de împrejurarea că n-a văzut cu exactitate un document din care să rezulte domiciliul reclamantei. Dacă instanța are la dosar un astfel de document, urmează să se decidă în consecință.

Reclamanta, personal, învederează că a avut aceeași problemă cu ocazia suspendării provizorii și a arătat grefierului domiciliul din sectorul 4.

Curtea apreciază că se poate verifica pe baza cărții de identitate, dacă o are asupra sa.

Reclamanta, personal, precizează că nu și-a schimbat domiciliul de acum o lună.

Procedând la verificarea competenței în temeiul dispozițiilor art. 131 Cod procedură civilă, Curtea constată că este competentă și material și teritorial să soluționeze prezenta cauză în temeiul dispozițiilor art. 10 raportat la art. 15 din Legea nr. 554/2004.

Reclamanta, personal, dorește să clarifice situația cu privire la cererea depusă astăzi referitoare la excepția inadmisibilității cererii de suspendare. Subliniază faptul că a înțeles că se invocă faptul că ar fi solicitat suspendarea începând cu data de 13.07.2025 și menționează că nu a solicitat acest aspect, ci faptul că așa era numit decretul, respectiv decretul privind numirea judecătorului Dacian Cosmin Dragoș începând cu data de 13.07.2025, deci aceea era data numirii, nu că ar solicita suspendarea de atunci.

Curtea constată că s-a invocat excepția inadmisibilității în ceea ce privește o eventuală suspendare cu efecte pentru trecut.

Reclamanta, personal, subliniază faptul că suspendarea vizează perioada de după pronunțare. Reiterează faptul că așa a luat ca denumire decretul privind numirea unui judecător în persoana domnului Dacian Dragoș începând cu 13.07.2025, decret publicat în Monitorul Oficial, deci aceasta era cumva denumirea, dar în sine, precizează că solicită ca suspendarea executării normal să aibă loc de la momentul la care se pronunță instanța, respectiv Curtea de Apel București, deci neputând avea efecte retroactive cât se poate de clar.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, specifică faptul că această precizare, categoric are configurația unei modificări a cererii de chemare în judecată, respectiv a cererii de suspendare. Este vorba de precizarea petiului, chiar dacă o numește precizare, este, de fapt, o modificare, la care arată că se opune în mod categoric, având în vedere că este o precizare formulată acum, în fața instanței, față de apărarea pe care a invocat-o astăzi. Prin urmare, având în vedere dispozițiile art. 204 din Codul de procedură civilă, reiterează că se opune la această modificare a cererii de chemare în judecată, pe care o face în acest moment reclamanta în formă verbală, în fața instanței.

Față de apărarea reclamantei cu privire la excepția inadmisibilității referitoare la producerea efectelor și pentru trecut, pe care a formulat-o verbal în ședința de judecată de astăzi, Curtea constată că apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, apreciază că este vorba despre o modificare și față de prevederile art. 204 și-a exprimat poziția procesuală în sensul că nu este de acord cu aceasta.

La interpelarea instanței în sensul dacă reclamanta apreciază că precizările sale referitoare la modalitatea de producere a efectelor reprezintă o modificare a cererii de chemare în judecată conform dispozițiilor art. 204 Cod Procedură Civilă, aceasta subliniază faptul că nu reprezintă o modificare, ci o precizare. Susține că este o simplă cerere precizatoare survenită ca urmare a faptului că nici nu s-ar fi gândit că cineva ar putea să aibă o astfel de interpretare.

Consilierul prezidențial, domnul Cosmin Alexandru Soare-Filatov, învederează că lucrurile par să ducă cumva într-un derizoriu care nu poate fi primit în fața unei instanțe de judecată, având în vedere că o astfel de argumentație este departe de adevăr. Precizează că este convins că instanța deja a observat petitul 1 din cererea de chemare în judecată prin care se solicită suspendarea executării decretului privind numirea, apoi este trecută virgula care nu a fost pusă dintr-o întâmplare, urmând sintagma „începând de la data de 13 iulie 2025”. Deci nicidecum argumentul pe care reclamanta l-a propus. Partea a doua a argumentului care s-a propus instanței se referă la faptul că este titlul decretului. Subliniază faptul că are încredere că instanța de judecată deja a parcurs petitul acestui decret care se referă la un decret privind numirea unui judecător la Curtea Constituțională, punct. Deci nu are vreo mențiune referitoare la data de 13 iulie. Ca atare, în fața unei astfel de evidențe care rezultă din cele două înscrisuri coroborate, se ajunge la o singură concluzie, respectiv tardivitatea acestei așa-zise „precizări” și nulitatea, în consecință, pentru că suntem la momentul la care cererea nu mai poate fi modificată.

Reclamanta, personal, reiterează faptul că este o cerere precizatoare, iar modificarea cererii de chemare în judecată, care deși nu este, se poate realiza până la primul termen de judecată cu părțile legal citate. Având în vedere apărările care vizează interpretarea eronată a ceea ce reclamanta a solicitat, față de împrejurarea că nu a fost formulată decât la acest termen, probabil în mod intenționat, solicită să se ia act de faptul nu este vorba despre nicio idee de a se suspenda pentru trecut, deoarece nu este posibilă o astfel de soluție. Mai arată că orice jurist ar fi trebuit să interpreteze faptul că se referă la o soluție, la o variantă de după pronunțarea Curții de Apel București. Subliniază faptul că nici nu s-a gândit că ar putea să fie o astfel de interpretare.

Consilierul prezidențial, domnul Cosmin Alexandru Soare-Filatov, precizează că realitatea de facto contrazice aceste concluzii, față de poziția exprimată de reclamantă în spațiul public referitoare la situația în care decretul se va fi suspendat sau după caz anulat se vor pune sub semnul întrebării toate deciziile anterioare ale Curții Condiționale. Ceea ce contrazice această poziție.

La interpelarea instanței, reclamanta specifică faptul că pentru petitul 1 nu a solicitat suspendarea începând cu data de 13 iulie 2025.

Totodată, la interpelarea instanței, reclamanta învederează că este vorba despre o eroare materială.

Consilierul prezidențial, domnul Cosmin Alexandru Soare-Filatov, apreciază că aceste aspecte sunt niște îndrumări. Susține că în ipoteza în care reclamanta nu găsește resortul juridic să explice instanței de judecată de ce trebuie combătută excepția de tardivitate pe care a invocat-o, percepția sa este că instanța de judecată a adresat îndrumări reclamantei.

Curtea apreciază că nu a adresat nicio îndrumare reclamantei, ci doar a adus la cunoștința acesteia modalitatea în care sunt formulate cele 2 petite ale cererii de chemare în judecată.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, susține că din punctul său de vedere aceste aspecte par îndrumări adresate de către instanța de judecată. Precizează că nu poate fi vorba despre o eroare materială, dincolo de aceste îndrumări, pentru că aceeași „eroare materială” a fost și în prima cerere de suspendare care este reținută în pronunțare, deci cererile sunt aproape identice, doar s-a schimbat temeiul, respectiv

articolul 15 în loc de articolul 14, deci este dincolo de îndoială că nu este vorba despre o eroare materială. Pe de altă parte, față de apărarea reclamantei, care este avocat dar nu vine în această calitate astăzi aici, prin raportare la art. 204 CPC în sensul că ar avea posibilitatea să își precizeze până la acest moment cererea, indică faptul că aceasta nu poate să-și precizeze verbal cererea în acest moment, ci ar fi trebuit să o facă în scris. Nu se încadrează în niciun caz în situațiile de excepție prevăzute la art. 204 alin. 2 CPC. Solicită respingerea, de fapt anularea oricărei cereri de modificare formulate de reclamantă în acest moment.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, domnul Andrei Țoca, menționează că s-a afirmat de către reclamantă faptul că aceasta a preluat și că încearcă să se refere la data numirii și că, practic, acesta ar fi titlul decretului. Însă, ceea ce omite reclamanta să evidențieze este faptul că decretul emis de către Președintele României, decretul 643, este emis la data de 8 iulie. Nu la data de 13 iulie. Deci, prin urmare, nu putem să fim în prezența unei erori materiale, ci în prezența unei cereri adiționale prin care se modifică petitul cererii de chemare în judecată.

Reclamanta, personal, în replică, referitor la numirea în sine, menționează că este începând cu 13 iulie, chiar dacă decretul a fost publicat în data de 8 iulie. De aceea a și numit așa, respectiv privind numirea unui judecător la Curtea Constituțională, începând cu data de 13 iulie, că de atunci și-a început în sine activitatea și a depus și jurământul la aceeași dată, după părerea sa. În privința art. 204 alin. 2, Codul de procedură prevede cât se poate de clar că nu se va acorda termen și se vor trece în încheierea de ședință declarațiile verbale, deci se pot face și verbal, nu doar în scris, făcute în ședință când se mărește sau se micșorează quantumul obiectului cererii, se îndreaptă greșeli materiale, se solicită contravaloarea obiectului, se înlocuiește o cerere în constatare printr-o cerere în realizarea dreptului. Prin urmare, astfel de precizări, pentru că nu reprezintă o cerere modificatoare, și nu trebuie calificate decât ca fiind niște precizări, sunt aceste declarații verbale luate în timpul ședinței de judecată prin raportare la diverse aspecte. Ele pot fi luate în scris atunci când instanța este nelămurită și în procedura de regularizare instanța solicită reclamantului să-și precizeze cererea de chemare în judecată, că poate nu este suficient de clar. Instanța a fost de altfel lămurită, având în vedere că reclamanta nu a primit nicio solicitare în sensul de a preciza cumva acțiunea. Singurele neînțelegeri au fost exprimate astăzi de către reprezentantul pârâtului, sens în care reclamanta a fost nevoită să precizeze, respectiv să îndrepte greșeala materială.

Având în vedere concluziile părților cu privire la calificarea declarațiilor verbale efectuată în ședința publică de astăzi de către reclamantă, Curtea constată că în acest stadiu procesual, după ce s-a discutat și excepția necompetenței generale, nu se mai poate proceda la modificarea cererii de chemare în judecată conform dispozițiilor art. 204 din Codul de procedură civilă decât în condițiile art. 204 alin. 3, respectiv cu acordul expres al tuturor părților. Față de petitul cererii de chemare judecată, respectiv modalitatea de formulare a celor două capete de cerere, Curtea apreciază că nu sunt incidente dispozițiile art. 204 alin. 2 pct. 1 din Codul de procedură civilă, nefiind vorba despre simple greșeli materiale. Prin urmare, Curtea constată că la acest termen de judecată, fără acordul expres al părților, având în vedere că niciunul dintre pârâții prezenți la termenul de astăzi nu și-a dat acordul în acest sens, este tardivă o eventuală cerere modificatoare astfel cum a fost formulată la termenul de astăzi și calificată de instanță. Față de această împrejurare, apărările reclamantei cu privire la excepția invocată vor fi efectuate, când se va ajunge la excepție, raportat la cererea astfel cum a fost formulată inițial, în sensul că excepția inadmisibilității va fi pusă în discuție cum a formulat-o pârâtul Dacian Dragoș.

Conform dispozițiilor art. 237 alin. 1 și 2 pct. 1 Cod procedură civilă raportat la art. 248 alin. 1 și alin. 2 Cod procedură civilă, Curtea pune în discuție excepțiile invocate. Constată că s-a invocat excepția litispendenței față de dosarul nr. 8100/2/2025, dosar aflat în pronunțare, cu amânarea pronunțării și excepția conexității de către pârâtul Președintele

României; excepția inadmisibilității invocată de către ambii pârâți din perspective diferite, respectiv inadmisibilitate raportat la art. 14 alin. 6 din Legea nr. 554/2004, raportat la tardivitatea plângerii prealabile, formularea tardivă a plângerii și împlinirea termenului de 6 luni; excepția tardivității, lipsa de interes și excepția lipsei calității procesuale active invocate de către ambii pârâți, iar din partea pârâtului Dacian Dragoș s-au invocat cu privire la calitatea procesuală activă două perspective, aceea de cetățean al României în ceea ce o privește pe reclamantă și de avocat și excepția inadmisibilității care a fost depusă la termenul de astăzi cu privire la producerea efectelor.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, învederează că a mai invocat încă o excepție, respectiv inadmisibilitatea cererii de suspendare pentru încălcarea competenței discreționare a Președintelui României. Deci a invocat 2 excepții suplimentare față de pârâtul Președintele României.

Față de excepțiile invocate, având în vedere și prevederile legale la care a făcut anterior referire, între excepția litispendenței și excepția conexității, Curtea apreciază că, față de dispozițiile art. 138 Cod de Procedură Civilă, întrucât excepția litispendenței presupune identitate de părți, obiect și cauză, se impune punerea în discuție cu prioritate a acesteia față de excepția conexității, raportat la dosarul nr. 8100/2/2025 și acordă cuvântul pe acest aspect.

Consilierul prezidențial, domnul Alexandru Ciurea, susține că a invocat această excepție a litispendenței în ceea ce privește capătul de cerere privind suspendarea, față de cauza 8100/2/2025 aflată momentan în pronunțare la Completul 9 Fond. Consideră că cele două cauze au aceleași părți, același obiect și anume suspendarea executării decretului prin care a fost numit judecător al Curții Constituționale domnul Dacian Dragoș, precum și aceeași cauză, dată de faptul că domnul Dacian Dragoș nu ar îndeplini condiția de 18 ani vechime în învățământul juridic superior, așadar ar fi incidente dispozițiile art. 138 din Codul de procedură civilă, ar fi incidente și dispozițiile art. 106 din ROIJ, care prevăd că dacă se introduc cereri succesive având aceleași părți, același obiect și aceeași cauze, vor fi trimise completului investit cu prima dintre aceste cereri. Prin urmare, solicită admiterea excepției litispendenței, disjungerea capătului de cerere privind suspendarea executării decretului președintelui și trimiterea sa la Completul 9 Fond, investit cu soluționarea dosarului nr. 8100/2/2025.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, solicită admiterea excepției litispendenței așa cum a fost formulată.

Reclamanta, personal, solicită respingerea acesteia, având de vedere faptul că se pronunță suspendarea pe două termene separate, respectiv suspendarea provizorie până la pronunțarea instanței de fond asupra acțiunii în anulare, pe când aceasta este până la soluționarea definitivă a cauzei. Învederează că obiectivele lor sunt diferite.

Consilierul prezidențial, domnul Cosmin Alexandru Soare-Filatov, solicită să se aibă în vedere inclusiv faptul că în dosarul nr. 8100/2/2025 la care s-a făcut trimitere, exact acest lucru s-a întâmplat. Respectiv președintele de secție, observând faptul că în privința cererii de suspendare a decretului care îl privește pe judecătorul constituțional Dragoș și faptul că mai exista la acel moment o altă cerere de suspendare a judecătorului constituțional Busuioc, instanța din oficiu a aplicat prevederile din regulament și a reunit respectivele cauze. Or, în condițiile în care însăși Curtea, prin președintele secției, observând cele două litigii, dar care aveau pârâți diferiți, pentru că dacă în cazul de față vorbim despre aceleași părți, în celălalt dosar discutăm doar despre același reclamant, în rest, un alt judecător constituțional și o altă autoritate, respectiv Senatul, în acest al treilea dosar ar fi o poziție contradictorie, ca dacă în primele două s-a procedat la aplicarea art. 106 din ROIJ, să nu se aplice art. 106 și în prezenta cauză, cu atât mai mult cu cât se discută despre întocmai același judecător, același decret și fix aceleași părți ca în dosarul nr. 8100/2/2025.

Reclamanta, personal, susține că în acel caz se vorbea despre două cereri de suspendare provizorie, pe când în situația de față ne aflăm într-o situație în care avem o suspendare provizorie care are termen de soluționare la data de 11.02.2026 și suspendarea care vizează termenul de până la soluționarea definitivă a cauzei, care este formulată odată cu cererea de anulare a decretului prezidențial. Deci, întinderea lor este diferită.

Consilierul prezidențial, domnul Cosmin Alexandru Soare-Filatov, consideră că este o chestiune care ține doar de o nuanță din perspectiva temporală, respectiv momentul până la care, într-adevăr, produce efect. Subliniază faptul că perspectiva temporară nu este decisivă, cu atât mai mult cu cât, astăzi, pe rolul Curții de Apel București, există, n-are termen, dar există deja și acțiunea în anulare. Însă, dincolo de acest aspect, filozofia sau rațiunea de a fi a dispozițiilor art. 14-15 este fixă aceeași, respectiv suspendarea executării efectelor unui act administrativ. De aceea art. 15 nu are o existență de sine stătătoare și, din perspectiva condițiilor de admisibilitate, trimite legiuitorul tot la art. 14.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, susține că dacă interpretăm în mod corespunzător art.15 alin. 4, în ipoteza admiterii acțiunii de fond, măsura suspendării dispusă în temeiul art. 14 se prelungește de drept. Adică această dimensiune temporală își pierde relevanța cu atât mai mult pentru că aceea este prima acțiune care se va soluționa cu prioritate, urmând ca în măsura în care, așa cum indică reclamanta, măsura de suspendare provizorie, care se va consolida atunci când se va admite acțiunea de fond, dacă se va admite, îi va proteja interesele.

Consilierul prezidențial, domnul Cosmin Alexandru Soare-Filatov, precizează că sunt două aspecte, adică avem planul principal al litispendenței și planul subsidiar al reunirii cauzelor din perspectiva art. 106 ROIJ.

Curtea aduce la cunoștința părților că urma să acorde cuvântul și pe excepția conexității, pentru că, într-adevăr, art. 138 din Codul de procedură civilă prevede identitatea de părți, obiect și cauză, însă pune în vedere părților să își nuanțeze poziția și raport la art.106 din regulamentul de ordine interioară, în sensul dacă acolo ar fi vorba despre o potențială conexitate, cu mențiunea că respectivul articol nu mai este incident acum, față de împrejurarea că suntem în etapa procesuală a excepțiilor, motiv pentru care pune în discuție excepția conexității.

Consilierul prezidențial, domnul Alexandru Ciurea, în măsura în care nu se va admite excepția litispendenței, arată că susține admiterea conexității. Consideră că există o strânsă legătură între obiectul și cauza dosarului nr. 8100/2/2025 și cererea de suspendare care se judecă astăzi, motiv pentru care solicită admiterea excepției conexității, disjungerea capului de cere privind suspendarea executării și conexarea la dosarul nr. 8100/2/2025.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, menționează că susține aceleași concluzii.

Reclamanta, personal, precizează că lasă la aprecierea instanței.

Cu privire la aceste două excepții, în ceea ce privește excepția litispendenței, raportat la art. 138 Cod procedură civilă, Curtea apreciază că în cauză nu există identitate de părți, obiect și cauză raportat la dosarul nr. 8100/2/2025. Totodată, Curtea constată că temeiul de drept în dosarul nr. 8100/2/2025 este reprezentat de dispozițiile art. 14 din Legea nr. 554/2004, aceeași lege care permite formularea unei cereri și în condițiile art. 15 din Legea nr. 554/2004. Din punct de vedere al instanței neexistând această identitate de părți, obiect și cauză, apreciază că se impune respingerea excepției litispendenței.

Referitor la excepția conexității cu dosarul nr. 8100/2/2025, luând în considerare dispozițiile Legii nr. 554/2004, respectiv dispozițiile art. 14, temei de drept în dosarul nr. 8100/2/2025 și dispozițiile ar. 15 care întemeiază primul capăt de cerere al cererii din prezentul dosar, din perspectivă temporală, Curtea apreciază că nu ar fi în interesul unei mai bune judecări reunirea celor două cauze, prin urmare respinge excepția ca nefondată.

În ceea ce privește celelalte excepții pe care le-au invocat părțile, apreciind că pentru dezlegarea acestora se impune administrarea și luarea unor concluzii similare cu cele pe fondul cauzei, inclusiv în ceea ce privește excepția inadmisibilității, interesului și calității procesuale active, Curtea pune în discuție unirea acestora cu fondul cauzei, conform dispozițiilor art. 248 alin. 4 din Codul de procedură civilă.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, învederează că este adevărat că cererile de suspendare, în general, mai ales în această materie, sunt greu de soluționat independent de fondul cauzei, dar sunt și excepții care ar putea fi soluționate independent de fondul cauzei. Precizează că în acest moment, unirea cu fondul ar însemna acordarea unui alt termen de judecată.

Curtea aduce la cunoștința părților că nu a făcut referire la unirea cu fondul cererii de anulare, ci la unirea cu fondul cererii de suspendare în care se analizează doar aparența, respectiv doar paguba iminentă și cazul bine justificat, capăt de cerere pentru care părțile au fost citate pentru termenul de astăzi.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, menționează că este de acord.

Consilierul prezidențial, domnul Cosmin Alexandru Soare-Filatov, din perspectiva excepției care vizează, în esență, tardivitatea, susține că nu vede un element comun cu fondul cererii de suspendare. În privința excepției referitoare la lipsa calității procesuale active și a lipsei de interes, consideră că, în esență, Curtea de apel București a dat o îndrumare de principiu prin sentința nr. 32/19.01.2026. Este de notorietate din dosarul nr. 8116/2/2025, acolo unde instanța de astfel a analizat și s-a pronunțat cu privire la această excepție fără a fi găsit în mod esențial necesar să administreze probe suplimentare comune cu fondul cererii de suspendare. În esență, arată că vede lucrurile separat, cu atât mai mult cu cât aspectele care țin de cele două condiții care vizează admisibilitatea cererii de suspendare au o reglementare cu totul specială și specifică, presupun anumite rigori, așa cum de altfel au fost trasate și reținute constant și în practica Curții de Apel București și a Înaltei Curți și care nu se suprapun, cel puțin în înțelegerea sa, cu aceste excepții.

Reclamanta, personal, solicită unirea acestor excepții cu fondul cererii de suspendare.

Deliberând asupra unirii excepțiilor cu fondul cauzei ulterior luării concluziilor părților prezente, Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 248 alin. 4 Cod de procedură civilă, dispune unirea celorlalte excepții care nu au fost soluționate în ședință publică cu fondul cererii de suspendare, apreciind că, inclusiv în ceea ce privește calitatea și excepția tardivității, se impune analiza unor aspecte de la dosarul cauzei, excepțiile urmând a fi soluționate conform art. 248 alin. 2 Cod procedură civilă, respectiv excepțiile de procedură și ulterior cele de fond, care fac de prisos, în tot sau în parte, soluționarea pe fond a cererii de suspendare.

Curtea acordă pe inadmisibilitate din toate perspectivele invocate.

Consilierul prezidențial, domnul Cosmin Alexandru Soare-Filatov, având în vedere că urmează să fie acordat cuvântul pe excepții, menționează că există un scurt aspect care este relevant față de împrejurarea că instanța, la începutul ședinței, s-a pronunțat cu privire la competența generală a instanțelor de judecată în soluționarea cererii de suspendare, astfel cum ea a fost formulată, potrivit principiului disponibilității, raportat la dispozițiile constituționale și legale pe care reclamanta le-a invocat în cererea sa de suspendare.

Depune cerere de sesizare CCR, pe care o comunică și celorlalte părți.

Curtea ia act că se formulează o cerere de sesizare a Curții Constituționale cu excepție de neconstituționalitate și acordă cuvântul părților.

Consilierul prezidențial, domnul Cosmin Alexandru Soare-Filatov, învederează că este o problemă, în esență, destul de simplă. Cererea îndeplinește, desigur, toate condițiile de admisibilitate. Curtea Constituțională nu s-a mai pronunțat asupra acestui aspect. Se discută despre părțile dintr-un litigiu pendinte care invocă excepția. Apreciază că

în acest cadru procesual pe capătul de cerere privind suspendarea ar avea relevanță sesizarea Curții Constituționale, în mod esențial, pentru că paguba iminentă, susținută de către reclamantă, este grefată pe un caz bine justificat, care ne duce chiar la dispoziția legalo-constituțională care a făcut obiectul chiar analizei instanței de judecată la începutul ședinței de astăzi.

Solicită sesizarea Curții Constituționale cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 61 alin. 3 din Legea 47/1992, în măsura în care aceste depoziții legale ar fi interpretate în sensul că sintagma „activitatea juridică sau în învățământul juridic superior” ar putea viza, pe de o parte, așa cum susține de altfel reclamanta, doar activitatea didactică din cadrul unei facultăți de drept, iar nu și activitatea didactică de predare a diferitor discipline de drept în cadrul oricăror alte facultăți ca instituții de învățământ superior, respectiv, pe de altă parte, ar putea viza exclusiv funcția de avocat, judecător, procuror, notar sau consilier juridic, așa cum indică chiar reclamanta prin cerere caz bine justificat, iar nu și activitatea de cercetare în domeniile dreptului, desigur, cercetare științifică, desigur, tot în domeniile dreptului, consultanță juridică de specialitate, inclusiv în administrația publică, ori în elaborarea de acte normative. Ca atare, ceea ce se solicită este sesizarea Curții Constituționale de către Curtea de Apel București cu privire la modalitatea de interpretare a acestor dispoziții ale art. 61 alin. 3, care, de altfel, sunt fundamentul pretențiilor reclamantei deopotrivă în cererea de anulare, dar, în mod esențial, pentru că astăzi discutăm despre cerere de suspendare și în privința cererii de suspendare, pe cazul bine justificat.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița și apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, domnul Andrei Țoca, având pe rând cuvântul, precizează că sunt de acord.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, specifică faptul că interpretarea pe care reclamanta o dă sintagmei este una proprie, personală. Susține că modalitatea în care se va pronunța Curtea Constituțională are legătură directă inclusiv cu soluționarea cererii de suspendare. Mai arată că sunt îndeplinite condițiile din Legea nr. 47/1992.

Reclamanta, personal, apreciază că această cerere este inadmisibilă prin raportare la obiectul cauzei, respectiv cerere de suspendare care se judecă astăzi, tocmai pentru faptul că, condiția cazului bine justificat presupune existența unor îndoieli serioase asupra legalității actului administrativ, dar este doar o pipăire a fondului. Învederează că dacă s-ar sesiza Curtea Constituțională, instanța s-ar pronunța asupra cererii de suspendare și până la termenul de judecată care s-ar acorda pentru fondul cauzei, respectiv pentru cererea de anulare, deja vom fi avut o dezlegare din partea Curții Constituționale asupra celui de-al doilea capăt de cerere.

Subliniază că ar fi vorba despre o antepronunțare, până la urmă, pe fondul cauzei.

Reiterează faptul că nu ar avea legătură cu cererea de suspendare prin prisma legăturii cu obiectului cauzei, având în vedere că se face doar o analiză sumară a cererii în anulare pentru a se vedea dacă subzistă temeiurile pentru suspendare.

Curtea aduce la cunoștința reclamantei că instanța de judecată nu se pronunță asupra interpretării.

Reclamanta, personal, consideră că interpretarea în sine o poate face și instanța, având în vedere că este o dispoziție prevăzută și de lege.

Consilierul prezidențial, domnul Cosmin Alexandru Soare-Filatov, față de poziția procesuală a reclamantei cu privire la neîndeplinirea condiției legăturii cu cauza a excepției de neconstituționalitate, subliniază faptul că este o legătură atât de vizibilă, încât aproape este un fel de probatio diabolica să spună contrariul. Menționează că argumentul cât se poate de simplu, care este de baza oricărui raționament logic-juridic, la orice nivel, este în felul următor: instanța este investită cu o cerere de suspendare a executării unui act administrativ, premisa 1. Premisa 2 se referă la cazul bine justificat și însuși demersul litigios privind

cererea de suspendare care are la bază modalitatea în care reclamanta, așa acum a arătat și în ședința de astăzi, înțelege să interpreteze și să aplice dispoziția legală cu privire la care pârâții din prezenta cauză găsesc că aceasta se interpretează într-un alt sens. Deci, obiectul însăși al disputei ce face obiectul prezentei cauze chiar și în cererea de suspendare, unde într-adevăr instanța doar pipăie fondul, vizează chiar această dispoziție legală. Prin faptul că instanța de judecată se va pronunța doar cu privire la îndeplinirea condițiilor de admisibilitate ale excepției de neconstituționalitate cu privire la o astfel de interpretare, sub nicio formă nu poate vreodată, în vreo ipoteză, antrena o antepronunțare a instanței de judecată. Mai rată că nu poate fi primit acest argument.

În ceea ce privește ultimul aspect care a fost propus referitor la adâncimea analizei instanței de judecată, susține că cele trei condiții de admisibilitate sunt vădite și simple. Este vorba despre o dispoziție legală a cărei interpretare este disputată în fața instanței, cu două interpretări care sunt aparent contradictorii și care, oricum, vor face sau ar putea să facă obiectul, în orice ipoteză, a sesizării Curții Constituționale, fiind indiferent în raport de stadiul actual al prezentului proces, respectiv judecarea doar a cererii de suspendare, dacă instanța are, așa cum incorect propune reclamanta că nu ar avea, de fapt, acest atribut, îl are, tocmai pentru că acesta este obiectul cu care este investită, respectiv interpretarea unei dispoziții legale și încadrarea acesteia, raportat la modul în care și-a construit procesul, drept caz bine justificat sau nu.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, precizează că pipăirea fondului sau analizarea aparenței de drept se raportează la anumite interpretări, la un anumit text. Este cu atât mai bine când această pipăire a fondului se face pornind de la o interpretare constituțională a acestei sintagme, a acestei noțiuni, așadar, nici din această perspectivă a cererii de suspendare, a momentului în care este ridicată această excepție de neconstituționalitate nu poate fi primită în acest moment, pentru că cu atât mai corectă este pipăirea, cu cât avem o soluție de la Curtea Constituțională pe o sintagmă care stă la baza interpretării date cazului bine justificat în această cerere de suspendare de către reclamantă.

Reclamanta, personal, în replică, învederează că singurul motiv pentru care la acest moment se discută despre excepția de neconstituționalitate este faptul că există un text reluat în Legea nr. 47/1992. Dacă textul nu ar fi fost reluat, ar fi existat doar dispozițiile prevăzute de Constituția României cu privire la îndeplinirea condițiilor de numire pentru judecătorii CCR. Chiar și în acel caz, Curtea de Apel București ar fi fost competentă să interpreteze și să se pronunțe asupra legalității actului administrativ, precum și asupra suspendării, pentru că trebuie să existe o instanță care să se poată pronunța asupra acestui aspect.

Solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

Curtea acordă cuvântul cu privire la inadmisibilitate din mai multe perspective.

Consilierul prezidențial, domnul Alexandru Ciurea, susține că a invocat în primul rând inadmisibilitatea din perspectiva tardivității plângerii prealabile. Consideră că în cazul de față era obligatorie plângerea prealabilă, pentru că nu suntem în ipoteza prevăzută de art. 7 alin. 5 din legea contenciosului și anume cazul actelor administrative care nu mai pot fi revocate pentru că au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice. După cum se știe, decretul a fost publicat în Monitorul Oficial la data de 8 iulie, dar a început să producă efecte la data de 13 iulie, deci cel puțin în intervalul acela de timp actul putea fi revocat, prin urmare, plângerea prealabilă era obligatorie, de altfel chiar faptul că reclamanta a formulat plângerea prealabilă confirmă faptul că plângerea a prealabilă este obligatorie în acest caz. Problema este că reclamanta a formulat plângerea prealabilă cu depășirea termenului de 30 de zile, prevăzut de art. 7 alin. 3 din legea contenciosului administrativ. Subliniază faptul că reclamanta avea la dispoziție 30 de zile să formeze această plângere, respectiv de la data de 8 iulie 2025, data publicării decretului în Monitorul Oficial, când decretul a fost adus la cunoștință publică, la cunoștința tuturor subiecților de drept. Însă reclamanta a format

plângerea prealabilă abia la data de 30 decembrie 2025, cu depășirea vădită a termenului de 30 de zile.

De asemenea, precizează că nu ar fi incidentă nici excluderea termenului de promovare a plângerii prealabile la 6 luni, deoarece aceasta poate interveni doar în cazuri temeinic justificate, respectiv forță majoră, caz fortuit, evenimente de acest gen.

Prin urmare, solicită admiterea excepției inadmisibilității cauzată de tardivitatea plângerii prealabile.

În subsidiar, în cazul în care s-ar considera că nu era necesară plângerea prealabilă în această cauză, învederează că acțiunea a fost formulată cu depășirea termenului de 6 luni, prevăzut în legea contenciosului administrativ, față de data luării la conștiință de decret, adică de la data de 8 iulie 2025, dată publicării în Monitorul Oficial. În acest caz, ultima zi a termenului de 6 luni ar fi fost 8 ianuarie 2026, dar astfel cum reiese din înscrisurile de la dosar, acțiunea a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel București la data de 12 ianuarie 2026.

În ceea ce privește inadmisibilitatea prin raportare la art. 14 alin. 6 din Legea nr. 554/2004, menționează că sunt, practic, două cereri de suspendare succesive pe același motiv, respectiv cererea care formează obiectul dosarului nr. 8100/2/2025, aflată momentan în pronunțare și actualul capăt de cerere care se judecă la termenul de astăzi.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, susține că a ridicat, de asemenea, excepția inadmisibilității cererii de suspendare pentru introducerea neregulată a cererii de anulare a decretului prezidențial. Menționează că a formulat același motive principale, prin urmare nu le reiterează în acest moment, având în vedere că se regăsesc pe larg în cuprinsul întâmpinării.

Suplimentar, anticipând apărarea pe care reclamanta a introdus-o chiar în notele scrise, a indicat în excepția formulată faptul că dispozițiile art. 7 alin. 3 din Legea nr. 554/2004 nu sunt incidente. Prin urmare, atât în ceea ce privește respectarea termenului de 30 de zile, respectiv de 6 luni pentru formularea cererii de suspendare, cât și pentru formularea cererii de anulare a actului administrativ, dacă se merge pe ipoteza 2 în care se consideră că plângerea prealabilă nu era necesară pentru că actul administrativ nu putea fi revocat, deci, în ambele situații, consideră că dispoziția art. 7 alin. 3 nu se aplică, adică reclamanta ar fi putut formula în oricare dintre aceste ipoteze cererile sale în termen de 6 luni pentru motive întemeiate, motiv pentru care solicită să se observe că nu există susținut nicăieri un asemenea motiv întemeiat.

Subliniază faptul că nu invocă în cauză calitatea de avocat a reclamantei, dar pregătirea sa juridică ar fi trebuit să anticipeze această apărare, această susținere în ceea ce privește respectarea termenelor procedurale. Nu a făcut-o și nu există în acest moment nicio împrejurare excepțională, niciun motiv temeinic, probat, care să justifice depășirea acestor termene, respectiv 30 de zile de la data la care a luat la cunoștință de conținutul actului administrativ atacat și pârâtul se raportează în mod evident la data de 8 iulie 2025, momentul la care a fost publicat în Monitorul Oficial acest act administrativ, nu la postările doamnei Uscof de pe Facebook din 9 iulie, prin care s-a făcut vorbire și l-a atacat pe cel numit judecător la Curtea Constituțională, într-o modalitate pe care nu o califică acum.

De asemenea, faptul că reclamanta a indicat că a fost o cerere de o complexitate deosebită și nu a putut să respecte termenul de 30 de zile, respectiv de 6 luni, precizează că acest aspect l-ar putea invoca oricine, dacă ar avea succes, de fiecare dată când nu ar respecta un termen procedural. Mai arată că cererile nu au fost însoțite decât de CD-ul, care este public, al domnului profesor Dacian Dragoș. Toate celelalte acte pe care le-a depus în anexa cererilor ce fac obiectul actualului dosar, le-a luat efectiv din primul dosar ce a vizat cererea de suspendare, din cele depuse de pârât. Menționează că o eventuală apărare pe dispozițiile art. 7 alin. 3 din Legea nr. 554/2004 în ceea ce privește depășirea termenului de depunere a plângerii prealabile, să impune a fi respinsă, ca neîntemeiată. Evident că cererea

plângerea fost depusă tardiv și din această perspectivă o cerere de suspendare nu mai poate fi formulată, iar din cealaltă perspectivă, de asemenea, tardiv termenul de 12 ianuarie apare și în dosar și pe portal ca fiind termenul la care a depus această cerere de suspendare, cu depășirea termenului de 8 ianuarie 2026 când se împlinea termenul de 6 luni.

Reclamanta, personal, specifică faptul că își va rezuma pledoaria de astăzi doar la aspectele care sunt de noutate. În ceea ce privește faptul că reclamanta ar fi trebuit să depună contractele sau alte acte în susținerea cererii, precizează că se depune actul administrativ ca obligație în sarcina reclamatului, urmând ca dosarul administrativ însuși să fie solicitat de la autoritatea care emite acel act administrativ. Menționează că dacă ar fi știut, văzând nelegalitățile care s-au îmfăptuit, probabil ar fi acționat cu siguranță mai devreme. De asemenea, referitor la termenul de introducere a prezentei cereri, susține că la momentul la care a intrat astăzi în sala de ședință, fix la pagina la care a depus dovada de la poștă că dosarul a fost transmis la data de 08.01.2026, exact acolo erau colegii săi, deci are bănuiala că au văzut acel înscris. Deci a fost la 08.01.2026 depusă prezinta cerere, nu contează când a fost înregistrată. Arată că are cunoștință de prevederile Codului de procedură civilă.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, în replică, subliniază că nu a invocat faptul că trebuia reclamanta să depună actele la dosar, ci faptul că nu a justificat acele motive temeinice prin nimic. Toate înscrisurile pe care le-a depus la dosar acum le are de la pârât. Față de sesizarea anterioară a reclamantei, specifică faptul că la fila 31 din volumul II se află o factură emisă în 08.01.2026, beneficiar Silvia Uscoș și o trimitere către Curtea de Apel, 400 de grame. Învederează că nu are cunoștință ce a trimis reclamanta, deoarece aceasta a depus foarte multe dosare în acel moment sau în alt moment. Mai arată că regula de bază a avocaților, mai ales în cauze importante, este să-și depună toate aceste acte, dacă sunt în termen, prin scrisoare recomandată cu valoare declarată, cu notă de inventar. Nu există nicio dovadă în acest moment. Mai mult decât atât, această factură nu face o dovadă cu privire la momentul la care reclamanta a depus cererea de chemare în judecată.

Reclamanta, personal, în replică, menționează că este un fapt deja de notorietate, apărut în spațiul public, respectiv există încă din data de 9 ianuarie o solicitare a UNBR-ului către Poșta Română, pentru că au existat modificări la nivelul acesteia, în sensul că nu se mai trimiteau scrisorile cu confirmare de primire și așa mai departe. Acela a fost oricum un colet care a fost transmis, nici măcar o scrisoare, pentru că dimensiunea dosarului era suficientă de mare. A fost transmis ca un colet. Apreciază ca a făcut dovada faptului că este dosarul care a fost trimis la acea dată. Precizează că ar putea să facă inclusiv dovada faptului că este probabil singurul dosar pe care l-a transmis împreună cu celălalt dosar care vizează celălalt judecător.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, în replică, depune la dosar un înscris. Menționează că este vorba despre o clarificare pe care Poșta Română o face prin raportare la solicitarea UNBR privind disponibilitatea serviciilor poștale în comunicare. Subliniază faptul că din acest înscris reiese că serviciul de scrisoare recomandată nu a fost eliminat din oficiul poștei, este disponibil în continuare, poate fi accesat în baza unor contracte încheiate cu beneficiari care transmit volume recurente, iar pentru expedierile ocazionale, precum și pentru utilizatori, Posta Română recomandă utilizarea serviciului Prioripost cu confirmare de primire și valoare declarată și așa mai departe. Prin urmare, se indică faptul că nu s-au eliminat aceste servicii poștale, deci om astfel de apărare nu poate fi primită.

Reclamanta, personal, în replică, reiterează că este un fapt notoriu, care oricum poate să fie verificat și online. Susține că înscrisul depus de pârât este din data de 12.01.2026, când a revenit Poșta Română și probabil că între timp s-au soluționat aceste aspecte, reclamanta introducând la data de 08.01.2026 cererea de chemare în judecată. Dar la data de 09.01.2026 exista un comunicat al UNBR, în care există totuși un consiliu destul de mare și de seniori

avocați care și-au manifestat îngrijirea faptului că nu mai există astfel de servicii în cadrul Poștei Române, față de împrejurarea că ele oricum au fost redenumite, s-a produs o reorganizare la nivelul Poștei Române și UNBR a sesizat la acel moment autoritățile după eliminarea serviciului poștal pentru comunicarea prealabilă a actelor. De la data de 01.01.2026 Poșta Română a renunțat la acest serviciu, ceea ce face imposibilă respectarea obligațiilor legale de comunicare și afectează activitatea avocaților, care nu mai pot face dovada completă a conținutului trimiterilor. În urma acestui fapt s-a făcut un schimb de corespondență prin solicitarea de către UNBR, urmând ca la data de 12.01.2026 Poșta Română să revină și să indice faptul că această problemă a fost soluționată, pentru că până atunci nu era. Specifică faptul că au existat avocați care cunosc acest lucru, având în vedere că a fost o discuție în interiorul profesiei și pe grupurile de avocați manifestându-se îngrijorarea în acest sens, tocmai față de această problemă cu comunicările și transmiterea prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire. De altfel, oricum este singura comunicare prin poștă a celor două dosare realizată în relația cu Curtea de Apel București, de fapt cu orice altă instanță, având în vedere că, de obicei, reclamanta comunică prin e-mail.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, în replică, reiterează faptul că Poșta Română a răspuns, menționând că nu a eliminat nimic.

Consilierul prezidențial, domnul Cosmin Alexandru Soare-Filatov, precizează că n-a reușit să înțeleagă din tot melanjul de susțineri al reclamantei cum dovedește instanței de judecată că a formulat cererea în termen. Menționează că documentul referitor la Poșta Română pe care l-a depus mai devreme pârâtul contrazice susținerile reclamantei cu privire la solicitarea UNBR. Deci nu poate să fie un argument logico-juridic pe care instanța de judecată să-l poată primi de la reclamantă, iar Codul de procedură civilă are niște dispoziții care sunt destul de clare, respectiv art. 180, 182, 183 și următoarele, cu privire la modalitatea de comunicare înăuntrul termenelor decise de lege către instanța de judecată de către o persoană interesată. În speța de față, până la momentul acesta, reclamanta nu a depus vreun document poștal din care să rezulte că la data de X, la ora de Y, reclamanta Z a trimis documentul de procedură, adică cererea ce face obiectul prezentei cauze. În cazul în care se va prezenta, poate nu își va mai susține excepția.

Mai departe, susține că este arhicunoscut că orice trimitere poștală are o confirmare de primire, fiind o chestiune de o diligență minimală a oricărui avocat sau oricărei persoane. În legătură cu acest argument al reclamantei, care oricum este gol de conținut, cu privire la disputa dintre UNBR și Poșta Română, în condițiile în care aceasta avea cunoștința despre problema creionată astăzi, subliniază faptul că reclamanta avea mai multe instrumente prevăzute de către legiuitor pentru a-și transmite actele de procedură în termen, respectiv executorul judecătoresc, e-mail, deci poșta electronică, curier rapid, o mențiune pe undeva din care se rezulte că există o legătură. Frapant însă este că, în mod contrar a ceea ce susține reclamanta, aceasta n-ar fi trimis un singur document către Curtea de Apel București la acea dată. Urmează ca instanța să verifice însăși și să observe cam cum s-au întâmplat lucrurile, cam care este adevărul, cam cât de departe este de adevăr ceea ce se susține și cât de periculos este să susții într-o asemenea manieră lucrurile. Până acolo însă, astăzi, cu înscrisurile existente și dosarul în forma pe care instanța de judecată îl are în față, consideră că nu comportă niciun fel de îndoială că nu există o dovadă certă care să lege trimiterea din 08.01.2026 înăuntrul termenului pretins cu cererea ce face obiectul prezentei cauze, acest aspect fiind un lucru atipic.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, domnul Andrei Țoca, învederează că această factură nu dovedește faptul că a fost depusă la instanță o cerere de chemare în judecată.

Reclamanta, personal, în replică, precizează că motivul a fost pentru că a ajuns târziu după momentul închiderii registraturii, astfel încât nu a avut cum să transmită documentele

către instanță, decât prin intermediul unui colet. În măsura în care instanța are dubii cu privire la factura pe care reclamanta a depus-o ca reprezentând dovada transmiterii înscrisurilor, respectiv cererea de chemare în judecată și înscrisurile atașate la Curtea de Apel București, solicită acordarea unui termen pentru a depune o dovadă de la Poșta Română în sensul că acestea sunt singurele transmițeri către Curtea de Astfel București.

Curtea aduce la cunoștința reclamantei că se va pronunța pe înscrisurile existente la dosar, luând în considerare susținerile tuturor părților, față de împrejurarea că nu instanța face probatoriul reclamantei.

Reclamanta, personal, învederează că i s-a părut cât se poate de clar că, făcând aceasta dovadă, s-a referit la prezentul dosar.

Curtea acordă cuvântul pe excepția inadmisibilității cererii de suspendare a executării Decretului prezidențial nr. 774 cu efecte pentru trecut.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, învederează că, în mod evident, prin cererea de chemare în judecată, reclamanta a solicitat suspendarea Decretului prezidențial nr. 774/08.07.2025 începând cu 13 iulie 2025. Este pus după virgulă, nu există niciun dubiu în această privință, deci începând cu 13 iulie 2025 până la rămânerea definitivă a hotărârii ce se va pronunța pe cererea în anulare a aceluiași act. În acest fel, reclamanta a solicitat suspendarea cu efect retroactiv a decretului de numire în funcție a domnului profesor judecător Dacian Dragoș. Menționează că lucrul acesta este inadmisibil în măsura în care își susține acest aspect. Deci acesta este temeiul excepției pârâtului.

Or, din momentul în care se emite un act administrativ, el se bucură de prezumția de legalitate. Însă, într-o cerere de suspendare a actului administrativ a decretului prezidențial în cauză, evident că se pune în discuție, în analiză, o aparentă neregularitate în ceea ce privește legalitatea actului administrativ. În această procedură, analiza de legalitate nu se face decât în mod sumar, la nivel de aparență în drept. O eventuală măsură de suspendare a actului administrativ atacat, nu poate avea efecte decât pentru viitor. Este o măsură provizorie și preventivă menită să preîntâmpine efectele viitoare, potențial vătămătoare, pe care l-ar genera acest act administrativ, până când o instanță de judecată se va aplica să efectueze o analiză temeinică a legalității actului administrativ contestat.

Așadar, subliniază că măsura suspendării nu poate produce efecte decât pentru viitor. Este o măsură preventivă. Și în întărirea acestui aspect, precizează că este o condiție esențială de admisibilitate a cererii de suspendare a actului administrativ, condiția ca reclamantul să dovedească existența unei pagube, respectiv a unei pagube iminente. Iar caracterul iminent al pagubei, în care nu se încadrează situația în care paguba s-a produs, generează caracterul nefondat al unei asemenea cereri de suspendare. Prin urmare, caracterul preventiv dovedește incompatibilitatea caracterului preventiv cu caracterul retroactiv al acestei cereri. Și, de asemenea, în măsura în care s-ar admite, ipotetic, că o asemenea măsură de suspendare și-ar produce efectele cu caracter retroactiv, am asista, de fapt, la anularea acului administrativ mascată, ceea ce este inadmisibil.

Din perspectiva acestei excepții, având în vedere petitul așa cum a fost formulat de către reclamantă, apreciază că este dincolo de orice dubiu că s-a avut în vedere solicitarea de a se suspenda cu efecte retroactive acest decret, motiv pentru care solicită admiterea excepției și respingerea cererii de suspendare în întregime.

Reclamanta, personal, în combaterea excepției, subliniază faptul că dacă luăm în considerare interpretarea gramaticală, înseamnă că este „începând de la data de 13 iulie 2025, decret publicat în Monitorul Oficial, până la soluționarea definitivă a cauzei”. Specifică faptul că se referă la decretul publicat la 13 iulie. Menționează că nu este logică interpretarea în sensul în care reclamanta ar fi solicitat suspendarea de la 13 iulie, tocmai pentru că acest lucru este exact între paranteze. Precizează că dacă s-ar lua în considerare teoria pârâtului, ar fi trebuit să scrie începând de la data de 13 iulie 2025 până la soluționarea definitivă a cauzei

și nu cu acest „decret publicat în Monitorul Oficial”, aflat între paranteze. Din interpretarea gramaticală se înțelege foarte bine la ce s-a referit reclamanta, respectiv la faptul că era vorba despre numirea acestui judecător și întreg textul care este vizat de către decret și nu de când se produc efectele suspendării executării acestui decret.

Pentru aceste motive, solicită respingerea excepției inadmisibilității.

Consilierul prezidențial, domnul Alexandru Ciurea, solicită admiterea acestei excepții.

Curtea pune în discuție excepția inadmisibilității cererii de suspendare pentru încălcarea competenței discreționare a Președintelui României.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, învederează că a înțeles să invoce această excepție întemeiată pe Decizia Curții Constituționale nr. 459/2014 prin care s-a statuat că dispozițiile art. 8 alin. 1 coroborat cu art. 2 alin. 1 lit. c din Legea nr. 554/2004 sunt constituționale numai în măsura în care nu permit instanțelor de contencios administrativ să verifice decretul de numire în funcție sub aspectul verificării condiției privind competența profesională. Față de împrejurarea că reclamanta baletează printre tot felul de argumente sau dispoziții legale, specifică faptul că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, instanțele de judecată nu pot cenzura opțiunea Președintelui României de a numi o anumită persoană în funcția de judecător al Curții Constituționale, apreciind acesta care sunt și dacă există îndeplinită condiția înaltei competențe profesionale. Instanțele de judecată pot verifica doar îndeplinirea condițiilor obiective.

Prin urmare, dacă s-ar considera că instanțele de judecată încalcă puterea de apreciere a Președintelui României din perspectiva îndeplinirii acestui criteriu subiectiv, s-ar ajunge la încălcarea principiului separației în stat. Or, din cererea formulată de către reclamantă, reiese că abundă de calificări cu privire la necompetența sau insuficienta calificare a domnului profesor universitar doctor abilitat Dacian Cosmin Dragoș pentru această poziție. De asemenea, când invocă și partea de interes, reclamanta indică faptul că nu vrea să fie judecată sau să se pronunțe hotărâri ale Curții Constituționale în care se pronunță un judecător necompetent sau insuficient pregătit profesional. Din această perspectivă, este în mod evident că numai la nivel formal se invocă neîndeplinirea condiției obiective privind vechimea minimă de 18 ani în învățământul juridic superior sau în activitatea juridică, pentru că în mod real reclamanta se referă la criteriul necompetenței profesionale a persoanei numite prin decretul a cărui suspendare se solicită astăzi. Mai arată că reclamanta argumentează că activitatea pârâtului în cadrul facultății de științe politice administrative nu are caracter juridic, iar în realitate aceasta critică neîndeplinirea criteriului subiectiv.

Reclamanta, personal, subliniază faptul că s-a referit cât se poate de clar și evident la neîndeplinirea criteriului obiectiv, respectiv vechimea de 18 ani în activitatea universitară în cadrul facultăților de drept sau în activitatea juridică, ca urmare a faptului că dacă nu are 18 ani înseamnă, normal, că nu este suficient de pregătit pentru a accede la Curtea Constituțională. Pentru că vechimea în sine înseamnă că are suficientă experiență și de viață și de activitate, astfel încât să se pronunțe la nivelul Curții Constituționale. Acest lucru nu are nicio legătură cu condiția de bună reputație, care este o condiție subiectivă și care nu poate să intre în analiza instanței, astfel cum s-a stabilit cât se poate de clar în jurisprudență. Învederează că nu s-a legat de buna reputație a pârâtului, care este un reputat profesor la o altă facultate decât o facultate de drept.

Apreciază că a formulat suficiente apărări în sensul în care aceasta vizează strict condiția obiectivă, nu condiția de bună reputație, astfel încât solicită respingerea excepției invocate.

Consilierul prezidențial, domnul Alexandru Ciurea, solicită admiterea excepției și din această perspectivă prezentată de apărătorul pârâtului Dacian Dragoș.

Curtea pune în discuție excepția lipsei de interes și excepția lipsei calității procesuale active.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, domnul Andrei Țoca, precizează că cererea de suspendare sub acest aspect este fundamentată prin raportare la două elemente și anume: calitatea de cetățean român și calitatea de avocat, care duc la lipsa de interes, apoi la lipsa calității procesuale active conform dispozițiilor art. 1 alin. 1 din legea contenciosului administrativ. Arată că atunci când ne referim la un interes legitim, avem în vedere un interes privat, astfel cum acesta este definit și prevăzut de dispozițiile legii contenciosului administrativ. În situația în care se aduce în discuție un interes public, acesta se aduce în vedere sub aspect subsidiar, doar în momentul în care acesta decurge în mod logic din vătămarea interesului privat. Or, reclamanta nu a dovedit în cuprinsul prezentei cereri vătămarea unui interes privat, ci doar se mărginește la a indica cu titlu general aspecte ce țin de protejarea unui interes public. Sub aspectul calității de avocat, reclamanta a arătat faptul că protejează sub forma de exercitare a profesiei interesul public respectiv. Prin urmare, astfel cum a decis și Înalta Curte printr-o decizie în interesul legii din data de 06.10.2025, posibilitatea existenței unei justificări procesuale sub forma unui interes trebuie să rezulte efectiv dintr-o prevedere expresă a legii, însă în acest caz acesta lipsește.

Consilierul prezidențial, domnul Cosmin Alexandru Soare-Filatov, solicită admiterea ambelor excepții. Ipoteza sau modalitatea în care reclamanta a înțeles să deducă judecății pretențiile sale nu este originală, dar este mai degrabă nefirească și nu urmează niște rigori minimale în ceea ce privește condițiile de procedură privind interesul și calitatea. Față de folosirea mai devreme a cuvântului baletare, subliniază faptul că este adevărat din această perspectivă. Orice persoană ar parcurge cu atenție cererea de suspendare sau, după caz, cererea de anulare, dar în cazul de față, cererea de suspendare, va observa următorul adevăr incontestabil, respectiv criticile sunt formulate aparent de două persoane, dar se susține în ședință că doar de una, adică persoana fizică. Solicită să se observe o poziție deopotrivă contradictorie. Pe de o parte, afirmă reclamanta că nu poate să permită să funcționeze Curtea Constituțională cu un judecător care este numit nelegal pentru că „în calitatea sa de avocat conciliază clienții săi”, iar pentru acești clienți va invoca excepții de neconstituționalitate care vor fi soluționate de un asemenea judecător neconstituțional care nu are competență, iar pe de altă parte reclamanta indică că solicită preventiv, deoarece pentru ai săi clienți, în calitate de avocat, va invoca excepții de neconstituționalitate și acest judecător îi va soluționa astfel de excepții de neconstituționalitate, deci toate deciziile Curții Constituționale sunt nelegale. Specifică faptul că această poziție, nu doar duală, fundamental contradictorie, trădează nimic altceva decât o lipsă de interes personal, legitim, născut și actual.

În continuare, pentru că arată că nu-și dă seama și nici instanța nu poate, în actualul stadiu al lucrurilor, să-i dea seama cu certitudine cine critică sau cine invocă acest pretins caz bine justificat sau pagubă eminentă, ori avocatul, ori persoana, deși se cunoaște că avem un singur reclamant persoană fizică în prezenta cauză. Ceea ce reiese din parcurgerea cu atenție a cererii reclamantei este următorul lucru, respectiv faptul că dorește ca această Curte Constituțională să funcționeze în acord cu legea și Constituția țării. Între această dorință afirmată și care este de bun simț și obiectul concret al unei cereri ce poate face obiectul judecății prezentei instanței este o fractură logică puternică, dintr-un considerent care este îmbrățișat unanim.

Susține că în sistemul de drept național nu se acceptă ca fiind incidentă tipul de acțiune populară. Adică acolo unde o persoană fizică își asumă și deduce judecății pretenții, drepturi și interese legitime comune societății sau unei părți din societate. Legiuitorul român și legiuitorul constituent au infirmat această ipoteză în arhitectura instituțională și constituțională națională. Drept urmare, mergând pe acest fir, în mod corect, Curtea de Apel București, în urmă cu mai puțin de o lună, în dosarul nr. 8116/2/2025, prin sentința nr. 32/19.01.2026 a reținut tocmai aceste considerente, respectiv nu a putut găsi o legătură

directă între așa-zisul drept sau interes pretins invocat în cauză și existența în înțelesul legii contenciosului a unui interes legitim privat care să fie protejat. Motiv pentru care apreciază că este firesc pentru că reclamata este terț absolut, nu numai de decret, dar și de activitatea Curții Constituționale per se. În acest caz, din orice perspectivă s-ar analiza, nici calitatea procesuală activă, nici condiția interesului nu se verifică și arată că a indicat, desigur, pe larg, multe alte argumente.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, precizează că la fila 9 din notele scrise, reclamanta a indicat că a invocat în subsidiar și un interes legitim public, care decurge logic din încălcarea intereselor sale legitime private. Subliniază faptul că nu există un asemenea petit invocat în subsidiar, este doar în răspunsul la întâmpinare efectuată această precizare.

Suplimentar, în combaterea susținerilor reclamantei referitoare la interesul și justificarea ca un avocat să acționeze pentru apărarea drepturilor și intereselor, ordinii constituționale, menționează că Legea nr. 51/1995 a profesiei de avocat prevede foarte clar care sunt formele de exercitare de profesie. Prin urmare, dacă reclamanta ar fi dorit să invoce în calitate de avocat, nu de cea de persoană fizică ca reclamantă persoană fizică, ar fi trebuit să o facă într-o modalitate în care să se exprime ca în cadrul formei de exercitare a profesiei, respectiv cabinet individual de avocatură Silvia Uscov.

Reclamanta, personal, solicită respingerea celor două excepții. Învederează că a arătat pe larg, atât în cuprinsul cererii de chemare în judecată, cât și în notele scrise pe care le-a depus ulterior primirii întâmpinării de la Administrația Prezidențială, împrejurarea că nu se poate dedubla, este și avocat, iar în același timp și cetățean, astfel încât argumentele sale vizează ambele „calități” din care poate să-și exercite drepturile, raportat la dispozițiile art. 2 alin. 2 din Legea nr. 51/1995 care prevăd expres că avocatul promovează și apără drepturile, libertățile și interesele legitime ale omului. Formula „promovează și apără” nu se referă doar la cadrul menționat de către colega sa anterior, respectiv încheierea unui contract de asistență juridică, ci reclamanta a menționat faptul că avocatul are această obligație permanent, având în vedere și prevederile deontologice ale profesiei de avocat.

De asemenea, specifică faptul că a făcut referire la dimensiunea de interes public a profesiei de avocat, a menționat faptul că în exercitarea profesiei sale, bineînțeles că se adresează Curții Constituționale, dar și Curtea Constituțională are rolul de a defini, prin interpretarea Constituției, inclusiv întinderea drepturilor și libertăților fundamentale care o vizează pe reclamantă, atât ca cetățean, cât și ca avocat, pentru că a interpretat atât Legea nr. 51/1995, cât și orice altă lege care ar putea s-o vizeze ca cetățean. Prin urmare, să existe un judecător la Curtea Constituțională față de care prevederile constituționale și legale nu sunt îndeplinite și acesta să pronunțe decizii care o privesc pe reclamantă, atât ca avocat cât și ca cetățean, a găsit că este în neregulă ceea ce justifică interesul său legitim, direct, actual de a se adresa Curții de Apel București, contestând numirea acestuia și solicitând suspendarea decretului prezidențial.

Apărătorul pârâtului Dacian Cosmin Dragoș, domnul Andrei Țoca, subliniază faptul că are o singură remarcă, în sensul că solicită să se rețină doar un singur cuvânt, respectiv caracterul potențial.

Curtea acordă cuvântul asupra probatoriului.

Părțile, având pe rând cuvântul, solicită încuviințarea probei cu înscrisurile de la dosar.

După deliberare, Curtea încuviințează în soluționarea capătului de cerere având ca obiect suspendare executare act administrativ proba cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei.

În timpul ședinței de judecată, grefierul registrator înaintează un înscris care a fost depus de către reclamantă.

Curtea ia act că a fost trimis de către reclamantă un înscris care are legătură cu excepția care s-a discutat mai devreme cu privire la susținerile referitoare la poziția UNBR.

Totodată, Curtea prezintă înscrisul părților adverse pentru a lua cunoștință de conținutul acestora și pentru respectarea principiului contradictorialității

Nemaifiind cereri de formulat, excepții de invocat și probe de administrat, Curtea acordă cuvântul pe fondul cererii de suspendare, cu mențiunea că pe rolul acestui complet se află în continuare și anularea actului administrativ în privința căruia va fixa termen de judecată ulterior, în funcție de depășirea etapei prealabile.

Reclamanta, personal, precizează că din înscrisurile aflate la dosarul cauzei se observă cât se poate de clar, conform opiniei unanime până la acest moment, că învățământul juridic Superior este calificat ca presupunând o activitate în cadrul unei facultăți de drept, oferind doctrina la care a participat inclusiv doamna judecător Simina Tănăsescu. Prin urmare, arată că s-a raportat strict la ceea ce era cunoscut deja de către toată lumea. Mai oferă un element, apărut chiar în cursul soluționării celeilalte cereri de suspendare provizorie, în sensul că, văzând că nu reușește să dovedească condiția de vechime în cadrul învățământului juridic superior de 18 ani, s-a depus la acel dosar și l-a depus în prezenta cauză, chiar un contract de prestări servicii printr-un PFA, față de care oricum nu s-au formulat apărări, deși reclamanta a menționat în cuprinsul cererii anumite aspecte, respectiv faptul că există posibilitatea clară de a se fi exercitat fără drept o profesie reglementată, motiv pentru care ar fi incidente dispozițiile art. 348 Cod Penal. Subliniază faptul că se referă la contractul de presări servicii dintre PFA Dacian Cosmin Dragoș și Systra S.A. Franța Sucursala București. Precizează că a depus acest înscris pentru a dovedi condiția de vechime în activitatea juridică, iar prin lecturarea sa se poate crea exact cazul bine justificat ca temei pentru cererea de suspendare executării actului administrativ.

De asemenea, învederează că a arătat cu privire la fiecare dintre colaborările pe care pârâțul le-a avut, de ce acestea nu pot face parte din probatoriul care vizează activitatea juridică, precum și faptul că nu sunt, cu siguranță, 18 ani, ci o perioadă mult mai mică de activitate universitară în învățământul juridic superior în cadrul unei facultăți de drept. Cu privire la paguba iminentă, Curtea Constituțională se poate pronunța în orice moment va avea ședințe și săptămâna aceasta, săptămâna viitoare, prin care se va pronunța prin decizie cu privire la drepturile și libertățile fundamentale, deciziile Curții Constituționale fiind obligatorii erga omnes, deci i s-ar aplica și reclamantei în consecință. Specifică faptul că, în măsura în care nu se suspendă decretul prezidențial, în toată această perioadă de timp în care reclamanta s-a judecat, domnul judecător Dacian Dragoș ar face parte din completul Curții Constituționale și ar putea să pronunțe în orice moment decizii care să i se aplice și reclamantei în calitate de cetățean, respectiv referitoare la drepturile și libertățile fundamentale. Din perspectiva urgenței, învederează că vizează, până la urmă, interpretarea și întinderea drepturilor și libertăților fundamentale, dar nu mai insistă deoarece a prezentat mai pe larg în scris.

Apărătorul pârâțului Dacian Cosmin Dragoș, doamna Tuleasca Luminița, precizează că, în ceea ce privește neîndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2004, este o mică justificare. Deci, așa cum reclamanta a indicat, cazul bine justificat se referă la înfrângerea prezumției de legalitate a actului administrativ al decretului prezidențial, faptul că, în opinia acesteia, domnul profesor universitar doctor abilitat, domnul judecător Dacian Dragoș, nu ar avea o vechime de cel puțin 15 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior. Menționează că reclamanta a intrat pe teritoriul contractelor de asistență juridică, pe calificarea învățământului juridic superior, sens în care remarcă, în această situație, că reclamanta nu are cum să stăpânească această problematică, pentru că în zona juridică, domnul profesor Dacian Dragoș se bucură de o reputație impecabilă. Din anul 2013 este conducător de doctorat în cadrul școlii doctorale a Facultății de Drept a Universității Babeș-Bolyai, una dintre cele mai importante universități din România. Pârâțul a servit ca profesor, începând cu postul de asistent în cadrul Universității Babeș-Bolyai, începând cu anul 2002. Conform adevărului depuse la dosarul cauzei la filele 70-71 din

volumul I, rezultă, dincolo de orice dubiu, că domnul Dacian Dragoș are o vechime în specialitatea studiilor, adică studii juridice de drept, de peste 22 de ani. Este o adevăriniță care elimină orice fel de dubiu.

Cu toată seriozitatea, specifică faptul că neștiința este scuzabilă, însă reaua-credință nu și trebuie să se observe în acest caz către ce se îndreaptă cererea formulată și motivată de către reclamantă. Deci din această perspectivă, dacă cumva n-am admite, deși nu este onorant pentru instanța de judecată și pentru domnul profesor Dacian Dragoș și pentru mediul academic, să nu i se recunoască vechimea în activitatea în învățământul juridic superior și să i se accepte această activitate pe care acesta a desfășurat-o în parte la Facultatea de Științe Politice și Administrative a Universității Baboș-Bolyai, predând discipline de drept, exclusiv de drept, dar dacă s-ar accepta, prin reducere la absurd, că s-ar trece peste această condiție, subliniază faptul că domnul profesor are, conform documentelor depuse la dosarul cauzei, nu lucruri pe care le invocă reclamanta la podcast-uri, adevărinițe necontestate, eliberate și semnate de rectorul Universității Baboș-Bolyai, de Ministerul de Interne, de toate instituțiile unde a lucrat și unde se atestă că domnul profesor Dacian Dragoș are vechime de peste 23 de ani în activitate juridică. Menționează că se referă la considerentele Deciziei nr. 344/2025 a Curții Constituționale și indică paragrafele 29-35 în care Curtea Constituțională, prin considerente decisive și decizorii, deci general obligatorii, stabilește că prezentarea adevărinițelor de vechime prin care se atestă vechimea în specialitatea studiilor juridice este un argument suficient, suprem, pentru a nu exista nicio discuție ulterioară și pentru a se dovedi îndeplinirea condițiilor privind vechimea, respectiv cele prevăzute de art. 143.

Apreciază că sunt îndeplinite condițiile din învățământul juridic superior. Învederează că în cererea pe care se vizează introducerea sau nu a activității depuse de domnul Dacian Dragoș la Facultatea de Științe Politice și Administrative, sintagma "învățământul juridic superior" este o chestiune ce ține de fondul cauzei, nu poate fi analizată în acest moment într-o cerere de suspendare, motiv pentru care arată că a depus toate adevărinițele atașate la întâmpinare pentru a elimina orice fel de dubiu privind neîndeplinirea acestei condiții. Susține că este denigrator să se efectueze afirmații într-o cerere de chemare în judecată de acest fel față de un profesionist desăvârșit, cu o activitate cunoscută în rândul profesioniștilor.

În ceea ce privește paguba iminentă, consider că este evident că nu a dovedi-o, așa cum nu a dovedit existența unui drept subiectiv concret, tot așa nu poate dovedi existența unui prejudiciu material, viitor, previzibil, care să fie regăsit în patrimoniul personal al reclamantei. Deci nu există perturbarea previzibilă a funcționării unor autorități publice sau unui serviciu public, având în vedere că o asemenea susținere nu poate fi decât subsidiară unui prejudiciu personal și iminent produs în patrimoniul reclamantei.

Prin urmare, solicită respingerea cererii ca nefondată din perspectiva fondului.

Consilierul prezidențial, domnul Cosmin Alexandru Soare-Filatov, în mod limpede, arată că nu poate să solicite altceva decât respingerea unei cereri de suspendare de asemenea factură. Cauzele cererii și consecințele au fost deja amintite corect de către celălalt părât. În ceea ce privește cazul bine justificat și ceea ce pretinde reclamanta din prezenta cauză, respectiv să se observe că nu este îndeplinită această condiție, paradoxul acestei cereri este că reclamanta nici măcar nu mimează că urmărește să solicite instanței să se pronunțe pe o cerere de suspendare. Menționează că, dacă solicită înregistrarea ședinței de la termenul de astăzi cu concluziile reclamantei și o va compara cu viitoarea înregistrare de ședință când se va fi soluționat fondul adițiunii în anulare, nu are nici cel mai mic dubiu că vor fi aceleași susțineri, pentru că nu are altceva ce să spună. Îndepărtarea de pipăirea fondului și antamarea doar a cazului bine justificat este atât de mare, încât este vizibilă de oricare neprofesionist al dreptului.

Precizează că reclamanta astăzi solicită ca instanța de judecată, în cererea de suspendare, să se pronunțe pe fix aceleași argumente și critici pe care le-a invocat în acțiunea în anulare împotriva aceluiași decret. Or, Înalta Curte de Casație și Curtea de Apel București, unanim, unitar, de fiecare dată în practica acestora, au reținut că determinarea existenței cazului bine justificat nu presupune analiza în fond a legalității actului administrativ, ci doar o analiză sumară a acestuia, analiză care nu trebuie să conducă la prejudecarea fondului. În schimb, reclamanta susține că pârâtul comite infracțiuni, are un anumit contract, care nici măcar nu sunt în discuție în prezenta cauză, adică acum în cererea aceasta de suspendare, nici măcar în pretențiile sale din cererea de suspendare, dar susține concluzii pe aceste aspecte. Vine și spune cum trebuie instanța să interpreteze dispozițiile constituționale și legale raportat la probatoriul din dosar tocmai ca într-o acțiune în anulare.

Mai arată că Înalta Curte de Casație și Curtea de Apel București, unanim, unitar au reținut că nu este suficient ca reclamantul să afirme existența unor motive de nelegalitate, trebuie să ofere elemente solide, de probațiune, care fără o cercetare aprofundată într-un stadiu strict incipient al cercetării, să înlăture prezumția de legalitate. Subliniază faptul că reclamanta nu a indicat, până la acest moment, într-o formă un astfel de mecanism, având în vedere că nu se regăsește la dosar absolut nimic. Suplimentar, învederează că însuși CV-ul, deci primul element de bază pe care l-a avut, CV-ul pârâtului din prezenta cauză, nu este criticat nici măcar la nivel de aparență de către reclamantă. Deci acesta este un dat în prezenta cauză, este o probă necontestată, ca de altfel toate celelalte existente și peste care nu mai putem trece la acest moment.

Specifică faptul că trebuie să fie evidentă încălcarea legii, adică atât de vizibilă, ca să putem să rămânem în ipoteza cazului bine justificat. Reclamanta propune prin concluziile orale și prin apărările scrise, ca instanța să se pronunțe direct pe fondul cauzei, să lase de prisos judecarea acțiunii în anulare. Paradoxul pe care îl ridică însăși reclamanta din prezenta cauză, reiese din poziția sa care indică la filele 9 și 10 din plângerea prealabilă că "fără îndoială, un specialist recunoscut în domeniul dreptului administrativ și al dreptului european, cu o activitate de cercetare și cu o reputație solidă", pentru ca apoi, într-un mod evident lipsit de o rațiune logico-juridică, adică este evidentă o contradicție, să vină și să susțină că activitatea acestui profesionist pe care îl recunoaște în domeniul dreptului administrativ și dreptului european, de fapt, nu s-ar mai circumscrie în noțiunea de învățământ juridic superior, că, deși, "are tangențe cu domeniul juridic prin predarea unor discipline de drept, nu constituie învățământ juridic superior în sensul constituțional și legal al noțiunii".

Deci, dincolo de argumentul de fapt care este vădit contradictoriu în propriile susțineri ale reclamantei, aceasta solicită Curții de Apel ca instanța în cererea de suspendare să interpreteze dispozițiile constituționale și legale, ceea ce evident este nepermis într-o cerere de suspendare. Dar în egală măsură, dacă s-ar admite vreodată un alt fel de raționament, ar fi simplu să conchidem în felul următor: profesorul de sport de la facultatea de drept, ca și profesorul de latină de la facultatea de drept, sunt mai îndreptățiți dacă au predat 18 ani la Facultatea de Drept de la Universitatea București sau de la Baboș-Bolyai, sport sau după caz latină, să fie numiți judecători constituționali, decât o persoană care la facultatea de științe administrative, poate sună ceva pentru reclamantă această noțiune, să fi predat acolo drept administrativ, drept european și așa mai departe, după cum rezultă din înscrisurile de la dosarul cauzei. În mod limpede, subliniază faptul că un asemenea raționament depășește limitele unui demers litigios care să nu vădească altceva decât un interes nelegitim și o vătămare vădită, o intenție vădită de vătămare a imaginii pârâtului persoană fizică din prezenta cauză.

În privința pagubei iminente, consideră că este foarte interesant cum reclamanta a arătat "iminența unei decizii pronunțate de către Curtea Constituțională a României, care îmi va afecta drepturile și interesele legitime". La fel argumentează din perspectiva urgenței.

Față de împrejurarea că această persoană este judecător constituțional de șapte luni, reclamanta n-a putut să demonstreze sau să susțină măcar la nivel de principiu o pagubă petrecută, respectiv o pagubă iminentă, ce rezultă din întreg eșafodajul de apărări al reclamantei. Totul este eventual, dar nu este un eventual iminent care să fie argumentat logico-juridic măcar printr-o frază care să fi fost propusă. La un moment dat se va pronunța Curtea Constituțională și îi va vătăma un drept. În cazul în care se merge strict pe firul logic propus de către reclamantă, reiese incertitudinea dacă ceilalți judecători constituționali sunt la un asemenea nivel încât să se lase doborâți și duși pe orice fir de analiză sau de raționament de către acest pârât, care în viziunea reclamantei, nu îndeplinește condițiile. Evident că este absurd.

Drept urmare, nu poate per se calitatea unui singur membru pretins afectată, strict imaginar, de către acest decret să schimbe într-o direcție sau alta o decizie a Curții Constituționale aptă într-un viitor, cu totul nedefinit, să afecteze un drept sau un interes legitim și cu privire la acest aspect, solicită instanței să cenzureze, adică în ideea de a înlătura orice argument al reclamantei din perspectiva calității de avocat. Avocatul nu este reclamant în prezenta cauză, căci dacă era reclamant, am fi avut doi reclamânți. Avem unul singur, o persoană fizică și punct.

Și în final, negreșit, solicită să se aibă în vedere că nu discutăm despre o pagubă personală, nu discutăm despre o pagubă iminentă, nu discutăm despre o confuziune între existența per se a unui act administrativ și producerea unei pagube iminente, aspect care este infirmat în practica absolut unanimă a Curții de Apel București și a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care stabilesc clar că paguba nu se prezumă, trebuie dovedită de persoana lezată care a solicitat suspendarea și este datoare să propună și să administreze dovezi concludente din care să rezulte existența cumulativă a celor două condiții. Sens în care, concluzionează Înalta Curte și Curtea de Apel București, nu poate fi considerată prin ea însăși existența unui act administrativ ca fiind producătoare de pagube iminente.

Ca atare, specifică faptul că nu există caz bine justificat, ci doar se urmărește antamarea fondului și prejudicierea vădită a pârâtului persoană fizică din prezenta cauză. Nu există pagubă iminentă, nu există nici cel mai mic element care să ne conducă la ideea de iminență, ci pe de o parte, eventualitate și contrarietate de argumente, s-au invocat, nu s-au invocat excepții de neconstituționalitate de către avocat, nu de către reclamantă persoană fizică. Menționează că nu poate exista urgență după ce șapte luni respectiva persoană și-a exercitat în aceste condiții activitatea și nimeni, respectiv nimeni nu a ridicat măcar vreun semn de întrebare cu privire la modalitatea de funcționare a Curții Constituționale strict, desigur, în această perspectivă.

Curtea reține cauza în pronunțare cu privire la cererea de suspendare întemeiată pe dispozițiile art. 15 din Legea nr. 554/2004.

CURTEA,

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

1. Obiectul litigiului. Argumentele părților.

1.1. Cererea de chemare în judecată.

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București la data de 12.01.2026, reclamanta Silvia Uscov în contradictoriu cu pârâții Președintele României și Dacian Cosmin Dragoș, a solicitat suspendarea executării Decretului nr. 774/08.07.2025 privind numirea unui judecător la Curtea Constituțională în persoana domnului Dacian Cosmin Dragoș, începând de la data de 13 iulie 2025, decret publicat în M. Of. nr. 643/08.07.2025, până la soluționarea definitivă a cauzei, precum și anularea Decretului nr. 774/08.07.2025 privind numirea unui judecător la Curtea Constituțională în persoana domnului Dacian

Cosmin Dragoș, începând de la data de 13 iulie 2025, decret publicat în M. Of. nr. 643/08.07.2025.

1.2. Motivele invocate în susținerea cererii de suspendare:

În motivarea cererii de suspendare, reclamanta a arătat că aceasta a fost formulată în temeiul dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

În ceea ce privește îndeplinirea condiției cazului bine justificat, a arătat că această condiție este îndeplinită în mod evident în prezenta cauză, având în vedere natura și gravitatea neregularităților identificate în actul de numire contestat. A susținut că în cauză sunt încălcate cerințele constituționale privind vechimea în activitatea juridică, dat fiind că în conformitate cu dispozițiile art. 142 coroborat cu art. 143 din Constituția României, numirea în funcția de judecător al Curții Constituționale este condiționată, printre altele, de îndeplinirea cerinței privind vechimea de cel puțin optsprezece ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior. Această cerință nu este una de oportunitate sau de apreciere subiectivă, ci reprezintă o condiție obiectivă, cuantificabilă și verificabilă, supusă controlului jurisdicțional al instanțelor de contencios administrativ, astfel cum a statuat în mod neechivoc Curtea Constituțională prin Decizia nr. 459/2014.

În continuare, reclamanta arată că din analiza parcursului profesional al domnului Dacian Dragoș se constată că acesta nu îndeplinește cerința vechimii de 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior. Mai precis, în ceea ce privește învățământul juridic superior propriu-zis, domnul Dragoș a activat la Facultatea de Drept doar aproximativ trei ani și patru luni, în perioada octombrie 1998 - februarie 200, restul carierei sale juridice, pentru o perioadă de peste 23 ani, fiind desfășurată la Facultatea de Științe Politice și Administrative, care, deși are tangențe cu domeniul juridic prin predarea unor discipline de drept, nu constituie învățământ juridic superior în sensul constituțional și legal al noțiunii.

În ceea ce privește activitatea juridică, a afirmat că domnul Dragoș nu a exercitat niciodată o profesie juridică reglementată care să permită cumularea vechimii de 18 ani în activitate juridică. Funcțiile de consilier ministerial, expert în comisii sau cercetător științific, deși implică cunoștințe juridice și contribuții valoroase la dezvoltarea legislației și doctrinei, nu constituie activitate juridică în sensul textului constituțional, în profesii juridice reglementate, conform interpretării unanim acceptate în doctrina de drept constituțional și administrativ românească.

Reclamanta a mai afirmat că domnul Dragoș Cosmin – Dacian nu a desfășurat activitate juridică în mod legal, invocând cu titlu de exemplu contractul de prestări servicii pe PFA Dragoș Cosmin Dacian cu Systra S.A. France Sucursala București, ce presupune un act civil cu o cauză ilicită, care a produs efect juridic și a procurat intimatului un avantaj, acela de a acoperi cerința privind vechimea în activitate juridică.

Față de aceste aspecte, a susținut că rezultă cu claritate că există un dubiu serios, justificat și întemeiat asupra legalității Decretului nr. 774/08.07.2025, întrucât persoana numită în funcția de judecător al Curții Constituționale nu pare să îndeplinească condițiile obiective, cuantificabile și verificabile prevăzute de Constituție cu privire la vechimea în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior. Această îndoială asupra legalității actului administrativ atacat conferă un grad suficient de plauzibilitate cererii de anulare și justifică pe deplin admiterea cererii de suspendare în temeiul art. 15 din Legea nr. 554/2004.

În ceea ce privește condiția pagubei iminente, a arătat că în prezentul litigiu aceasta se manifestă prin perturbarea gravă și ireversibilă a ordinii de drept constituționale și a funcționării statului de drept.

Astfel, în ceea ce privește afectarea funcționării Curții Constituționale ca garant al supremației Constituției, a afirmat că Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției și joacă un rol fundamental în asigurarea echilibrului puterilor în stat și în protejarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor. Numirea în componența

Curții Constituționale a unei persoane care nu îndeplinește condițiile constituționale esențiale de vechime în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior afectează însăși legitimitatea și credibilitatea acestei instituții.

În cazul în care domnul Dacian Dragoș ar începe să exercite efectiv atribuțiile de judecător constituțional fără a îndeplini condițiile constituționale, toate hotărârile la care acesta ar participa ar fi susceptibile de a fi contestate sub aspectul valabilității lor, având în vedere componența neconformă a completului de judecată. Acest lucru ar genera nu doar o insecuritate juridică extinsă asupra tuturor actelor adoptate de Curtea Constituțională în perioada respectivă, ci ar putea conduce la situația paradoxală în care deciziile Curții Constituționale - instituția supremă de control constituțional - ar fi ele însele neconforme cu Constituția din cauza unei componente nevalabile.

Sub un alt aspect, constând în imposibilitatea reparării ulterioare a prejudiciului, reclamanta a afirmat că în cazul de față, natura activității Curții Constituționale face practic imposibilă remedierea completă a prejudiciului. Odată ce o decizie a fost pronunțată cu participarea unui judecător constituțional a cărui numire este nelegală, efectele acestei decizii nu pot fi șterse retroactiv fără a afecta însăși stabilitatea ordinii juridice și fără a crea haos în sistemul normativ românesc.

Deciziile Curții Constituționale au efecte *erga omnes* și au forță juridică absolută, fiind obligatorii pentru toți subiecții de drept. În consecință, anularea ulterioară a numirii unui judecător constituțional nu poate să șteargă retroactiv participarea acestuia la pronunțarea unor decizii care pot avea impact direct asupra vieții juridice, economice și sociale a întregii țări, singura modalitate efectivă de a preveni producerea acestui prejudiciu grav și ireversibil constând în suspendarea executării decretului de numire până la soluționarea definitivă a cauzei.

Sub un ultim aspect, a afirmat că cererea de suspendare este justificată nu numai de interesul legitim al reclamantului de a obține respectarea Constituției și a legii, ci și de un interes public superior al întregii comunități. Respectarea strictă a condițiilor constituționale pentru numirea judecătorilor Curții Constituționale nu este o simplă formalitate procedurală, ci reprezintă o garanție esențială a statului de drept și a separației puterilor în stat.

Acceptarea unei interpretări sau a unei aplicări laxă a cerințelor constituționale ar crea un precedent extrem de periculos, care ar putea deschide calea unor viitoare numiri neconforme cu Constituția și ar eroda treptat autoritatea și credibilitatea Curții Constituționale în fața cetățenilor și a instituțiilor statului. În consecință, suspendarea executării decretului de numire este absolut necesară pentru protejarea interesului public superior de a asigura respectarea cu strictețe a dispozițiilor constituționale și de a menține integritatea și legitimitatea Curții Constituționale.

Față de aceste aspecte, este evident că menținerea în vigoare a Decretului nr. 774/08.07.2025 și continuarea efectivă a exercitării atribuțiilor de judecător constituțional de către domnul Dacian Dragoș - Cosmin în condițiile neîndeplinirii cerințelor constituționale ar produce o pagubă iminentă, gravă și practic ireversibilă, constând în perturbarea ordinii de drept constituționale, în afectarea credibilității și legitimității Curții Constituționale și în crearea unei insecurități juridice extinse asupra tuturor actelor pe care această instituție le-ar adopta cu participarea unei persoane neîndrituite conform Constituției. Această pagubă nu ar putea fi reparată ulterior prin simple măsuri pecuniare sau de reintegrare, ci ar afecta însăși funcționarea normală a statului de drept. Prin urmare, condiția pagubei iminente este îndeplinită în mod clar și justifică pe deplin admiterea cererii de suspendare.

Concluzionând, reclamanta a afirmat că măsura suspendării executării actului administrativ atacat este proporțională și corespunde scopului urmărit, acela de a proteja ordinea de drept constituțională și de a preveni producerea unui prejudiciu grav și ireversibil. Suspendarea nu afectează în mod disproporționat drepturile sau interesele persoanei numite

prin decretul contestat, având în vedere că aceasta nu are un drept câștigat la o numire care ar fi efectuată cu încălcarea Constituției.

În drept, reclamanta a invocat dispozițiile art. 15 din Legea nr. 554/2004.

1.3. Apărările formulate

1.3.1 *La data de 05.02.2026 pârâtul Președintele României, domnul Nicușor – Daniel Dan, a depus întâmpinare prin care a invocat excepția litispendenței, excepția conexității, excepția inadmisibilității cererii prin raportare la tardivitatea plângerii prealabile sau excepția tardivității formulării cererii prin raportare la nerespectarea termenului de 6 luni prevăzut de art. 15 coroborat cu art. 11 din Legea nr. 554/2004, excepția inadmisibilității cererii, prin raportare la dispozițiile art. 14 alin. (6) din Legea nr. 554/2004, excepția lipsei de interes a reclamantei în formularea cererii și excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei în formularea cererii, iar pe fond, respingerea cererii de suspendare a executării Decretului nr. 774/08.07.2025, ca neîntemeiată.*

În apărare, cu privire la *excepția litispendenței*, a invocat dispozițiile art. 138 alin. (1) din Codul de procedură civilă și a arătat că, în prezentul litigiu, aflat pe rolul Curții de Apel București - Secția a IX-a de Contencios Administrativ și Fiscal - Completul 13 fond, obiectul cauzei este reprezentat de suspendarea și anularea Decretului nr. 774/2025, reclamanta fiind Silvia Uscov, iar în litigiul având nr. 8100/2/2025, aflat pe rolul Curții de Apel București - Secția a IX - a de Contencios și Fiscal - Completul 9 fond, obiectul cauzei este reprezentat de suspendarea Decretului nr. 774/2025, reclamanta fiind Silvia Uscov, astfel încât, având în vedere identitatea de cauză, obiect și părți dintre prezenta cauză, în ceea ce privește capătul de cerere referitor la suspendarea executării Decretului nr. 774/2025, și dosarul nr. 8100/2/2025, se impune admiterea excepției invocate. A mai invocat, totodată, și dispozițiile art. 106 alin. (1) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, precum și dispozițiile art. 138 alin. (3) și (5) din Codul de procedură civilă.

În ceea ce privește *excepția conexității*, a invocat dispozițiile art. 139 alin. (1) Cod procedură civilă și a arătat că dat fiind că dosarul nr. 8100/2/2025 și prezentul litigiu au aceeași reclamantă, identitate de obiect (unul dintre obiecte fiind identic, sub aspectul efectelor sale), respectiv suspendarea executării Decretului nr. 774/2025, iar cauzele se află în stare de judecată, în fața primei instanțe, pe rolul aceleiași instanțe, se impune admiterea excepției invocate, disjungerea capătului de cerere al prezentei cauze referitor la cerere de suspendare a executării Decretului nr. 774/2025 și conexarea sa la cauza având nr. 8100/2/2025.

Cu privire la *excepția inadmisibilității cererii, având în vedere tardivitatea formulării plângerii prealabile*, a arătat, sub un prim aspect, că în speță nu este incidentă ipoteza prevăzută de art. 7 alin. (5) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 dat fiind că Decretul nr. 774/8 iulie 2025 privind numirea unui judecător la Curtea Constituțională nu a intrat în circuitul civil și nu a produs efecte la data de 8 iulie 2025 (data publicării sale în Monitorul Oficial al României), ci abia la data de 13 iulie 2025, deci ar fi putut fi revocat, ceea ce înseamnă că plângerea prealabilă este obligatorie în prezenta cauză. Sub un alt aspect, a invocat dispozițiile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 și ale art. 7 alin. (1) – (3) din Legea nr. 554/2004 și a afirmat că de la data de 8 iulie 2025 (data publicării Decretul Președintelui României nr. 774 din 8 iulie 2025 în Monitorul Oficial al României), toți subiecții de drept (inclusiv doamna avocat Silvia Uscov, reclamanta din prezenta cauză) au luat cunoștință de numirea domnului Dacian Dragoș în funcția de judecător la Curtea Constituțională.

Prin urmare, pornind de la data de 8 iulie 2025 (data publicării decretului de numire în Monitorul Oficial al României, dovadă irefragabilă de luare la cunoștință despre act, de către reclamantă, mai ales având în vedere și calitatea acesteia, de avocat, calitate în raport cu care își întemeiază o mare parte din prezentele cereri de chemare în judecată), doamna

avocat Silvia Uscov a avut la dispoziție un termen de 30 de zile pentru a formula plângere prealabilă împotriva decretului Președintelui României de numire a domnului Dacian - Cosmin Dragoș în funcția de judecător la Curtea Constituțională, în conformitate cu dispozițiile art. 7 alin (3) din Legea nr. 554/2004. Or, reclamanta a formulat plângerea prealabilă tardiv, la data de 30 decembrie 2025. În plus, reclamanta nici nu a invocat incidența ipotezei de excepție prevăzute de dispozițiile art. 7 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 și nici nu ar fi putut fi invocată în mod obiectiv, de către reclamantă.

Chiar dacă reclamanta încearcă să eludeze dispozițiile legale imperative cu privire la formularea plângerii prealabile, încercând să inducă ideea conform căreia orice persoană pretins vătămată ar avea la dispoziție un termen maxim de 6 luni de la data luării la cunoștință de conținutul actului administrativ atacat, acest demers este profund eronat din mai multe aspecte:

i) calculând termenul de 6 luni chiar de la publicarea în Monitorul Oficial al României a decretului atacat, reclamanta însăși admite faptul că, în calculul termenului, momentul de plecare îl reprezintă data publicării actului în Monitorul Oficial, însă în mod deliberat alege să ignore dispozițiile legale cu privire la regula termenului de 30 zile impusă de legiuitor cu privire la formularea plângerii prealabile;

ii) excepția de la regula termenului de 30 zile are în vedere un termen de cel mult 6 luni, incident numai în situația invocării și dovedirii unui caz temeinic justificat (catastrofe, calamități, situații de forță majoră etc); or, reclamanta, în cuprinsul cererii de suspendare, nu a făcut nici măcar o singură referire la necesitatea aplicării termenului de excepție de 6 luni motivat de existența vreunui caz temeinic justificat.

Cu privire la *excepția tardivității cererii de suspendare*, a arătat că aceasta a fost formulată odată cu cererea în anulare, peste termenul imperativ de 6 luni, prevăzut de art. 15 coroborat cu art. 11 din Legea nr. 554/2004. Prin raportare la data de 08 iulie 2025, termenul de 6 luni, prevăzut de art. 11 alin. (1) lit. d¹) s-a împlinit la data de 08 ianuarie 2026, iar din actele existente la dosarul cauzei, reiese faptul că prezenta acțiune a fost depusă la Curtea de Apel București la data de 12 ianuarie 2026, fiind depășit, astfel, termenul de prescripție impus de lege.

Cu privire la *excepția inadmisibilității cererii*, raportat la dispozițiile art. 14 alin. (6) din Legea nr. 554/2004, a susținut că prin prezentul litigiu reclamanta a invocat aceleași motive pe care le-a invocat și în cauza având nr. 8100/2/2025, ce are ca obiect doar suspendarea Decretului nr. 774/2025, nefiind vorba, în prezentul litigiu, despre alte motive. Or, dat fiind că față de dispozițiile art. 14 alin. (6) din Legea nr. 554/2004 nu pot fi formulate mai multe cereri de suspendare succesive ale aceluiași act administrativ, pentru aceleași motive, apreciază că în ceea ce privește capătul de cerere care vizează suspendarea executării Decretului nr. 774/2025, acțiunea este inadmisibilă, sens în care a solicitat admiterea excepției inadmisibilității cererii, cu privire la suspendarea actului, motivat de existența, pe rolul instanței, a unei cereri de suspendare anterioare, întemeiată pe motive identice.

Cu privire la *excepția lipsei de interes în formularea acțiunii*, a susținut că în cauză nu este îndeplinită condiția interesului exercitării acțiunii. Din întreaga argumentație a reclamantei, reiese faptul că aceasta nu acționează pentru apărarea unui interes personal, atât timp cât scopul, folosul practic urmărit în contestarea acestui decret, nu se grefează pe afectarea directă a reclamantei, a situației sale personale, ci pe interesul de a obține împiedicarea pronunțării unor viitoare, eventuale hotărâri, de către pârâțul Dacian Cosmin Dragoș, în exercitarea atribuțiilor de judecător al Curții Constituționale. Or, necesitatea de a obține împiedicarea exercitării, de către acesta, a atribuțiilor de judecător al Curții Constituționale nu se califică ca fiind, prin ea însăși, un astfel de interes, personal și legitim.

Interesul în suspendarea/desființarea actului administrativ trebuie să se circumscrie vătămării ce decurge exclusiv din acesta, și deci, să rezide în conținutul lui. Prin urmare, un atare interes personal al reclamantei în formularea cererii de suspendare a Decretului nu a fost dovedit.

Pe de altă parte, a arătat că reclamanta a avut o poziție contradictorie, afirmând pe parcursul cererii de suspendare ba că ar putea, eventual, fi afectată în cazul în care ar invoca, în activitatea sa profesională, excepții de neconstituționalitate (ceea ce înseamnă că va formula, iar nu că a formulat astfel de excepții), ba că ar putea fi afectată în activitatea sa profesională în legătură cu excepțiile de neconstituționalitate deja formulate (aspect pe care oricum nu l-a probat sub nicio formă în cauză).

Cu privire la *excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei*, a arătat că raportat la obiectul cererii de chemare în judecată și la temeiul de drept indicat în susținerea acesteia, rezultă faptul că este necesară justificarea calității procesuale active a reclamantei, inclusiv din prisma legii speciale, respectiv Legea nr. 554/2004, prin dovedirea calității impuse de legea contenciosului administrativ, aceea de „persoană vătămată”.

A mai arătat că față de dispozițiile art. 8 alin. 1¹ din Legea nr. 554/2004, persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat pot formula cereri prin care invocă apărarea unui interes legitim public numai în subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat. Este de observat și că, dacă în materia acțiunilor de drept comun, legea de procedură civilă reglementează condiția interesului pentru exercitarea acțiunii civile, în materia contenciosului administrativ, condiția este particularizată la un alt nivel.

Astfel cum s-a arătat în literatura de specialitate, interesul trebuie să se reflecte într-un avantaj material sau juridic în patrimoniul reclamantului. Iar, dacă în aceeași literatură de specialitate s-a arătat că, pentru orice acțiune, interesul general al respectării legii nu poate justifica o acțiune și nu poate fi identificat cu interesul personal, în materie de contencios administrativ, explicitarea și particularizarea operează prin lege, respectiv trebuie să fie vorba de o vătămare asupra dreptului subiectiv sau interesului legitim propriu al reclamantului, și eventual, și de o vătămare a interesului public, dar aceasta din urmă numai dacă decurge din cea dintâi (art. 8 din Legea nr. 554/2004).

Or, în cazul de față, reclamanta nu a justificat un interes legitim privat, ci aceasta acționează în protejarea unui interes public, reclamanta arătând că demersul său este justificat printr-o dublă calitate „de cetățean român și de avocat”. De altfel, chiar reclamanta, în motivarea interesului său legitim în formularea acțiunii, aduce în discuție principiul general al protecției juridice efective a cetățenilor, justificându-și demersul printr-o reducere la absurd a faptului că, în cazul decretelor prezidențiale uninominale — acte administrative cu caracter individual — norma ar fi inaplicabilă, întrucât doar destinatarul actului ar putea fi subiect de sezină. Ceea ce nu atrage golirea de conținut a normei, contrar afirmațiilor reclamantei, ci reprezintă chiar aplicarea practică și scopul pe care legiuitorul le-a avut în vedere, la edictarea normei. Astfel, reclamanta admite că demersul său nu se grefează pe un interes personal, născut și actual, dar își motivează acțiunea prin aceea că este inadmisibil ca un decret prezidențial de numire a unui judecător constituțional să nu poată fi suspus „controlului jurisdicțional real asupra respectării condițiilor constituționale de numire.” Mai mult, exprimă ideea că interesul său legitim, ca reclamantă în prezenta cauză, este acela „de a obține respectarea Constituției și a legii”.

Referitor la calitatea de avocat a reclamantei (nedovedită în cauză), invocată în vederea justificării calității procesuale active, pârâtul susține că reclamanta se află în eroare, întrucât, potrivit art. 29 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, ridicarea excepției de neconstituționalitate este condiționată de calitatea de parte într-un proces pendinte. Evident, excepția de neconstituționalitate poate fi ridicată de către reprezentantul convențional al părții, însă invocarea nu este făcută în

numele și în interesul propriu al reprezentantului convențional al părții, astfel că nu există o „dimensiune suplimentară și particulară a interesului legitim invocat” ca urmare a faptului că reclamanta deține calitatea de avocat. Prin urmare, această abordare nu doar că nu permite identificarea unui interes privat, dar este în realitate însăși descrierea a ceea ce constituie, juridic, în mod clasic, invocarea interesului public.

Astfel, reclamanta doar clamează, la nivel formal, existența unui interes legitim privat în acționarea căruia ar fi formulat cerere de chemare în judecată, în vreme ce nu este în măsură să identifice și să arate elemente concrete ale unei situații personale proprii, distincte de coordonatele situației funcționării societății în ansamblul ei.

Mai mult decât atât, preținsele argumente invocate în încercarea de a justifica existența unui interes legitim privat privesc, în exclusivitate, fie apărarea unui interes public: buna funcționare a Curții Constituționale, respectarea Constituției și a legilor, respectarea statului de drept, fie vizează situații ipotetice, eventuale: reclamanta ar putea fi, ipotetic, afectată în viitor de eventuale excepții de neconstituționalitate pe care este posibil să le invoce în activitatea sa de avocat sau ar putea fi afectată în activitatea sa profesională de eventuale excepții de neconstituționalitate.

Prin urmare, nicăieri, în cuprinsul cererii de suspendare, reclamanta nu invocă, în concret, un drept sau interes legitim personal vătămat prin Decretul Președintelui României nr. 774/2025.

Pârâțul a mai învederat și faptul că la data de 30 decembrie 2025 a introdus pe rolul Curții de Apel București un număr de trei acțiuni distincte, respectiv: (i) dosarul nr. 8100/2/2025, în contradictoriu cu Președintele României și Dacian-Cosmin Dragoș având ca obiect suspendare executare act administrativ (Decret nr. 774/08.07.2025); (ii) dosarul nr. 8119/2/2025, în contradictoriu cu Senatul României și Mihai Busuioc, având ca obiect suspendare executare act administrativ (Hotărârea Senatului nr. 64/24.06.2025); și (iii) dosarul nr. 8116/2/2025, în contradictoriu cu Prim-ministrul României, Guvernul României și Secretariatul General al Guvernului, având ca obiect suspendare executare act administrativ (Decizia prim-ministrului nr. 574/19.12.2025 privind constituirea, organizarea și atribuțiile Comitetului pentru analiza și revizuirea legislației din domeniul justiției), iar la data de 12 ianuarie 2026, alte două acțiuni distincte, respectiv: (i) dosarul nr. 110/2/2026 în contradictoriu cu Senatul României și Mihai Busuioc, având ca obiect anulare și suspendare executare act administrativ (Hotărârea Senatului nr. 64/24.06.2025); și (ii) dosarul nr. 112/2/2026, în contradictoriu cu Președintele României și Dacian-Cosmin Dragoș având ca obiect anulare și suspendare executare act administrativ (Decret nr. 774/08.07.2025). A arătat că prezintă relevanță faptul că în dosarul nr. 8116/2/2026, prin Hotărârea nr. 32/19.01.2026 s-a admis excepția lipsei calității procesuale active și, pe cale de consecință, s-a respins cererea ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă, respectiv că mutatis mutandis, considerentele acestei hotărâri sunt valabile și se impun cu necesitate în soluționarea prezentei cauze.

De asemenea, principiul egalității în drepturi prevăzut de art. 16 din Constituția României, în componenta sa privind egalitatea juridică, presupune aplicarea unui tratament juridic identic pentru situații similare. În practică, la atingerea egalității juridice contribuie, într-o măsură considerabilă, existența și respectarea, de către instanțe, a unei linii jurisprudențiale coerente și previzibile, care să asigure aplicarea unitară a normelor juridice. Orice aplicare diferită a aceluiași norme legale incidente în cauze similare ar echivala, în esență, cu o discriminare nepermisă de lege. Tocmai din acest motiv, este necesară o practică judiciară coerentă a instanțelor de judecată, jurisprudența instanțelor având un rol deosebit de important în eliminarea caracterului imprevizibil al soluțiilor pronunțate de către instanțele de judecată. În același sens, a arătat că prin Hotărârea nr. 3.243 din 22 decembrie 2022, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul Superior al Magistraturii a aprobat Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești care, prin dispozițiile cuprinse

în Capitolul II - Secțiunea a IV-a, reglementează chiar măsurile privind unificarea practicii judiciare.

Față de aceste aspecte, a solicitat admiterea excepției lipsei calității procesuale active și respingerea cererii de suspendare ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă.

Pe *fondul cererii de suspendare*, cu privire la condiția cazului bine justificat, a invocat dispozițiile art. 15 și ale art. 14 coroborate cu dispozițiile art.2 alin. (1) lit.t) din Legea nr. 554/2004, precum și jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, respectiv Decizia nr. 4587/06.10.2011 și Decizia civilă nr. 3854/2010 și a afirmat că este necesar să existe indicii temeinice de natură să creeze o puternică aparență de nelegalitate a actelor administrative. Or, reclamanta se limitează la a invoca pretinse motive de nelegalitate fără a arăta și demonstra în concret cazul bine justificat.

În egală măsură, din cererea formulată, reiese faptul că reclamanta și-a întemeiat acțiunea în anulare, secondată de cererea de suspendare, pe aceleași motive, ceea ce echivalează cu o invitație adresată Curții de Apel București investită cu cererea de suspendare, de a antama fondul cauzei și de a se pronunța în mod efectiv asupra acestuia.

Existența unui caz bine justificat poate fi reținută numai dacă din împrejurările cauzei ar rezulta o îndoială puternică și evidentă asupra prezumției de legalitate, care constituie unul dintre fundamentele caracterului executoriu al actelor administrative, aspect care nu se verifică în cauză.

Ceea ce propune reclamanta prin întreg demersul său judiciar este o veritabilă și unică analiză de fond asupra actelor administrative vizate în cauză, fapt care nu este permis în procedura specială a suspendării.

Deopotrivă, toate susținerile sale sunt simple alegații nedovedite și care, oricum, impun în mod necesar o analiză aprofundată asupra interpretării unor norme aplicabile, inclusiv din perspectiva sintagmelor legale de „activitate juridică”, respectiv „învățământ juridic superior” cărora le dă o interpretare vădit subiectivă și, mai ales, neconstituțională.

A mai invocat și considerentele Deciziei ÎCCJ nr. 1786/2011 și a susținut că în prezenta cauză reclamanta nu a făcut dovada îndeplinirii condiției privind existența unui caz bine justificat, aceasta rezumându-se la a face aprecieri contradictorii cu privire la o presupusă neîndeplinire a condiției obiective prevăzute de art. 143 din Constituție care vizează o vechime de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior pentru persoanele numite în funcția de judecător al Curții Constituționale.

Toate aceste aspecte reprezintă elemente care țin de fondul actului, de oportunitatea emiterii sale, fiind chestiuni care pot fi supuse analizei instanțelor în cadrul controlului judecătoresc solicitat în cadrul capătului de cerere care vizează anularea actului, și nu în situația solicitării suspendării efectelor actului administrativ.

Mai departe, a arătat că reclamanta a interpretat într-o manieră proprie, subiectivă, informațiile din CV-ul pârâtului Dacian Cosmin – Dragoș, respectiv că în mod contradictoriu aceasta a susținut că o persoană este specialist al dreptului administrativ și european, dar nu este special al dreptului.

Apoi, reclamanta omite în mod intenționat faptul că, din același CV public al pârâtului (pe care aceasta nu doar că nu îl contestă sub aspectul veridicității, dar a și înțeles să îl anexeze cererii sale), rezultă fără îndoială faptul că activitatea didactică s-a desfășurat în domeniul dreptului, în învățământul juridic superior, pârâtul fiind, din iulie 2013, conducător de doctorat în domeniul drept. De asemenea, începând cu anul 2002, predă discipline cu caracter juridic (c.g. drept administrativ, dreptul achizițiilor publice, drept european).

Prin urmare, reclamanta își bazează întreaga argumentație pe o analiză profund eronată a informațiilor publice din CV-ul pârâtului, interpretate într-o manieră părtinitoare și care goleşte de sens intenția legiuitorului de a permite ocuparea funcției de judecător al

Curții Constituționale pentru persoanele care au o vechime de cel puțin 18 ani în învățământul juridic superior, fără a introduce criterii suplimentare cu privire la tipul disciplinei predate, tipul instituției în care își desfășoară activitatea, situarea instituției de învățământ - în țară sau în străinătate, etc.

Interpretarea reclamantei este în mod vădit una subiectivă, de rea-credință și neconstituțională, folosindu-se sintagme străine dreptului, aspecte care, în mod evident, nu doar că nu pot face obiectul unei analize juridice serioase a unei instanțe de judecată, dar cu atât mai puțin pot fi supuse atenției instanței învestite cu o cerere de suspendare. Mai mult, pentru reclamantă, în așa-zisa susținere a cazului bine justificat, deținerea calității de expert în diferite comisii de specialitate, cercetător științific ori consilier, devine nu doar redundantă, ci chiar complet irelevantă, ducând în derizoriu activități juridice efective și relevante.

În concluzie, este limpede că cererea de suspendare se impune a fi respinsă pentru neîndeplinirea condiției cazului bine justificat, fiind imposibil de judecat din perspectiva condițiilor necesare suspendării actului.

În ceea ce privește condiția pagubei iminente, a arătat că paguba trebuie constatată într-o împrejurare reală și nu una ipotetică, în caz contrar iminența producerii unei pagube trebuie presupusă în cazul tuturor actelor administrative, ceea ce contravine caracterului de excepție a măsurii suspendării executării actelor administrative în reglementarea Legii nr. 554/2004.

A invocat Deciziile ÎCCJ nr. 4543/2012 și 3854/2010 și a susținut că reclamanta din prezenta cauză nu a prezentat un prejudiciu concret propriu-zis, ci a formulat simple alegații care par să urmărească exclusiv discreditarea unei instituții esențiale a statului de drept și a unuia dintre membrii săi.

Paguba iminentă nu se prezumă, nu a fost probată și nu a fost motivată în concret, simplele alegații neputând ține locul acestei obligații legale a reclamantei.

Totodată, sub aspectul îndeplinirii condiției pagubei iminente, în raport de specificul cauzei, pârâțul a arătat că apreciază că îndeplinirea acestei condiții nu poate fi analizată decât subsumat noțiunii de prejudiciu material viitor, previzibil în patrimoniul reclamantei. Or, în cauză, reclamanta acționează în calitate de cetățean, fără a putea proba iminența producerii pagubei prin raportare la propria persoană, fapt care contravine intenției legiuitorului care a prevăzut suspendarea ca pe o măsură de protecție a persoanelor fizice și juridice în raport cu autoritățile publice. De altfel, reclamanta se află și într-o profundă eroare când susține incidența pagubei iminente, arătând absurd și nereal că „în cazul în care domnul Dacian Dragoș ar începe să exercite efectiv atribuțiile de judecător constituțional”. Or, funcția de judecător constituțional este exercitată efectiv de către domnul Dacian - Cosmin Dragoș încă din 13 iulie 2025, acesta participând la ședințele Curții, la dezbateri și la toate lucrările privind hotărârile Curții care au fost pronunțate în acest răstimp.

În orice caz, a arătat că reclamanta nu pretinde o pagubă iminentă personală. Aceasta se mărginește la invocarea exclusivă a afectării unui serviciu public, cerință care nu doar că nu este și nu poate fi dovedită de aceasta, dar nici nu poate fi invocată de un subiect de drept privat decât în subsidiarul unei pagube iminente personale. Argumentele reclamantei sfidează elemente de logică primară, din acestea rezultând că în accepțiunea sa o persoană care nu ar avea calificarea activității juridice pârținitor pretinse, ar avea totuși capacitatea de a influența decisiv pe toți ceilalți 8 judecători constituționali care ar ajunge astfel să pronunțe decizii eronate.

Față de aceste aspecte, a apreciat că se impune respingerea cererii de suspendare.

În rest, pârâțul a punctat câteva aspecte suplimentare pe care le-a apreciat a fi relevante, respectiv a susținut că analizând atât datele înscrise în CV-ul domnului profesor Dacian-Cosmin Dragoș, cât și actele depuse de acesta la dosarul nr. 8100/2/2025, precum și informațiile oficiale ale Universității Babes-Bolyai, se poate observa cu evidență faptul că

activitatea domnului prof. Dacian-Cosmin Dragoș se circumscrie fără putință de tăgadă condiției legale a vechimii de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior, ceea ce îl califică fără rezerve pe prof. Dacian-Cosmin Dragoș să ocupe funcția de judecător al Curții Constituționale.

În ceea ce privește interpretarea constituțională a condițiilor obiective pe care trebuie să le îndeplinească persoana numită în funcția de judecător al Curții Constituționale astfel cum sunt prevăzute de art. 143 din Constituție, respectiv pregătire juridică superioară” și „vechime de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior”, a arătat că prezintă relevanță considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 344/01.07.2025, obligatorii față de dispozițiile art. 147 alin. (4) din Constituția României, republicată.

Formularea clară a textului: „și o vechime de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior”, face ca legalitatea să fie respectată prin îndeplinirea oricăreia dintre cele două condiții prevăzute.

Pârâțul a mai susținut că dacă s-ar aplica logica reclamantei, prin reducerea la absurd, s-ar ajunge în situația în care activitatea unui cadru didactic care predă drept la o facultate de științe politice nu se califică drept „vechime în învățământul juridic superior” pentru că nu este desfășurată în cadrul unei facultăți de drept, dar un profesor de educație fizică care predă disciplina educație fizică în cadrul unei facultăți de drept s-ar circumscrie noțiunii de „vechime în învățământul juridic superior” prin simplul fapt că își desfășoară activitatea în cadrul unei facultăți de drept.

Concluzionând, a Contrar celor susținute de reclamantă într-un mod subiectiv și răuvoitor, îndeplinirea condițiilor legale impuse de legiuitorul constituant pentru ocuparea funcției de judecător al Curții Constituționale reiese cu ușurință din CV-ul domnului Dacian - Cosmin Dragoș, pe care, de altfel, reclamanta îl cunoaște în amănunt, dar și din comunicatul emis de Universitatea Babeș - Bolyai din Cluj-Napoca la data de 12.01.2026, care confirmă mențiunile din CV-ul domnului prof. Dacian - Cosmin Dragoș.

Reclamanta încearcă să inducă în eroare instanța făcând o analiză stufoasă și irelevantă a structurii învățământului superior românesc, insistând asupra distincției „științe juridice” vs. „științe administrative”. Potrivit concepției reclamantei, „vechime în funcții de specialitate juridică” înseamnă doar „funcție/profesie juridică recunoscută ca atare de norma relevantă”, nefiind „suficient ca activitatea să «semene» cu activitatea juridică”. A arătat că reclamanta, din calitatea sa de profesionist al dreptului, avocat, a înțeles să facă alegații bazate pe simple afirmații cu caracter general, de tipul „norma relevantă”, fără a considera necesar să precizeze care este „norma relevantă” pe care-și întemeiază argumentația.

Faptul că reclamanta aduce drept argument suprem o decizie de speță a Înaltei Curți de Casație și Justiție este, de asemenea, irelevant atât timp cât astfel de decizii nu sunt obligatorii *erga omnes*, nu reprezintă izvor de drept, iar situația de fapt și drept care a făcut obiectul acelei decizii nu are legătură cu speța dedusă judecării.

A mai apreciat că menționarea acreditării instituțiilor de învățământ nu aduce niciun argument real în sprijinul tezei reclamantei, Facultatea de Științe Politice și Administrative a Universității Babeș - Bolyai din Cluj-Napoca în cadrul căreia își desfășoară activitatea pârâțul Dacian - Cosmin Dragoș fiind o facultate de prestigiu, căreia nu-i lipsește vreo „acreditare”. De asemenea, este lipsită de orice relevanță în cauză specializarea pe care o obțin absolvenții diferitelor facultăți, atât timp cât în cauză se contestă faptul că un cadru didactic care predă drept la o facultate de științe politice nu s-ar încadra în noțiunea de „învățământ juridic superior” și nici în cea de „activitate juridică”. Astfel, deși însăși Curtea Constituțională a stabilit în mod clar și fără echivoc înțelesul noțiunilor de „învățământ juridic superior” și „activitate juridică”, reclamanta (profesionistă a dreptului) alege să ignore obligativitatea statuărilor Curții Constituționale.

Față de aceste aspecte, a solicitat respingerea cererii de suspendare, fie ca efect al admiterii excepțiilor de procedură, fie ca neîntemeiată.

În drept, a invocat dispozițiile Legii nr. 47/1194 privind serviciile din subordinea Președintelui României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, ale Codului de procedură civilă, precum și pe dispozițiile tuturor textelor actelor normative invocate în prezenta întâmpinare.

1.3.2. La data de 06.02.2026 pârâtul Dacian Cosmin – Dragoș a depus întâmpinare la cererea de suspendare, prin care a invocat excepția inadmisibilității cererii de suspendare pentru încălcarea competenței discreționare a Președintelui României, excepția inadmisibilității cererii de suspendare ca urmare a formulării tardive a plângerii prealabile și ca urmare a împlinirii termenului de 6 luni pentru introducerea cererii de anulare a Decretului, excepțiile lipsei de interes a reclamantei și a lipsei calității sale procesuale active, iar pe fond a solicitat respingerea cererii de suspendare ca neîntemeiată.

În apărare, cu privire la *excepția inadmisibilității cererii de suspendare pentru încălcarea competenței discreționare a Președintelui României*, a susținut că potrivit jurisprudenței Curții Constituționale instanțele judecătorești nu pot verifica sau cenzura opțiunea Președintelui României da a numi o anumită persoană în funcția de judecător al Curții Constituționale prin prisma motivelor pe care acesta le-a avut pentru a considera că acea persoană îndeplinește cerința de a avea „înaltă competență profesională”, ci pot doar verifica îndeplinirea condițiilor obiective prevăzute de lege, în caz contrar fiind încălcat principiul separației puterilor în stat, respectiv puterea de a apreciere recunoscută de Constituție și, subsecvent de lege, în favoarea Președintelui României (Decizia nr. 459/16.09.2014).

În cazul de față, cu toate că reclamanta a susținut că pretențiile sale adresate instanței de contencios administrativ sunt în legătură cu verificarea îndeplinirii de către acesta a unei condiții obiective pentru numirea în această funcție - vechimea de 18 ani în învățământul juridic superior sau în activitatea juridică, în realitate, lecturând ansamblul cererii de chemare în judecată, se poate observa că reclamanta a solicitat instanței tocmai acest lucru - de a se verifica dacă este îndeplinită în persoana pârâtului cerința „înaltei competențe profesionale” - cerință subiectivă lăsată la aprecierea Președintelui României.

Din analiza acțiunii reclamantei se constată că aceasta solicită, de fapt, o analiză a competenței sale profesionale în domeniul juridic, deci o apreciere, de fapt, asupra celei de-a treia condiții – cea care, în lumina jurisprudenței Curții Constituționale, reprezintă, așa cum s-a arătat, un criteriu subiectiv aflat în apanajul Președintelui României.

Față de aceste motive, a invocat excepția inadmisibilității cererii de suspendare raportat la Decizia Curții Constituționale nr. 459/2014 prin care s-a statuat că dispozițiile art. 8 alin. (1) coroborat cu art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004 sunt constituționale numai în măsura în care nu permit instanțelor de contencios administrativ să verifice Decretele de numire în funcție sub aspectul verificării condiției privind competența profesională.

Cu privire la *excepția inadmisibilității cererii de suspendare urmare a formulării tardive a plângerii prealabile*, a invocat dispozițiile art. 7 din Legea nr. 554/2004 și a arătat că persoana interesată este obligată să formuleze cererea de revocare a actului pretins vătămător într-un termen de 30 de zile calculat de la momentul la care aceasta a cunoscut conținutul aceluși act, iar în speță, reclamanta a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască Decretul de numire în funcție a acestuia chiar de la momentul publicării sale - 8 iulie 2025. De altfel, chiar reclamanta a arătat că este avocat, că urmărește cu interes activitatea Curții Constituționale și că este la curent nu doar cu hotărârile/deciziile acestei instanțe, dar și cu schimbările care au loc la nivelul componenței sale.

Mai arată că dispozițiile art. 7 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 referitoare la termenul de 6 luni pentru promovarea plângerii prealabile, termen aplicabil în situația în care persoana vătămată arată că pentru motive temeinice nu a putut formula plângerea în termenul - regulă de 30 de zile nu sunt aplicabile. Reclamanta nu a dovedit că s-a aflat în situații cu caracter excepțional care să o fi împiedicat să formuleze plângerea prealabilă în termenul de 30 de zile. Faptul că aceasta arată că este vorba despre o cauză complexă care necesită o analiză aprofundată nu constituie o situație excepțională în sensul dispozițiilor art. 7 alin. (3) din Legea nr. 554/2004. În esență, dispozițiile referitoare la termenul maximal de 6 luni pentru formularea plângerii au în vedere situațiile în care din cauza unor împrejurări excepționale care nu pot fi imputabile persoanei vătămate, aceasta nu a putut lua cunoștință de actul pretins vătămător ori s-a aflat în imposibilitatea de a formula plângerea prealabilă. Or, nu aceasta este situația de față, reclamanta cunoscând conținutul actului încă din 9 iulie 2025, ba mai mult aceasta a formulat comentarii cu privire la acesta pe rețelele de socializare.

Prin urmare, plângerea prealabilă formulată în decembrie 2025 este tardivă, înregistrată după expirarea termenului de 30 de zile prevăzut la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

Cu privire la *excepția inadmisibilității cererii de suspendare urmare a împlinirii termenului de 6 luni pentru introducerea cererii de anulare a Decretului*, pârâtul a arătat că și în ipoteza în care nu s-ar mai pune în discuție o eventuală introducere tardivă a plângerii formulate de către reclamantă, totuși aceasta ar fi trebuit să formuleze o eventuală cerere de anulare a actului pretins vătămător (având, subsecvent, posibilitatea să formuleze o cerere de suspendare întemeiată pe dispozițiile art. 15 din Legea nr. 554/2004), în termen de maxim 6 luni, termen calculat în condițiile art. 11 alin. (1) lit. d¹ din Legea nr. 554/2004 „de la data luării la cunoștință a conținutului actului, dacă plângerea prealabilă nu mai este obligatorie”.

A arătat că în speță termenul de 6 luni calculat începând cu data de 8 iulie 2025 s-a împlinit la data de 8 ianuarie 2026. Cererea de anulare înregistrată, potrivit informațiilor publicate pe portal.just.ro, la data de 12 ianuarie 2026 este, astfel, înregistrată după împlinirea termenului de prescripție reglementat de art. 11 din Legea nr. 554/2004.

În ceea ce privește *excepția lipsei de interes a reclamantei și excepția lipsei calității procesuale active a acesteia*, a arătat că prin cererea de suspendare formulată, reclamanta își argumentează interesul în promovarea acțiunii prin prisma unei duble calități, și anume de cetățean rămân și avocat, profesie juridică de interes public.

Din perspectiva calității de cetățean al României, a arătat că dispozițiile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 și ale art. 2 alin. (1) lit. p) și r), respectiv ale art. 52 din Constituția României consacră o categorie a contenciosului subiectiv, în sensul că un act administrativ poate fi anulat numai dacă și sub condiția în care se dovedește că a produs reclamantului o vătămare într-un drept ori într-un interes legitim. Vătămarea interesului se face prin raportare la noțiunea de interes legitim privat în cadrul contenciosului subiectiv, deoarece conform art. 2 alin. 1 lit. p) din Legea-cadru în materie nr. 554/2004, prin interes legitim privat se înțelege posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurată.

Așa fiind, se poate statua că acțiunile persoanelor fizice se pot întemeia, ca regulă, pe încălcarea drepturilor subiective sau a intereselor legitime legate de aceste drepturi. Doar în mod excepțional, legea permite ca reclamantul persoană fizică să argumenteze încălcarea unui interes legitim public, cu condiția ca afirmarea încălcării acestuia să aibă un caracter subsidiar față de invocarea unui drept subiectiv sau a unui interes legitim privat, în condițiile art. 8 alin. 1¹ și alin. 1² din Legea nr. 554/2004. O atare restricție în exercitarea acțiunii în contencios administrativ își are rațiunea în eliminarea așa numitelor „acțiuni populare” (actio popularis) înaintate de diverse persoane de drept privat, fizice sau juridice, care nu erau în măsură să justifice, prin raportare la propria persoană, o vătămare a unui drept sau

interes legitim privat și, ca atare, își întemeiau acțiunea numai pe teza vătămării interesului public.

Prin urmare, reclamanta în calitate de persoană fizică fără personalitate juridică, nu poate acționa ca atare în contenciosul administrativ subiectiv decât dacă și sub condiția în care dovedește că este titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private (art. 2 alin. 1 lit. a din Legea contenciosului administrativ). Așadar, reclamanta nu poate formula o acțiune în contencios obiectiv (de a cere anularea unui act administrativ pornind de la premisa lezării unui interes legitim public) decât dacă și sub condiția în care probează că vătămarea interesului legitim public exhibit decurge logic (ca o consecință, există deci un raport de cauzalitate) din încălcarea dreptului subiectiv sau interesului legitim privat (art. 8 alin. 1¹ din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și, pe larg, considerentele pertinente din Decizia nr. 66/2009 a CCR).

Prin urmare, în calitate de persoană fizică, reclamanta, deși se consideră persoană vătămată ca urmare a nerespectării legilor statului invocă practic, pe cale principală, lezarea unui interes legitim public fără ca această să formeze obiectul unui capăt de cerere subsidiar așa cum impune art. 8 alin. 1¹ din Legea nr. 554/2004 iar, pe cale principală, să se invoce lezarea unui interes legitim privat. Or, în speță nu se întrevide și nici nu se poate contura un interes legitim privat lezat care prin ipoteză să conducă și la lezarea eventualului drept subiectiv.

Prin urmare, în lipsa unui interes legitim privat (a unei vătămări concrete/personale) cererea reclamantei este lipsită de interes și, din acest motiv, este formulată, raportat la dispozițiile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 de o persoană fără calitate procesuală activă.

Din perspectiva calității reclamantei de avocat, a arătat că acesta este, cum afirmă însăși reclamanta, un interes legitim public. Or, cum a arătat anterior, un asemenea interes nu poate fi invocat decât în subsidiar și în legătură cu un interes legitim privat, propriu al reclamantei, așa cum rezultă din cuprinsul dispozițiilor art. 8 alin. (1¹) din Legea nr. 554/2004. În lipsa unui interes propriu al său, interesul legitim public invocat nu poate justifica calitatea procesuală activă a reclamantei.

Pe *fondul cererii de suspendare*, a arătat că în speță nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 14 – 15 din Legea nr. 554/2004.

Cu privire la condiția existenței unui caz bine justificat, a arătat că analiza pe care reclamanta o solicită, respectiv aceea de a stabili dacă în învățământul juridic superior se încadrează sau nu activitatea desfășurată în cadrul unor facultăți cu o altă specializare decât cea juridică în măsura în care disciplinele predate în concret de persoana vizată sunt din domeniul juridic este o chestiune ce ține de fondul pretențiilor reclamantei. Totodată, și în ceea ce privește argumentul potrivit căruia pârâtul ar fi desfășurat activitate juridică în mod nelegal reclamanta evocă fondul cererii de chemare în judecată și excedează în mod evident cadrul procesual al unei cereri de suspendare. În cadrul unei cereri de suspendare judecătorul este chemat să efectueze o analiză a aparenței de drept. Or, reclamanta nu invocă niciun argument care să înlăture prezumția de legalitate a Decretului de numire în funcție a pârâtului. Dimpotrivă, chiar reclamanta este cea care arată că pârâtul a desfășurat activitate didactică în domeniul juridic, predând timp de peste 20 de ani discipline de drept, deci, că, cel puțin la nivel de aparență se bucură de o vechime în învățământul juridic superior.

Mai departe, a se verifica că predarea unor discipline de drept (deci cu caracter juridic/ în specializarea drept) reprezintă sau nu, în aplicarea art. 143 din Constituția și a dispozițiilor art. 61 din Legea nr. 47/1992 vechime în domeniul juridic, este o chestiune ce ține de interpretarea legii, deci de fondul raportului juridic litigios și care, deci, nu poate fi apreciată în acest cadru al unei cereri de suspendare.

Mai apoi, raționamentul reclamantei este neîntemeiat și contrar spiritului dispozițiilor art. 143 din Constituția României și, în mod asemănător, a dispozițiilor art. 61 din Legea nr.

47/1992. Condiția impusă de text este veche în domeniul juridic fiind irelevantă forma de învățământ superior unde se predau disciplinele în acest domeniu, legiuitorul urmărind, desigur, ca persoana vizată de numire în funcția de judecător al curții constituționale să aibă experiență în drept. Cu alte cuvinte, textul art. 143 nu se referă la profilul facultății/specializării în cadrul căreia este desfășurată activitatea academică. În atare situație, analiza se axează pe activitatea academică efectiv desfășurată în cadrul unei instituții de învățământ superior. Nu prezintă relevanță în speță profilul angajatorului (FSPAC), ci activitatea candidatului. Atât timp cât activitatea universitară s-a desfășurat în mod concret prin susținerea unor cursuri cu profil juridic, condiția art. 143 este îndeplinită. A mai susținut că interpretarea de mai sus nu contrazice opiniile doctrinare citate de către reclamantă în cuprinsul plângerii prealabile, deoarece niciunul dintre autori nu se referă la „activitate universitară în cadrul unei facultăți de Drept”, ci la „activitate universitară exclusiv cu profil juridic”.

Așadar, în contextul în care art. 143 al Constituției nu se referă în mod expres la activitate universitară desfășurată exclusiv în specialitățile Științelor juridice, iar susținerile reclamantei și probele administrate în cauză nu oferă suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumției de legalitate pentru a înlătura, chiar și temporar, regula executării imediate și din oficiu a actului administrativ prin suspendarea acestuia. De altfel, foști judecători ai curții s-au aflat în situații similare, vechimea lor în domeniul juridic fiind dezbătută în mod asemănător situației de față, în final aceștia fiind validați în funcție.

Pârâtul a mai susținut că astfel cum rezultă din CV-ul său, activitatea sa didactică și de cercetare a fost întotdeauna exclusiv în domeniul juridic. De asemenea, în paralel cu activitatea desfășurată în învățământul superior, acesta a desfășurat în permanență activitate juridică, fiind chemat, în mod legal, în calitate de expert în domeniul dreptului administrativ (în considerarea studiilor sale și a calității de cadru didactic universitar) să își exprime punctul de vedere, în mod obiectiv, cu privire la anumite probleme de drept de o dificultate deosebită.

A mai arătat faptul că potrivit par. 34 din Decizia CCR nr. 344/2025 (pronunțată cu privire la cazul judecătorului Mihai Busuioc) îndeplinirea condiției de vechime în specialitatea studiilor juridice de peste 18 ani, presupune îndeplinirea condiției obiectiv - formale referitoare la „vechimea de cel puțin 18 ani în activitatea juridică” pentru a putea fi numit în funcția de judecător la Curtea Constituțională.

În fine, a susținut că vechimea sa în specialitatea studiilor juridice, dar și în activitatea juridică este atestată de nu mai puțin de trei autorități publice, Ministerul Afacerilor Interne, de Ministerul Educației și Cercetării, de Universitatea Babeș-Bolyai în cadrul cărora reclamantul a activat (aspecte dovedite prin adeverințele emise de aceste autorități și instituții publice, anexate).

În ceea ce privește condiția privind existența unei pagube iminente, a arătat că din interpretarea sistematică a prevederilor art. 14 alin. (1), art. 2 alin. (1) lit. ș) și art. 8 alin. (1¹) din Legea nr. 554/2004, un subiect de drept privat nu poate invoca ipoteza perturbării previzibile grave a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public decât în subsidiar, în măsura în care perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public ar decurge în mod logic din vătămarea dreptului său subiectiv ori a interesului legitim privat.

În cazul de față, reclamanta nu a invocat nici un prejudiciu propriu, personal, ci s-a limitat doar la a invoca cu titlu general/abstract posibila perturbare a ordinii de drept prin pronunțarea unor decizii de către o instanță a cărei componentă nu ar fi una legitimă. În concret, însă, reclamanta nu a arătat că a invocat sau că ar urma să acționeze personal potrivit mijloacelor puse la dispoziție de lege în fața forului constituțional în așa fel încât o eventuală decizie viitoare să o vatăme în componenta actuală a Curții Constituționale.

1.4. Alte aspecte procesuale

1.4.1. La data de 06.02.2026, reclamanta a depus *note scrise* prin care a solicitat, în esență, respingerea excepțiilor invocate de către pârâți.

1.4.2. La termenul din data de 10.02.2026, pârâțul Dacian – Cosmin Dragoș a invocat *excepția inadmisibilității* cererii de suspendare a executării Decretului prezidențial nr. 774/08.07.2025 cu efecte pentru trecut. A arătat, în esență, că prin cererea de chemare în judecată reclamanta a solicitat suspendarea Decretului prezidențial nr. 774/08.07.2025 începând cu data de 13 iulie 2025 și până la rămânerea definitivă a hotărârii ce se va pronunța asupra cererii de anulare a aceluiași act, de unde denotă că aceasta solicită suspendarea cu efecte retroactive a Decretului de numire în funcție a pârâțului, solicitare ce este inadmisibilă, dat fiind că o eventuală măsură de suspendare nu neagă efectele trecute ale unui act administrativ, ci este menită să prevină producerea de efecte viitoare, până la soluționarea fondului litigiului.

1.4.3. Totodată, la același termen, pârâțul Dacian – Cosmin Dragoș a depus note scrise prin care a invocat *excepția necompetenței generale* a instanțelor judecătorești, arătând, în esență, că prin cererea de chemare în judecată reclamanta a solicitat instanței de contencios administrativ să interpreteze dispozițiile art. 143 din Constituția României, în față de dispozițiile art. 142 alin. (1) din Constituția României și ale art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, ținând cont și de considerentele Deciziei CCR nr. 459/16.09.2014, se constată că unica autoritate jurisdicțională competentă să ofere o interpretare a prevederilor constituționale este Curtea Constituțională a României.

1.4.4. La rândul său, la termenul din data de 10/02/2026, în ședință publică, pârâțul Președintele României prin Administrația Prezidențială a formulat, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituția României și ale art. 29 – 33 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale o cerere privind sesizarea Curții Constituționale cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în măsura în care aceste dispoziții legale ar fi interpretate în sensul că sintagma „activitatea juridică sau în învățământul superior” ar putea viza, pe de-o parte, doar activitatea didactică din cadrul unei facultăți de drept, iar nu și activitatea didactică de predare a diferitelor discipline de drept în cadrul oricăror facultăți (ca instituții de învățământ superior), respectiv, pe de altă parte, ar putea viza exclusiv funcția de avocat, judecător, procuror, notar sau consilier juridic, iar nu și activitatea de cercetare (în domeniile dreptului), cercetare științifică (în domeniile dreptului), consultanță juridică de specialitate inclusiv în administrația publică ori în elaborarea de acte normative.

În motivarea excepției de neconstituționalitate a arătat că în cauză se verifică condițiile de admisibilitate ale excepției de neconstituționalitate, dat fiind că (i) Președintele României solicită sesizarea Curții Constituționale pentru constatarea neconstituționalității unor prevederi legale cuprinse într-un act cu caracter legislativ – lege în forma în vigoare la data investirii instanței cu cererea de chemare în judecată ce face obiectul dosarului nr. 112/2/2026, respectiv 12.01.2026, (ii) persoana care invocă neconstituționalitatea prevederilor legale amintite are calitatea de parte – pârât, în litigiul ce face obiectul prezentului dosar, (iii) dispozițiile legale contestate nu au fost declarate neconstituționale printr-o altă hotărâre a Curții și (iv) dispozițiile legale contestate au o legătură indisolubilă cu soluționarea prezentei cauze. Cu privire la cea de-a patra condiție a susținut că prezintă relevanță Decizia nr. 344 din 1 iulie 2025 a Curții Constituționale referitoare la interpretarea constituțională a condițiilor obiective pe care trebuie să le îndeplinească persoana numită în funcția de judecător al Curții Constituționale, astfel cum sunt prevăzute de art. 143 din Constituție, respectiv „pregătire juridică superioară” și „vechime de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior”.

2. Soluția Curții de Apel București

2.1. Asupra cererii de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în măsura în care aceste dispoziții legale ar fi interpretate în sensul că sintagma „activitatea juridică sau în învățământul superior” ar putea viza, pe de-o parte, doar activitatea didactică din cadrul unei facultăți de drept, iar nu și activitatea didactică de predare a diferitelor discipline de drept în cadrul oricăror facultăți (ca instituții de învățământ superior), respectiv, pe de altă parte, ar putea viza exclusiv funcția de avocat, judecător, procuror, notar sau consilier juridic, iar nu și activitatea de cercetare (în domeniile dreptului), cercetare științifică (în domeniile dreptului), consultanță juridică de specialitate inclusiv în administrația publică ori în elaborarea de acte normative

Art. 146 lit. d) din Constituția României consacră competența Curții Constituționale de a hotărî asupra excepției de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial.

În materializarea acestei competențe, prevederile art. 29 alin. (1)-(5) din Legea de organizare și funcționare a Curții Constituționale nr. 47/1992 reglementează modalitatea practică de realizare a controlului de constituționalitate, părțile implicate în acest proces, procedurile de urmat, limitele în care pot acționa instanțele judecătorești și obligațiile legale ale acestora.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 29 din Legea nr. 47/1992: „(1) Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia. (2) Excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată ori de arbitraj comercial. De asemenea, excepția poate fi ridicată de procuror în fața instanței de judecată, în cauzele la care participă. (3) Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale (...).”

Plecând de la aceste dispoziții legale, Curtea reține că, pentru ca excepția de neconstituționalitate să fie admisibilă și să poată fi sesizată Curtea Constituțională cu soluționarea ei, este necesar a fi îndeplinite cumulativ următoarele condiții: 1) excepția de neconstituționalitate să fie ridicată în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial; 2) excepția de neconstituționalitate să aibă ca obiect legi sau ordonanțe ori dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare; 3) legea sau ordonanța ori dispozițiile dintr-o lege sau ordonanță să aibă legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia; 4) excepția de neconstituționalitate să nu aibă ca obiect prevederi constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

În prezenta acțiune, pârâul Președintele României, prin Administrația Prezidențială, a solicitat sesizarea Curții Constituționale cu pronunțarea unei decizii asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 potrivit cărora „Judecătorii Curții Constituționale trebuie să aibă pregătire juridică superioară, înaltă competență profesională și o vechime de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior.”

Verificând îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a cererii de sesizare a Curții Constituționale, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în fața unei instanțe judecătorești, respectiv în cadrul dosarului nr. 112/2/2026 aflat pe rolul Curții de Apel București – Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal de către una dintre părți, respectiv de către pârâul Președintele României, prin Administrația Prezidențială, iar prevederile legale a căror neconstituționalitate se invocă nu au fost constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale, o asemenea condiție

reprezentând consecința caracterului general obligatoriu și al efectelor *erga omnes* al deciziilor Curții Constituționale. În plus, văzând art. 29 din Legea nr. 47/1992, condiția de admisibilitate a sesizării privește inexistența unei decizii a Curții Constituționale prin care un text să fi fost declarat ca fiind neconstituțional, astfel că potențialitatea invocării în precedent a unei excepții de neconstituționalitate asupra unui aspect cu privire la care Curtea Constituțională să se fi pronunțat în sensul respingerii nu atrage inadmisibilitatea noii excepții. Totodată, în privința celorlalte două condiții, anume excepția de neconstituționalitate să aibă ca obiect o lege sau o ordonanță ori o prevedere dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare și care să aibă legătură cu soluționarea cauzei, Curtea reține că și acestea sunt îndeplinite. În acest sens, se constată că dispozițiile art. 61 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 sunt în vigoare, respectiv că acestea au legătură cu soluționarea cauzei, având în vedere că acestea privesc aptitudinea reclamantului de a ocupa funcția de judecător al Curții Constituționale prin raportare la condițiile necesar a fi îndeplinite, în cauză, condiția privind vechimea de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior.

Referitor la susținerile reclamantei potrivit căroră această cerere ar fi inadmisibilă prin raportare la obiectul cauzei, pentru că în ipoteza sesizării instanței de contencios constituțional instanța s-ar antepronunța chiar asupra fondului cauzei, Curtea subliniază că excepția de neconstituționalitate nu se poate lovi de un fine de neprimire, din perspectiva verificării admisibilității sesizării, prin raportare la faptul că vizează o chestiune care constituie însuși fondul litigiului. Astfel, Curtea verifică doar îndeplinirea condițiilor anterior expuse, pe care excepția de neconstituționalitate invocată în cauză le verifică, fără a se substitui Curții Constituționale.

În ce privește opinia instanței cu privire la excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că pârâțul Președintele României prin Administrația Prezidențială a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor mai sus indicate în raport de prevederile art. 53 și ale art. 143 din Constituția României. Din interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 29 alin. (4), teza finală din Legea nr. 47/1992, rezultă că punctul de vedere al instanței asupra excepției de neconstituționalitate nu este obligatoriu a fi exprimat întrucât excepția nu a fost invocată din oficiu. Or, în cauza de față, dat fiind că o eventuală expunere a opiniei instanței ar putea fi interpretată ca reprezentând o eventuală tranșare a situației existente în cauză și, totodată, ținând cont de expunerea detaliată de către părți a argumentelor favorabile și defavorabile excepției de neconstituționalitate, Curtea de Apel se limitează la analizarea admisibilității sesizării Curții Constituționale în raport de dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992, astfel cum a procedat mai sus.

Față de aceste considerente, Curtea consideră că solicitarea pârâțului Președintele României prin Administrația Prezidențială este admisibilă, astfel că va dispune sesizarea Curții Constituționale a României cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în măsura în care aceste dispoziții legale ar fi interpretate în sensul că sintagma „activitatea juridică sau în învățământul superior” ar putea viza, pe de-o parte, doar activitatea didactică din cadrul unei facultăți de drept, iar nu și activitatea didactică de predare a diferitelor discipline de drept în cadrul oricăror facultăți (ca instituții de învățământ superior), respectiv, pe de altă parte, ar putea viza exclusiv funcția de avocat, judecător, procuror, notar sau consilier juridic, iar nu și activitatea de cercetare (în domeniile dreptului), cercetare științifică (în domeniile dreptului), consultanță juridică de specialitate inclusiv în administrația publică ori în elaborarea de acte normative.

2.2. Asupra excepțiilor inadmisibilității cererii, invocate de pârâți

2.2.1. Excepția inadmisibilității din perspectiva tardivității plângerii prealabile

Potrivit dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004: „Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual care i se

adrează trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia. Pentru motive temeinice, persoana vătămată, destinatar al actului, poate introduce plângerea prealabilă, în cazul actelor administrative unilaterale, și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului”, iar potrivit

art. 7 alin. (3): „Este îndreptățită să introducă plângere prealabilă și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept. Plângerea prealabilă, în cazul actelor administrative unilaterale, se va introduce în termen de 30 de zile din momentul în care persoana vătămată a luat cunoștință, pe orice cale, de conținutul actului. Pentru motive temeinice, plângerea prealabilă se poate formula și peste termenul de 30 de zile, dar nu mai târziu de 6 luni de la data la care a luat cunoștință, pe orice cale, de conținutul acestuia. Termenul de 6 luni prevăzut în prezentul alineat, precum și cel prevăzut la alin. (1) sunt termene de prescripție.”

Totodată, potrivit art. 7 alin. (5) din aceeași lege: „În cazul acțiunilor introduse de prefect, Avocatul Poporului, Ministerul Public, Agenția Națională a Funcționarilor Publici, al celor care privesc cererile persoanelor vătămate prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe sau *al acțiunilor îndreptate împotriva actelor administrative care nu mai pot fi revocate întrucât au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice*, precum și în cazurile prevăzute la art. 2 alin. (2) și la art. 4 *nu este obligatorie plângerea prealabilă*”

Rațiunea procedurii administrative prelabile reglementată prin textele legale anterior redată constă în a oferi persoanelor interesate posibilitatea de a rezolva într-un termen mai scurt și mai operativ reclamația lor, organul administrativ sesizat putând să revină asupra actului anterior și să emită altul acceptat de reclamant. De asemenea, această procedură este o șansă dată atât autorității publice de a putea să revoce actul și să evite, astfel, un proces, cât și celui care se consideră vătămat, care va putea să își ocrotească dreptul sau interesul legitim pe cale administrativă, evitând sesizarea instanței judecătorești cu o acțiune în anularea actului. Procedura prealabilă a fost concepută în dreptul administrativ ca o cale care poate oferi persoanei vătămate posibilitatea de a obține rezolvarea diferendului prin recunoașterea dreptului sau a interesului legitim vătămat, mai rapid, fără mijlocirea instanței, iar nu ca un obstacol în exercitarea dreptului de acces liber la justiție.

Curtea reține că actul administrativ contestat, respectiv Decretul prezidențial nr. 774/08.07.2025 privind numirea unui judecător la Curtea Constituțională, publicat în M. Of. nr. 643 din 8 iulie 2025, în temeiul prevederilor art. 94 lit. c), ale art. 100 alin. (1) și ale art. 142 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin care Președintele României a decretat următoarele: „Domnul Dacian-Cosmin Dragoș se numește în funcția de judecător la Curtea Constituțională pentru un mandat de 9 ani, începând cu data de 13 iulie 2025”, constituie un act care a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice.

De altfel, faptul că a produs efecte juridice rezultă cu evidență, dat fiind că domnul Dacian Cosmin – Dragoș a participat la ședințele Curții Constituționale, aspect care poate fi verificat cu ușurință prin accesarea site-ului Curții Constituționale.

Curtea mai reține, totodată, că nu poate fi primit argumentul părților constând în faptul că Decretul în discuție a fost emis în data de 8 iulie 2025, însă a produs efecte începând cu data de 13 iulie 2025, de unde denotă că în intervalul respectiv actul ar fi putut fi revocat, dat fiind faptul că în ipoteza în care s-ar da curs acestui raționament s-ar ajunge în situația absurdă în care termenul de 30 de zile avut în vedere de art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 554/2004 referitor la introducerea plângerii prelabile ar fi redus, în mod nelegal, la un termen de 5 zile. Astfel, chiar și în ipoteza în care s-ar presupune că reclamanta a luat

cunoștință de conținutul Decretului atacat la data emiterii acestuia, respectiv 8 iulie 2025, nu se poate aprecia că aceasta ar fi trebuit să depună diligențele necesare în vederea declanșării unei proceduri prealabile în acest interval scurt, fiind evident că față de data de la care actul începea să producă efecte juridice, procedura prealabilă ar fi devenit lipsită de finalitate.

Pentru aceste argumente, Curtea costată că parcurgerea procedurii plângerii prealabile nu mai era necesară, ea fiind lipsită de orice finalitate practică.

2.2.2. Excepția inadmisibilității prin raportare la dispozițiile art. 14 alin. (6) din Legea nr. 554/2004 potrivit căruia „Nu pot fi formulate mai multe cereri de suspendare succesive pentru aceleași motive.”

Curtea reține că în prezentul litigiu reclamanta a solicitat suspendarea executării Decretului prezidențial nr. 774/08.07.2025 privind numirea unui judecător la Curtea Constituțională, în temeiul dispozițiilor art. 15 din Legea nr. 554/200, în timp ce în dosarul nr. 8100/2/2025 înregistrat pe rolul Curții de Apel București – Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal reclamanta din prezentul litigiu a solicitat suspendarea executării aceluiași act administrativ în temeiul art. 14 din Legea nr. 554/2004. Curtea reține că cele două proceduri reglementate prin dispozițiile art. 14 alin. (1) și respectiv art. 15 alin. (1) din Legea nr.554/2004 sunt, în esența lor, diferite.

Faptul că suspendarea executării unui act administrativ se poate dispune în temeiul art. 15 alin. (1) prin raportare la condițiile impuse de dispozițiile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 nu conduce la încălcarea dispozițiilor art.14 alin. (6) din același act normativ, întrucât norma de drept ce sancționează formularea mai multor cereri de suspendare pentru aceleași motive are la bază același temei de drept, condiție neîndeplinită în cauză.

Prin urmare, faptul că aceleași motive de nelegalitate pot fi invocate în conturarea condiției *cazului bine justificat* prin formularea a două cereri de suspendare, la momente diferite și prin raportare la temeiuri de drept diferite (art.14 alin.1, art.15 alin.1 din Legea nr.554/2004) nu poate constitui un fine de neprimire pentru cea de-a doua cerere, respectiv cererea ce face obiectul prezentului litigiu.

Interdicția formulării unor cereri succesive nu vizează *de plano* și situația în care o cerere de suspendare întemeiată pe dispozițiile art. 14 din Legea nr. 554/2004 este urmată de o cerere de suspendare întemeiată pe dispozițiile art. 15 din aceeași lege.

Pentru motivele mai sus expuse, Curtea va respinge excepția inadmisibilității prin raportare la dispozițiile art. 14 alin. (6) din Legea nr. 554/2004 ca nefondată.

2.2.3. Excepția inadmisibilității cererii de suspendare a executării Decretului prezidențial nr. 774 cu efecte pentru trecut.

În fapt, prin cererea de chemare în judecată reclamanta a solicitat „suspendarea executării Decretului nr. 774/08.07.2025 privind numirea unui judecător la Curtea Constituțională în persoana dlui Dacian Cosmin Dragoș, începând de la data de 13 iulie 2025, decret publicat în M. Of. nr. 643/08.07.2025, până la soluționarea definitivă a cauzei.”

Potrivit art. 15 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 „Suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la art. 14, și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat. În acest caz, instanța poate dispune suspendarea actului administrativ atacat, până la soluționarea definitivă a cauzei. Cererea de suspendare se poate formula odată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată, în termen de maximum 60 de zile de la introducerea acțiunii principale.”, iar potrivit alin. (3) din același articol „Hotărârea dată cererii de suspendare este executorie de drept, iar introducerea recursului, potrivit art. 14 alin. (4), nu suspendă executarea.”, de unde rezultă că, în ipoteza admiterii cererii de suspendare formulate în temeiul art. 15 din Legea nr. 554/2004, aceasta produce efecte de la momentul pronunțării soluției de către instanță până la soluționarea definitivă a cauzei.

Așadar, dat fiind că nu există dubii cu privire la momentul la care începe să producă efecte o eventuală soluție de suspendare, fiind evident că măsura suspendării produce efecte doar pe durata derulării procesului (deci pentru viitor) și ținând cont, totodată, că reclamanta nu a afirmat în niciun moment că voința ar fi fost în sensul unei suspendări retroactive a efectelor actului în discuție și, de altfel, nici din cuprinsul cererii de chemare în judecată nu reiese că ar fi urmărit o astfel de soluție, Curtea constată că excepția invocată este nefondată, urmând să fie respinsă pentru considerentele anterior evocate.

2.2.4. Excepția inadmisibilității cererii de suspendare pentru încălcarea competenței discreționare a Președintelui României.

În susținerea excepției se invocă, în esență, faptul că susținerile reclamantei fac referire la „insuficienta calificare” a domnului Dacian Cosmin Dragoș, iar aceste aspecte privesc condiția referitoare la „înalta competență profesională”, condiție ce nu poate fi analizată de instanța de judecată.

Curtea reține că prin Decizia Curții Constituționale a României nr. 459 din 16 septembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) raportate la art. 2 alin. (1) lit. c) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 publicată în Monitorul Oficial nr. 712 din 30 septembrie 2014 s-a admis excepția de neconstituționalitate ridicată de Președintele României și Administrația Prezidențială prin Departamentul constituțional – legislativ, în dosarul nr. 7652/2/2013 al Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal și s-a constatat că dispozițiile art. 8 alin. (1) raportate la art. 2 alin. 1 lit. c) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt constituționale în măsura în care se interpretează în sensul că *decretele Președintelui privind numirea judecătorilor la Curtea Constituțională sunt excluse din sfera controlului judecătoresc sub aspectul verificării îndeplinirii condiției „înaltei competențe profesionale”.*

Curtea arată însă că în cauza dedusă judecării există suficiente elemente care să ateste că reclamanta a formulat critici prin raportare la condițiile obiective, constând în vechimea de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior, dat fiind că în cuprinsul acțiunii aceasta efectuează o analiză a activității profesionale a domnului Dacian Dragoș.

Pe de altă parte, pentru a se putea admite excepția invocată ar fi trebuit ca reclamanta să invoce exclusiv argumente prin raportare la înalta competență profesională a persoanei numite în funcția de judecător al Curții Constituționale, situație care nu este incidentă în speță, contrar celor menționate de pârât. Astfel, din cuprinsul cererii de chemare în judecată, se constată că problema dedusă judecării se referă la maniera de interpretare a condiției privind vechimea de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior, respectiv dacă vechimea domnului Dacian se încadrează în aceste prevederi legale.

Față de aceste aspecte, Curtea va respinge excepția invocată ca neîntemeiată.

2.3. Asupra excepției tardivității cererii, invocată de pârâtul Președintele României prin Administrația Prezidențială

Potrivit dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. d¹ din Legea nr. 554/2004: „*Cererile prin care se solicită anularea unui act administrativ individual, a unui contract administrativ, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei cauzate se pot introduce în termen de 6 luni de la: (...) d¹) data luării la cunoștință a conținutului actului, dacă plângerea prealabilă nu mai este obligatorie;*”. Totodată, potrivit alin. (5) ale art. 11 din același act normativ: „*Termenul prevăzut la alin. (1) este termen de prescripție, iar termenul prevăzut la alin. (2) este termen de decădere.*”

Totodată, potrivit art. 183 alin. (1) C.proc.civ.: „*Actul de procedură, depus înăuntrul termenului prevăzut de lege prin scrisoare recomandată la oficiul poștal sau depus la un serviciu de curierat rapid ori la un serviciu specializat de comunicare ori trimis prin fax sau e-mail, este socotit a fi făcut în termen.*”

În speță, din susținerile reclamantei reiese că aceasta a transmis prin poștă, către instanță, în data de 08.01.2026, cererea de chemare în judecată. De asemenea, din verificările efectuate în Ecris, precum și din rezoluția instanței (fil. 1 vol. I), rezultă faptul că cererea de chemare în judecată a fost depusă prin poștă, în trei exemplare.

Prin factura nr. DIV0000112/08.01.2026 (fil. 31 verso vol. II) având ca beneficiar pe doamna Silvia Uscov (reclamanta din prezenta cauză), rezultă că aceasta s-a prezentat la data de 08.01.2026, ora 19:32:24 la Oficiul Poștal București nr. 61 din șos. *Olteniței nr. 188, sector 4, București*, unde a predat un colet poștal intern în vederea livrării acestuia către Curtea de Apel București, adresa *București, Splaiul Independenței, nr. 5*.

Prin înscrisul depus la termenul din data de 10.02.2026, transmis de reclamantă prin e-mail (fil. 192 – 193 vol. II) intitulat „UNBR sesizează autoritățile după eliminarea serviciului poștal pentru comunicarea prealabilă a actelor” ce reprezintă un comunicat emis de către Uniunea Națională a Barourilor din România la data de 09.01.2026 se menționează următoarele aspecte relevante „UNBR sesizează autoritățile după eliminarea serviciului poștal pentru comunicarea prealabilă a actelor. Uniunea Națională a Barourilor din România (UNBR) a semnalat autorităților dificultățile generale de eliminarea serviciului de scrisoare recomandată cu conținut declarat și confirmare de primire, folosit frecvent în procedura ordonanței de plată și în alte proceduri civile și arbitrale care prevăd notificarea prealabilă a părții (...)”.

Totodată, prin înscrisul depus la același termen din data de 10.02.2026 (fil. 191 vol. II) intitulat „Poșta Română clarifică, la solicitarea UNBR, disponibilitatea serviciilor poștale pentru comunicarea actelor” ce reprezintă un comunicat emis de către Uniunea Națională a Barourilor din România la data de 12.01.2026, se menționează următoarele aspecte relevante: „Serviciul de scrisoare recomandată nu a fost eliminat din oferta Poștei Române. Acesta este disponibil în continuare, fără restricții, la nivel național, fiind accesibil la orice oficiu poștal, în condițiile standard prevăzute de reglementările în vigoare. Serviciul de scrisoare cu confirmare de primire și conținut declarat nu a fost desființat. Acesta este disponibil în continuare, însă poate fi accesat în baza unor contracte comerciale, încheiate cu beneficiari care transmit volume recurente de corespondență și care necesită utilizarea constantă a acestui tip de servicii, în condiții adaptate specificului activității lor. Pentru expedierile ocazionale, precum și pentru utilizatorii care optează pentru un serviciu cu un nivel de calitate îmbunătățit, Poșta Română recomandă utilizarea serviciului Prioripost cu confirmare de primire și valoare declarată. Acest serviciu oferă urmărire în timp real, confirmare de primire semnată de destinatar și posibilitatea asigurării conținutului trimiterii. (...) În concluzie, pentru situațiile în care volumele de corespondență sunt recurente, Poșta Română rămâne disponibilă pentru încheierea unor contracte comerciale având ca obiect servicii de corespondență cu confirmare de primire și conținut declarat, similare celor utilizate anterior.”

În acest context, Curtea constată că în speță există suficiente elemente care să ateste că, într-adevăr, reclamanta a depus cererea introductivă de instanță la data de 08.01.2026, aceasta fiind înregistrată ulterior la instanță, în data de 12.01.2026. De altfel, din corespondența purtată între Uniunea Națională a Barourilor din România și Poșta Română se constată că această din urmă instituție a trecut prin anumite reorganizări la începutul acestui an, fiind modificate anumite servicii din cadrul acesteia, aspect de natură a afecta activitatea justițiabililor și, implicit, a reclamantei din prezent litigiu.

Având în vedere aspectele anterior expuse, faptul că reclamanta a luat cunoștință de conținutul actului a cărui suspendare o solicită de la data emiterii acestuia, respectiv 08.07.2025, precum și faptul că la dosarul cauzei există suficiente elemente care atestă acest aspect (capturi ecran privind postările reclamantei pe rețelele sociale cu referire la numirea în discuție), iar aceasta nu a indicat o altă dată de la care ar fi luat cunoștință și ținând cont că în cauză probatoriul administrat susține teza reclamantei potrivit căreia a depus acțiunea

ce face obiectul litigiului pendinte în data de 08.01.2026 la Oficiul Poștal, iar lipsa unor alte înregistrări doveditoare constând în scrisoare recomandată cu valoare declarată, cu notă de inventar, etc este consecință directă a reorganizărilor efectuate la nivelul Poștei Române, Curtea reține că, față de dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. d¹ din Legea nr. 554/2004 coroborat cu dispozițiile art. 181 alin. (1) pct. 3 C.proc.civ., acțiunea apare a fi formulată în termen.

În consecință, Curtea va respinge excepția tardivității ca nefondată.

2.4. Asupra excepției lipsei de interes a reclamantei

Cu titlu preliminar, Curtea arată că în litigiul pendinte se solicită suspendarea executării Decretului prezidențial nr. 774/08.07.2025 privind numirea unui judecător la Curtea Constituțională, publicat în M. Of. nr. 643 din 8 iulie 2025, în temeiul prevederilor art. 94 lit. c), ale art. 100 alin. (1) și ale art. 142 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin care Președintele României a decretat următoarele: „Domnul Dacian-Cosmin Dragoș se numește în funcția de judecător la Curtea Constituțională pentru un mandat de 9 ani, începând cu data de 13 iulie 2025.”

Potrivit art. 94 lit. c) din Constituția României „Președintele României îndeplinește și următoarele atribuții: (...) c) numește în funcții publice, în condițiile prevăzute de lege;”, iar potrivit art. 100 alin. (1) „În exercitarea atribuțiilor sale, Președintele României emite decrete care se publică în Monitorul Oficial al României. Nepublicarea atrage inexistența decretului.”

Totodată, potrivit dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 554/2004: „Nu pot fi atacate în contenciosul administrativ: a) actele administrative ale autorităților publice care privesc raporturile acestora cu Parlamentul.”, iar potrivit art. 2 alin. (1) lit. k) prin acte care privesc raporturile cu Parlamentul se înțelege „actele emise de o autoritate publică, în realizarea atribuțiilor sale, prevăzute de Constituție sau de o lege organică, în raporturile de natură politică cu Parlamentul.”

Potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (6) din Constituție: „Controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, este garantat, cu excepția celor care privesc raporturile cu Parlamentul, precum și a actelor de comandament cu caracter militar(...)”.

Așadar, Curtea constată că, de regulă, Decretele Președintelui României pot fi supuse controlului de legalitate al instanței de contencios administrativ, cu excepția actelor administrative care privesc raporturile cu Parlamentul, în senul art. 126 alin. (6) din Constituție și art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 554/2004, de unde rezultă că Decretele Președintelui României ce privesc numirea în funcția de judecător al Curții Constituționale pot face obiectul unei acțiuni în contencios administrativ.

Totodată, prin Decizia Curții Constituționale a României nr. 459 din 16 septembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) raportate la art. 2 alin. 1 lit. c) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 publicată în Monitorul Oficial nr. 712 din 30 septembrie 2014 s-a admis excepția de neconstituționalitate ridicată de Președintele României și Administrația Prezidențială prin Departamentul constituțional – legislativ, în dosarul nr. 7652/2/2013 al Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal și s-a constatat că dispozițiile art. 8 alin. (1) raportate la art. 2 alin. (1) lit. c) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt constituționale în măsura în care se interpretează în sensul că decretele Președintelui privind numirea judecătorilor la Curtea Constituțională sunt excluse din sfera controlului judecătoresc sub aspectul verificării îndeplinirii condiției „înaltei competențe profesionale”, Curtea constată că și acest lucru validează faptul că decretul de față poate fi suspus controlului instanței de contencios administrativ.

Dat fiind că, față de cele arătate nu există dubii cu privire la posibilitatea atacării decretelor emise de Președintele României privind numirea judecătorilor la Curtea Constituțională, pentru a se putea stabili dacă reclamanta din prezentul litigiu avea interes în a ataca actul în discuție este necesar a se stabili care sunt persoanele ce pot avea calitatea de *persoană vătămată* față de împrejurările concrete ale speței.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 554/2004, prin persoană vătămată se înțelege „orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vătămate și grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate;”. Așadar, de regulă, persoana vătămată de un act administrativ este fie destinatarul direct al acestuia, fie o persoană ale cărei drepturi sunt afectate direct și concret de acest act, chiar dacă nu îi este destinat.

Potrivit dispozițiilor art. 32 lit. d) C.proc.civ.: „Orice cerere poate fi formulată și susținută numai dacă autorul acesteia: [...] justifică un interes”, iar conform art. 33 din Codul de procedură civilă „Interesul trebuie să fie determinat, legitim, personal, născut și actual”.

Prin *interes* se înțelege folosul practic urmărit de cel ce a pus în mișcare acțiunea civilă.

Potrivit art. 1 alin. (1) din Legea 554/2004: „*orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.*”

Potrivit dispozițiilor art. 2 din Legea 554/2004: „(1) în înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: *persoană vătămată - orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; (...)* p) **interes legitim privat - posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurată.**”

Pornind de la dispozițiile legale anterior redate, Curtea reține că, pentru ca o acțiune în contencios administrativ să fie admisibilă, reclamantul trebuie să demonstreze existența unui interes personal, determinat, legitim și actual, rezultând din afectarea concretă a situației sale. Totodată, interesul procesual trebuie analizat prin raportare la natura și obiectul actului contestat.

În speță, se constată că actul a cărui suspendare se solicită privește numirea într-o funcție publică, prin exercitarea prerogativelor avute în acest sens de către Președintele României, astfel cum prevede art. 142 alin. (3) din Constituția României. Totodată, se constată că, față de procedura de drept comun privind ocuparea funcțiilor publice, menționată în art. 466 O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul Administrativ: „Ocuparea funcțiilor publice vacante se face prin: a) concurs organizat în condițiile legii; b) modificarea raporturilor de serviciu; c) redistribuire într-o funcție publică vacantă; d) alte modalități prevăzute expres de prezentul cod”, legea fundamentală nu instituie o procedură concurențială, nu consacră dreptul subiectiv al unor terțe persoane de a participa la o selecție și nu impune organizarea unui concurs, autoritatea de numire având competența de a aprecia asupra oportunității desemnării unei anumite persoane, bineînțeles, cu respectarea condițiilor de eligibilitate prevăzute de Constituția României și de Legea nr. 47/1992.

Față de acest aspect, Curtea arată că deși în mod obișnuit, atunci când se atacă un act administrativ care vizează numirea într-o funcție publică, interesul legitim privat aparține, în principiu, fie persoanei desemnate ca beneficiar al actului, fie unui terț care intenționa să ocupe funcția respectivă, în speță, față de maniera de legiferare a procedurii de numire ce face obiectul actului, interesul trebuie privit prin raportare la dreptul oricărei persoane de a solicita verificarea legalității modului de exercitare a unei competențe constituționale atunci când se invocă nerespectarea condițiilor impuse de lege. Așadar, în cauză, interesul trebuie privit din perspectiva dreptului subiectiv de a nu fi supus unui act de putere emis cu încălcarea legii.

Pe de altă parte, în ipoteza în care interesul legitim privat ar fi interpretat într-o manieră restrictivă sau formalistă, s-ar ajunge în situația absurdă în care decretele privind numirea în funcția de judecător al Curții Constituționale a României ar fi în mod definitiv sustrate de la controlul judecătoresc, față de cele arătate anterior privind persoanele direct interesate a ataca un astfel de act sau care ar putea avea aptitudinea de a ataca actul într-o interpretare *stricto sensu*. Curtea subliniază că o astfel de interpretare ar fi de natură a transforma prerogativa Președintelui României într-o putere absolută, iar acest aspect este contrar atât dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 554/2004 coroborate cu dispozițiile art. 126 alin. (6) din Constituție, redate mai sus, cât și Deciziei Curții Constituționale a României nr. 459 din 16 septembrie 2014, a căror considerente au fost, de asemenea, redate parțial, mai sus.

În acest context, Curtea constată că în prezentul litigiu, interesul privat rezidă în dreptul oricărui cetățean/profesionist de a nu fi supus efectelor juridice ale unui act emis în mod nelegal, acest interes neputând fi apreciat ca fiind unul exclusiv general.

În acest sens, se reține că Deciziile Curții Constituționale au putere de lege și privesc drepturi patrimoniale sau libertăți individuale. Cetățeanul are un interes privat, actual și personal de a nu fi supus puterii de decizie a unei persoane care nu deține legitimitatea legală de a ocupa funcția, mai ales că acesta s-ar putea găsi în situația în care Curtea Constituțională ar putea lua decizii care privesc drepturi sau libertăți ale sale, deși asupra Curții planează suspiciunea că nu ar fi legal constituită. De altfel, a aprecia că este necesar să se producă un prejudiciu concret apare a fi absurd, cât timp Decretul de numire este un act administrativ, iar acesta trebuie atacat în termenele prevăzute de legea contenciosului administrativ, în timp ce prejudiciul poate fi produs oricând pe durata exercitării mandatului de judecător al Curții Constituționale.

În ceea ce privește calitatea de avocat, Curtea reține că numirea unei persoane în funcția de judecător al Curții Constituționale care nu respectă condițiile legale poate genera efecte juridice directe și indirecte asupra actelor emise de Curte. Aceste acte afectează interesele juridice ale terților și ale persoanelor implicate în litigii constituționale sau administrative. Prin urmare, reclamanta, ce desfășoară activitate de avocat, are un interes privat concret în a sesiza instanța de contencios administrativ, deoarece actul contestat poate influența situația juridică a clienților săi sau a persoanelor pentru care oferă asistență juridică. Așadar, exercitarea rolului profesional de avocat presupune un interes obiectiv în asigurarea respectării cadrului legal și constituțional în ceea ce privește numirea judecătorilor Curții Constituționale.

Totodată, Curtea reține că nu prezintă relevanță faptul că reclamanta a formulat prezenta acțiune numai ca persoană fizică, fără a fi parte în litigiu și doamna Silvia Uscov în calitate de avocat, prin forma în care își exercită profesia, cât timp nu există dubii cu privire la profesia desfășurată de aceasta. Ba mai mult, nici pârâții nu contestă faptul că reclamanta își desfășoară activitatea profesională în calitate de avocat, ci se limitează la a menționa că în prezentul litigiu criticile de nelegalitate au fost formulate numai de persoana fizică.

Raportate la aceste aspecte, Curtea reține că existența calității de avocat nu reprezintă o condiție de admisibilitate a prezentei acțiuni, ci un simplu argument în susținerea

interesului declanșării litigiului, care, de altfel, apare a fi pertinent, față de cele arătate mai sus.

Față de aceste, Curtea constată că este evident că în cauză se justifică existența unui interes legitim privat și, în subsidiar, existența unui interes public, ce decurge din posibilitatea exercitării controlului de legalitate asupra actului administrativ ce face obiectul litigiului pendinte.

Având în vedere toate argumentele anterior expuse, Curtea va respinge excepția invocată ca nefondată.

2.5. Asupra excepției lipsei calității procesuale active a reclamantei, invocată de pârâți

Potrivit dreptului comun procesual civil [art. 32 alin. (1) lit. b) și art. 36 teza întâia C.proc.civ.], calitatea procesuală presupune existența unei identități între persoana reclamantului și persoana care este titular al dreptului încălcat (calitatea procesuală activă) sau între persoana pârâtului și cel obligat să respecte dreptul (calitatea procesuală pasivă).

Apoi, conform dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ: *„Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.”*, iar potrivit art. 2 alin. (1) lit. f) din același act normativ prin contencios administrativ se înțelege *„activitatea de soluționare de către instanțele de contencios administrativ competente potrivit legii organice a litigiilor în care cel puțin una dintre părți este o autoritate publică, iar conflictul s-a născut fie din emiterea sau încheierea, după caz, a unui act administrativ, în sensul prezentei legi, fie din nesoluționarea în termenul legal ori din refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim;”*

Astfel, în cadrul acțiunii în contencios administrativ, calitatea procesuală activă aparține, potrivit dispozițiilor legale anterior redate, oricărei persoane care se consideră vătămată. Față de considerentele avute în vedere de Curte la soluționarea excepției lipsei de interes a reclamantei, relevante și din perspectiva excepției lipsei calității procesuale active, Curtea reține că drepturile reclamantei apar a fi vătămate față de efectele pe care Decretul nr. 774/08.07.2025 privind numirea unui judecător la Curtea Constituțională, publicat în M. Of. nr. 643 din 8 iulie 2025 le produce.

Prin urmare, Curtea constată că reclamanta are calitate procesuală activă, excepția lipsei calității procesuale active urmând a fi respinsă ca nefondată.

2.6. Asupra fondului cauzei

Actul administrativ se bucură de prezumția de legalitate, care la rândul său se bazează pe prezumțiile autenticității și veridicității. Principiul legalității actelor administrative presupune însă atât ca autoritățile administrative să nu încalce legea, cât și ca toate deciziile lor să se întemeieze pe lege. El impune, în egală măsură, ca respectarea acestor exigențe de către autorități să fie în mod efectiv asigurată. Prin urmare, în procesul executării din oficiu a actelor administrative trebuie asigurat un anumit echilibru, precum și anumite garanții de echitate pentru particulari, întrucât acțiunile autorităților publice nu pot fi discreționare, iar legea trebuie să furnizeze individului o protecție adecvată împotriva arbitrarului.

Tocmai de aceea suspendarea executării actelor administrative trebuie considerată ca fiind, în realitate, un eficient instrument procedural aflat la îndemâna autorității emitente sau a instanței de judecată pentru a sigura respectarea principiului legalității, fiind echitabil ca atât timp cât autoritatea publică sau judecătorul se află în proces de evaluare, acestea să nu-și producă efecte asupra celor vizați. În considerarea celor două principii incidente în materie –

al legalității actului și al executării acestuia din oficiu - suspendarea executării constituie însă o situație **de excepție**, aceasta putând fi dispusă numai în cazurile și în condițiile expres prevăzute de lege (Decizia nr.2199/2009 a pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție).

În plan intern, suspendarea executării actului administrativ este reglementată prin art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2004. Astfel, potrivit art.14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 aplicabil în speță față de dispozițiile art. 15 din Legea nr. 554/2004 potrivit cărora „Suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la art. 14, și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat. (...)”, suspendarea executării actului administrativ unilateral se poate dispune *în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente*; prin **cazuri bine justificate** sunt avute în vedere împrejurările legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o **îndoială serioasă** în privința legalității actului administrativ (art. 2 alin. (2) lit. t), iar **paguba iminentă** este prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public (art. 2 alin. (2) lit. ș) din Legea nr.554/2004).

Din lecturarea acestor texte de lege rezultă că, pentru a interveni această măsură **excepțională** de întrerupere a efectelor unui act administrativ este necesar ca reclamantul să facă dovada că sunt îndeplinite cumulativ cele două condiții prevăzute de art. 14 alin. (1) din Legea nr.554/2004, respectiv existența unui caz bine justificat și necesitatea prevenirii unei pagube iminente.

În ceea ce privește prima condiție, aceea a **cazului bine justificat**, Curtea subliniază că niciuna dintre criticile formulate de reclamantă nu este de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ. Curtea constată, procedând la o analiză sumară a actului a cărui suspendare a fost solicitată, că acesta a fost emis în forma prevăzută de lege, de autoritatea competentă în acest sens, fiind respectate prevederile legale incidente.

Cu privire la situația de fapt dedusă judecării, Curtea constată că potrivit Decretului nr. 774/08.07.2025 privind numirea unui judecător la Curtea Constituțională, publicat în M. Of. nr. 643 din 8 iulie 2025, în temeiul prevederilor art. 94 lit. c), ale art. 100 alin. (1) și ale art. 142 alin. (2) și (3) din Constituția României, republicată, precum și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Președintele României a decretat următoarele: „Domnul Dacian-Cosmin Dragoș se numește în funcția de judecător la Curtea Constituțională pentru un mandat de 9 ani, începând cu data de 13 iulie 2025.”

În drept, potrivit dispozițiilor art. 142 alin. (2) și (3) din Constituția României „(2) Curtea Constituțională se compune din nouă judecători, numiți pentru un mandat de 9 ani, care nu poate fi prelungit sau înnoit. (3) Trei judecători sunt numiți de Camera Deputaților, trei de Senat și trei de Președintele României”, iar potrivit dispozițiilor art. 143 din Constituția României „Judecătorii Curții Constituționale trebuie să aibă pregătire juridică superioară, înaltă competență profesională și o vechime de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior.” În același sens sunt și dispozițiile art. 61 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale potrivit cărora: „Judecătorii Curții Constituționale trebuie să aibă pregătire juridică superioară, înaltă competență profesională și o vechime de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior.”

Totodată, potrivit dispozițiilor art. 5 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale: „Candidaturile se pot depune la Comisia juridică de grupurile parlamentare, de deputați și de senatori. Fiecare candidat va depune „curriculum vitae” și actele doveditoare că îndeplinește condițiile prevăzute de Constituție. Candidații vor fi audiați de comisie și de plenul Camerei. Raportul Comisiei juridice se va referi, motivat, la toți candidații”

Din analiza dispozițiilor anterior redată, Curtea constată că ocuparea funcției de judecător al Curții Constituționale implică îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: (i) pregătire juridică superioară; (ii) înaltă competență profesională; și (iii) o vechime de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior.

În ceea ce privește procedura de numire a judecătorilor Curții Constituționale de către Președintele României (astfel cum este cazul în speță), Curtea reține că acesta este singurul responsabil de modul de selecție a candidaților pentru funcția de judecător al Curții Constituționale, iar singurele limite de care este ținut în aprecierea sa cu privire la un candidat sunt cele referitoare la îndeplinirea condițiilor constituționale și legale de numire: pregătire juridică superioară, înaltă competență profesională, vechime de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior, cetățenie română și domiciliul în țară.

Totodată, prin Decizia nr. 459/16.09.2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) raportate la art. 2 alin. (1) lit. c) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial nr. 712 din 30 septembrie 2014, Curtea Constituțională a statuat următoarele aspecte relevante în prezentul litigiu: „ (...) 34. Potrivit dispozițiilor constituționale ale art. 142 coroborate cu cele ale art. 143, numirea în funcția de judecător al Curții Constituționale este condiționată de îndeplinirea a trei condiții cumulative: - pregătire juridică superioară; - cel puțin 18 ani vechime în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior; - înaltă competență profesională. (...) 38. Sub aspectul verificării condițiilor constituționale și legale pe care persoana numită în funcția de judecător constituțional trebuie să le întrunească, **dacă în privința primelor două condiții (pregătire juridică superioară și vechimea de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior), verificarea are la bază date concrete, obiective, susceptibile a fi supuse unui control judecătoresc al instanțelor de drept comun sau al Curții Constituționale,** în ceea ce privește cea de-a treia condiție (înalta competență profesională), aceasta implică evaluarea și decizia exclusivă a autorităților abilitate de Constituție să facă numirea, în temeiul unor aprecieri proprii. Astfel, marja de apreciere a Președintelui României, a Senatului și a Camerei Deputaților în exercitarea atribuției de a numi judecătorii constituționali nu este limitată la verificarea aspectelor de legalitate pe care le presupune îndeplinirea condițiilor obiective, cuantificabile (legea stabilind în ceea ce privește rangul studiilor și al vechimii juridice nivelul minimal al condițiilor pe care persoana numită trebuie să le respecte), ci vizează și aspecte de oportunitate, autoritățile competente având libertate absolută, în acest caz, de a alege o anumită persoană apreciată a întruni condiția „înaltei competențe profesionale”.

Așadar, prin raportare la considerentele anterior menționate, se constată că cele două condiții constând în pregătirea juridică superioară și vechimea de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior (deci fie 18 ani în activitatea juridică fie 18 ani în învățământul juridic superior, dat fiind că legiuitorul a utilizat disjuncția „sau”) se verifică prin raportare la date concrete, obiective, instanța având posibilitatea de a efectua un control judecătoresc asupra acestora.

În speță, reclamanta a susținut îndeplinirea condiției cazului bine justificat prin raportare la existența unor suspiciuni ce planează asupra îndeplinirii cerinței privind vechimea de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior. Curtea constată că reclamanta a invocat, în esență, următoarele aspecte: (i) activitatea desfășurată de către domnul Dragoș Dacian – Cosmin în învățământul juridic superior, deși are tangențe cu domeniul juridic prin predarea unor discipline de drept, nu constituie învățământ juridic superior în sensul constituțional și legal al noțiunii; și că (ii) domnul Dragoș nu a exercitat niciodată o profesie juridică reglementată care să permită cumularea vechimii de 18 ani în activitate juridică, ocupând funcții de consilier ministerial, expert în

comisii sau cercetător științific, aspecte ce nu corespund înțelesului constituțional al sintagmei „activitate juridică” și nici nu reprezintă profesii juridice reglementate.

Din analiza aspectelor invocate de reclamantă, analiză care este evident limitată de specificul procedurii de față, în care se poate doar pipăi fondul, fără a se intra efectiv în cercetarea acestuia, Curtea constată că reclamanta a invocat ca împrejurări de natură să creeze o îndoială serioasă asupra legalității actelor administrative, înseși critici de nelegalitate.

Curtea constată că aspectele invocate sunt veritabile critici de nelegalitate ale actului administrativ contestat, care nu pot fi examinate în cadrul acestei proceduri sumare, fără antamarea fondului. Totodată, Curtea constată că este investită în prezenta cauză și cu cererea având ca obiect anularea actului administrativ, fiind esențial ca analiza criticilor care privesc cererea de suspendare (critici comune cu cele pe care se întemeiază cererea de anulare a actului administrativ) să nu contureze o veritabilă soluție dată cu privire la fondul cauzei.

Pe de altă parte, în ceea ce privește îndeplinirea condiției de cel puțin 18 ani în învățământul juridic superior, Curtea constată că prin Anexa nr. 1 la Ordinul Ministrului nr. 4869/07.08.2006, domnul Dragoș Dacian – Cosmin ocupă funcția de conferențiar universitar în cadrul Universității „Babeș – Bolyai” din Cluj – Napoca, Facultatea de Științe Politice și Administrative – Administrație publică, Drept administrativ (fil. 61 verso).

Potrivit Statului de funcții de personal didactic pentru anul universitar 2025/2026 emis de Universitatea „Babeș – Bolyai” din Cluj – Napoca - Facultatea de Științe Politice și Administrative și ale Comunicării, Departamentul de Administrație și Management Public desfășoară activități didactice în cadrul Facultății de Științe Politice și Administrative și ale Comunicării, disciplinele Drept administrativ european și comparat și Achiziții publice, respectiv îndeplinește atribuții de conducător doctorat în cadrul Facultății de Drept (fil. 68 verso).

Prin Adeverința nr. 4468/E din 15.07.2025 emisă de Universitatea „Babeș – Bolyai” din Cluj – Napoca – Direcția Resurse Umane se atestă că domnul Dragoș Dacian – Cosmin este angajatul Universității „Babeș – Bolyai”, Facultatea de Științe Politice și Administrative și ale Comunicării, începând cu data de 25.05.2002, cu normă întreagă, pe durată nedeterminată, în baza contractului individual de muncă înregistrat în registrul general de evidență a salariaților cu nr. 2702/25.02.2002 și ocupă în prezent funcția de profesor universitar (fil. 70 verso - 71).

Potrivit Anexei la Statul de Funcții de personal didactic pentru 12 Școala Doctorală de Drept, anul universitar 2025/2026 emis de Universitatea „Babeș – Bolyai” Cluj – Napoca, Facultatea de Drept, mențiunile de la poziția 7, 16 și 21 atestă că domnul Dragoș Dacian – Cosmin îndeplinește calitatea de conducător doctorat. Prin Adeverința nr. 836/02.01.2026 emis de Universitatea „Babeș – Bolyai” din Cluj – Napoca - Facultatea de Științe Politice și Administrative și ale Comunicării s-a menționat că „Se adeverește prin prezenta că domnul prof. univ. dr. Dacian C. Dragoș, titular cu normă întreagă în cadrul Departamentului de Administrație și Management Public (DAMP) din cadrul Facultății de Științe Politice, Administrative și ale Comunicării (FSPAC), Universitatea Babeș – Bolyai, începând cu anul 2022, predă exclusiv discipline cu caracter juridic, norma sa didactică fiind compusă, în principal, din următoarele materii: Drept administrativ, Instituțiile Uniunii Europene, Dreptul achizițiilor publice, Dreptul muncii. În prezent în norma de bază a dlui. Prof. univ. dr. Dacian C. Dragoș se regăsește și coordonarea doctoranzilor în drept, care sunt înmatriculați la Facultatea de Drept din cadrul UBB” (fil. 107).

Curtea subliniază că, din analiza *prima facie* a acestor înscrisuri, se constată că domnul Dacian ar fi desfășurat, în principal, activitate didactică în cadrul Universității „Babeș – Bolyai”, Facultatea de Științe Politice și Administrative și ale Comunicării. Chiar și așa, față de argumentele aduse în fața instanței, în speță rămâne de analizat dacă

activitatea didactică a fost desfășurată în învățământul *juridic* superior, iar în vederea statuării asupra acestei împrejurări se impune efectuarea unei analize temeinice a înțelesului sintagmei „învățământ juridic superior”, fapt ce *excedează prezentei proceduri*.

În ceea ce privește condiția alternativă constând în cumularea unei vechimi de cel puțin 18 ani în activitatea juridică, Curtea constată, de asemenea, că și referitor la aceasta, în cauză nu se identifică o situație suficient de clară care să contureze, la o analiză sumară și *prima facie*, existența cazului bine justificat de natură să conducă la o suspendare a actului administrativ.

Potrivit Curriculum-ului vitae atașat la dosar, domnul Dragoș a menționat la rubrica „Experiență profesională” următoarele activități presupuse a fi judiciare:

i. 3 decembrie 2024 - 7 iulie 2025 - 7 luni

Expert jurist, Systra France

Consultanță juridică pentru Supervizorul proiectului de Metrou Cluj Napoca - activitate exclusiv juridică

ii. 2016-2017, 2020-2023 - 4 ani

Președintele Consiliului Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării; Ministerul Educației și Cercetării / Ministerul Cercetării și Digitalizării Organism de soluționare a sesizărilor de etică în activitatea de cercetare științifică, organism administrativ jurisdicțional, ale cărui hotărâri se atacă direct în contencios administrativ. Activitate eminentă juridică - evaluare probe, stabilire sancțiuni, redactare hotărâri, redactare apărări în instanță.

iii. 30.03.2020 - 30.06.2023 - 3 ani și 3 luni

Expert achiziții publice (ST Public Procurement Expert), Banca Mondială Consultanță/asistență juridică pentru autorități contractante în aplicarea legislației achizițiilor publice

iv. 12 iunie 2024-12 noiembrie 2024-5 luni

Expert jurist cazul *Piazza Centers N.V. v. România* (ICSID Case No. ARB/22/15) Guvernul României, Squire Patton Boggs, Maravela și Asociații

Opinii legale în arbitraj, audiere ca expert jurist în fața Tribunalului ICSID Londra noiembrie 2024

v. 03.03.2023 - 03.07.2023 - 4 luni

Expert jurist EP Wind Project (Rom) Six Ltd, v. România - ICSID Case No. ARB/20/15

Guvernul României, Trofin și Asociații, Derains & Gharavi International

Opinie legală în arbitraj, audiere ca expert jurist în fața Tribunalului ICSID Paris mai 2023

vi. 08.09.2017 • 08.01.2020 - 2 ani și 4 luni

Expert jurist cazul ICSID ARB/15/31 Gabriel Resources Ltd. and Gabriel Resources (Jersey) v. România (ROȘIA MONTANA)

Guvernul României, Leaua Damcali Deaconu Păunescu-LDDP, Lalive Geneve

Opinii legale în arbitraj, audiere ca expert în fața Tribunalului ICSID Washington decembrie 2019

vii. Noiembrie 2015 - 1 lună

Expert jurist / Short term Legal expert

European Commission, DG Neighbourhood and Enlargement Negotiations - TAIEX short term expert for Turkey

Consultanță pentru Consiliul de Stat din Turcia în vederea aplicării metodelor ADR în dreptul administrativ și în litigiile de contencios administrativ

viii. 2015-2017-2 ani

Expert Jurist / Legal expert Twinning Project - Reform of the Albanian Public Service

Ecole Naționale d'Administration, France and Consiglio di Stato,
Italy

Consultanță juridică, training în domeniul dreptului administrativ

ix. Octombrie 2010 - Octombrie 2011 - 1 an

Expert jurist, Membru al Comisiei de elaborare a Codului Administrativ

Elaborare legislație, consultanță juridică drept administrativ

Asocierea Relians & Ramboll, beneficiar Ministerul Administrației și Internelor

x. August 2006 - Decembrie 2008 - 2 ani și 4 luni

Consilier Ministru, respectiv consilier Secretar de stat pentru reforma administrativă

Expert jurist - Coordonator definitivare proiect legislativ „Cod de procedură administrativă”
-elaborare legislație

Ministerul Administrației și Internelor, P-ța Revoluției 1A, Sector 1, București

xi. 2011-2012, 2020-2025 - 7 ani

Membru Comisia de științe juridice CNATDCU (organism administrativ
jurisdicțional) Soluționare sesizări de etică în tezele de doctorat, apreciere probe, stabilire
sanțiuni, redactare apărări în instanță.

Chiar și așa, față de întreaga argumentație a reclamantei, precum și a apărărilor
formulate de părțile adverse, în speță este necesar a se clarifica sensul sintagmei „activitate
juridică” pentru a se putea aprecia dacă activitatea desfășurată de către judecătorul Curții
Constituționale reprezintă activitate juridică astfel cum prevăd dispozițiile art. 143 din
Constituția României, iar acest aspect excedează, de asemenea, scopului prezentei proceduri
constând în suspendarea executării actului administrativ și care implică, în mod evident, o
analiză *prima facie*.

În acest sens, Curtea arată că prezintă relevanță și situația particulară a domnului
Mihai Busuioc, judecător al Curții Constituționale, ce a făcut obiectul sesizării de
neconstituționalitate a Hotărârii Senatului nr. 64/2025 pentru numirea unui judecător la
Curtea Constituțională, publicată în Monitorul Oficial nr. 667/16.07.2025, soluționată prin
Decizia nr. 344 din 1 iulie 2025 a Curții Constituționale prin care s-au statuat următoarele
aspecte: „(...) 29. Cu privire la evaluarea condiției obiective referitoare la vechimea de cel
puțin 18 ani în activitatea juridică, se poate observa că aceasta vizează existența unei
activități practice [Geneza Constituției României 1991 – Lucrările Adunării Constituante,
Ed. R.A. Monitorul Oficial, București, 1998, p.879, amendament 966 – respins] pe care
respectiva persoană să o desfășoare în domeniul juridic, cu alte cuvinte, în specialitatea
studiilor juridice. Stabilirea unei asemenea condiții de eligibilitate evită situațiile în care *per
absurdum* este numită ca judecător o persoană „care n-a avut nicio activitate practică” (...) 35. De altfel, autorul sesizării, prin întreaga critică formulată, în realitate, încearcă să
demonstreze că domnul Mihai Busuioc fie nu are practică juridică, prin prisma activităților
pe care le-a desfășurat, fie că practica sa vizează doar tangențial activitatea juridică. Curtea
nu poate fi chemată să stabilească nici nivelul de cunoaștere a dreptului de către persoana
numită în funcția de judecător și nici relevanța sau ponderea activității pe care a desfășurat-o
raportat la domeniul dreptului, ci ea trebuie să evalueze dacă a desfășurat activitate juridică
în funcțiile pe care le-a deținut, ținând seama de cadrul juridic existent. Or, din moment ce
autoritățile publice la care domnul Mihai Busuioc și-a desfășurat activitatea au atestat, în
conformitate cu legea, că a exercitat funcții care presupun o activitate juridică și că
activitatea astfel prestată constituie vechime în specialitate juridică, Curtea nu poate decât să
ia act de această situație.”

Așadar, față de conținutul deciziei anterior menționate, este evident că orice
apreciere aprofundată privind gradul sau natura efectivă a activității profesionale
desfășurate, respectiv dacă această activitate reprezintă sau nu activitate juridică, intră în
sfera unei analize de fond, care *nu poate fi substituită printr-o procedură provizorie și
sumară* cum este cea reglementată pentru suspendarea actelor administrative, mai ales în

contextul în care, din maniera în care a fost formulată acțiunea în suspendare, verificarea condiției privind vechimea de cel puțin 18 ani în activitatea juridică implică efectuarea unei interpretări a cadrului juridic existent.

În concluzie, având în vedere că din analiza actului atacat și a prevederilor legale incidente nu rezultă o contradicție vădită, atunci nu se poate prezuma că acesta ar fi nelegal în procedura suspendării executării unui act administrativ prevăzută de art. 15 raportat la art. 14 din Legea nr. 554/2004, fiind necesară o analiză pe fond, însă în prezentul litigiu instanța poate doar să aprecieze în favoarea căreia dintre părți este aparența dreptului afirmat.

Aparența de nelegalitate nu se limitează la verificarea regularității procedurii administrative sau dimensiunii formale a actului administrativ, ci poate fi circumscrisă și unor motive ce țin de fondul raportului de drept administrativ, de legalitatea substanțială a actului supus evaluării, cu condiția ca îndoiala serioasă asupra legalității actului administrativ să poată fi decelată cu ușurință, printr-o cercetare sumară a aparenței dreptului.

Curtea constată, față de cele arătate anterior, că în speță nu există indicii de natură să creeze o îndoială serioasă în privința actului administrativ a cărui suspendare se solicită.

De asemenea, se constată că nu este îndeplinită nici condiția privind *paguba iminentă*, definită de art. 2 alin. (1) lit. ș) din Legea 554/2004 ca reprezentând prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public.

Din prevederile legale anterior evocate, rezultă că pentru a se putea reține îndeplinirea acestei condiții, prejudiciul invocat și dovedit trebuie să fie unul concret, chiar dacă producerea lui este una viitoare.

Totodată, se reține că prin *Recomandarea nr. R(89) 8 privind protecția provizorie acordată de instanță pe probleme administrative*, adoptată la 13 septembrie 1989 de Comitetul de Miniștri, s-a arătat că este de dorit să se garanteze persoanelor fizice protecție cu titlu provizoriu de către instanțele judecătorești, în cazul în care aceasta este necesară, fără a neglija necesitatea unei acțiuni administrative eficiente, având în vedere că executarea imediată, deplină de acte administrative care au fost contestate sau sunt pe cale de a fi atacate poate, în anumite circumstanțe, aduce atingere intereselor persoanelor într-un mod ireparabil care, pentru motive de echitate, ar trebui să fie evitat pe cât posibil.

De asemenea, potrivit aceleiași *Recomandări*, „În decizia privind acordarea protecției provizorii solicitantului, instanța trebuie să ia în considerare toți factorii relevanți și interesele. Măsurile de protecție provizorii pot fi acordate, în special, în cazul în care executarea actului administrativ este susceptibilă de a provoca daune severe, care ar putea fi remediate cu dificultate și dacă există un caz *prima-facie* împotriva valabilității actului”.

În speță, plecând de la faptul că în îndeplinirea condiției pagubei iminente este necesar ca prejudiciul să fie unul material, Curtea constată că reclamanta nu a arătat, în concret, care ar fi prejudiciul material care i s-ar produce prin punerea în executare a Decretului prezidențial nr. 774/08.07.2025.

Totodată, nu pot fi primite nici susținerile reclamantei în sensul că în speță, prin actul atacat, are loc o perturbare previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public, respectiv a Curții Constituționale a României, deoarece asupra mandatului domnului Dragoș Dacian – Cosmin ar plana anumite suspiciuni, prin raportare la condițiile necesare a fi îndeplinite în vederea exercitării acestei funcții.

Curtea reține că potrivit dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Constituția României „Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției.”, iar potrivit alin. (3) al aceluiași articol „Curtea Constituțională se compune din nouă judecători (...)”.

Potrivit art. 6 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „Curtea Constituțională își desfășoară activitatea în plen, în condițiile prezentei legi și ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, iar actele Curții se adoptă cu votul majorității judecătorilor, dacă prin prezenta lege nu se

prevede altfel.”, iar potrivit art. 6 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale „Curtea Constituțională își desfășoară activitatea în plen, în condițiile Legii nr.47/1992, republicată, cu modificările ulterioare, și ale prezentului regulament, iar actele Curții se adoptă cu votul majorității judecătorilor, dacă prin lege nu se prevede altfel.”

De asemenea, potrivit art. 146 din Constituția României „Curtea Constituțională are următoarele atribuții: „a) se pronunță asupra constituționalității legilor, înainte de promulgarea acestora, la sesizarea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a Guvernului, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Avocatului Poporului, a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori, precum și, din oficiu, asupra inițiativelor de revizuire a Constituției; b) se pronunță asupra constituționalității tratatelor sau altor acorduri internaționale, la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori; c) se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului, la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori; d) hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial; excepția de neconstituționalitate poate fi ridicată și direct de Avocatul Poporului; e) soluționează conflictele juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice, la cererea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a primului-ministru sau a președintelui Consiliului Superior al Magistraturii; f) veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului; g) constată existența împrejurărilor care justifică interimatul în exercitarea funcției de Președinte al României și comunică cele constatate Parlamentului și Guvernului; h) dă aviz consultativ pentru propunerea de suspendare din funcție a Președintelui României; i) veghează la respectarea procedurii pentru organizarea și desfășurarea referendumului și confirmă rezultatele acestuia; j) verifică îndeplinirea condițiilor pentru exercitarea inițiativei legislative de către cetățeni; k) hotărăște asupra contestațiilor care au ca obiect constituționalitatea unui partid politic; l) îndeplinește și alte atribuții prevăzute de legea organică a Curții.”

Ținând cont de conținutul dispozițiilor constituționale anterior redate, Curtea constată că față de caracterul esențial al atribuțiilor Curții Constituționale, precum și de faptul că instanța supremă își desfășoară activitatea în plen, suspendarea Decretului prezidențial nr. 774/08.07.2025 ar avea drept consecință suspendarea activității Curții Constituționale. Or, în această situație s-ar crea un vid de jurisdicție constituțională, afectând mecanismele de control și echilibru între autorități și punând în pericol securitatea raporturilor juridice. Maniera în care a fost configurată Curtea Constituțională exclude subordonarea acesteia față de alte autorități publice și presupune continuitatea funcționării sale ca element structural al sistemului democratic. În consecință, suspendarea Decretului prezidențial nr. 774/08.07.2025 ar duce, în mod evident, la imposibilitatea Curții Constituționale de a-și desfășura activitatea în mod legal.

În plus, instanța are în vedere că în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene este utilizat în materia măsurilor provizorii testul *fumus boni iuris*. Astfel cum s-a decelat în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, testul *fumus boni iuris*, ca referință în dispunerea unor măsuri provizorii de către instanțele naționale, se aplică în situația în care se relevă în cauză „o controversă juridică importantă a cărei soluție nu este evidentă de la bun început, astfel încât acțiunea nu este, la prima vedere, lipsită de un temei serios”, rolul judecătorului delegat cu luarea măsurilor provizorii trebuind să fie acela „de a se limita să aprecieze la prima vedere temeinicia motivelor invocate în cadrul litigiului pe fond pentru a stabili dacă există o probabilitate de succes al acțiunii suficient de mare” (Cauza T-8209/199/14 R, Vanbreda Risk & Benefits împotriva Comisiei Europene, pct. 22 și 23).

În contextul prezentei cauze, având în vedere constatările instanței prin raportare la cele două condiții prevăzute de art. 2 alin. 1 literele ș) și t) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 pentru a se putea dispune măsura suspendării, Curtea constată că cererea reclamantei de suspendare a executării actului administrativ este nefondată.

2.6. Temeiul legal al soluției

Pentru toate considerentele expuse, față de dispozițiile art. 15 raportat la art. 14 din Legea nr. 554/2004, Curtea va respinge cererea de suspendare, ca nefondată.

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN NUMELE LEGII, DISPUNE:

Admite cererea de sesizare a Curții Constituționale a României, formulată de pârâțul Președintele României, prin Administrația Prezidențială.

Sesizează Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în măsura în care aceste dispoziții legale ar fi interpretate în sensul că sintagma „activitatea juridică sau în învățământul juridic superior” ar putea viza, pe de o parte, doar activitatea didactică din cadrul unei facultăți de drept, iar nu și activitatea didactică de predare a diferitelor discipline de drept în cadrul oricăror facultăți (ca instituții de învățământ superior), respectiv, pe de altă parte, ar putea viza exclusiv funcția de avocat, judecător, procuror, notar sau consilier juridic, iar nu și activitatea de cercetare (în domeniile dreptului), cercetare științifică (în domeniile dreptului), consultanță juridică de specialitate inclusiv în administrația publică ori în elaborarea de acte normative, prin raportare la dispozițiile art. 53, art. 143 din Constituția României.

Respinge excepția inadmisibilității cererii, invocată de pârâți prin întâmpinări ca nefondată.

Respinge excepția tardivității cererii, invocată de pârâțul Președintele României, prin Administrația Prezidențială prin întâmpinare ca nefondată.

Respinge excepția lipsei de interes, invocată de pârâți prin întâmpinări ca nefondată.

Respinge excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei, invocată de pârâți prin întâmpinări ca nefondată.

Respinge cererea de suspendare formulată de reclamanta **SILVIA USCOV**, cu domiciliul ales la CA Silvia Uscov [REDACTAT] în contradictoriu cu pârâții **PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**, cu sediul în sector 6, București, bd. Geniului, nr. 1-3 și **DACIAN COSMIN DRAGOȘ**, domiciliat [REDACTAT], ca nefondată.

Definitivă în ceea ce privește soluția pronunțată cu privire la cererea de sesizare a Curții Constituționale a României.

Cu recurs în termen de 5 zile de la comunicare, care se depune la Curtea de Apel București.

Pronunțată azi, 10.02.2026, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

**Președinte,
Georgeana Viorel**

**Grefier,
Elena Lăcrimioara Botea**